

DUH U NAMA

Mirko Vučilovski

Copyright © 2013

Kristova pentekostna crkva

Eugena Kvaternika 9

31551 Belišće

www.pentekost.hr

Lažni duhovi

„Ljubljeni, nemojte vjerovati svakome duhu, već duhove podvrgavajte kušnji, da vidite jesu li od Boga, jer su se pojavili mnogi lažni proroci u svijetu.“ /1.Iv.4,1/

* * *

Ljubljeni, ljubazni, posvećeni, odvojeni, vjerni i odani, i nepokolebljivi u Kristu Isusu, nemojte vjerovati – ne vjerujte svakome duhu, već duhove podvrgavajte svakoj kušnji, provjeravajte ih, iskušavajte da vidite, da otkrijete jesu li od Boga, dali potječu od Boga. Jer su se pojavili mnogi lažni proroci, jer su izašli u svijet, i djeluju u svijetu. Oni potječu od svijeta i od svijeta jesu, govore od svijeta. Čitavo njihovo uređenje – moralno gledano, je od svijeta. Svijet ih sluša, obraća glavni nu svoje pažnje na njih i pod uplivom njihovim pokoravaju se njima i pod njihovom su kontrolom. Svijet u kojima oni djeluju su sinovi moralne nepokornosti – bezbrižnosti, puni bunta i buntovnosti, nevjerni i protivni Božjim nakanama i namjerama. Mi koji smo djeca Božja, svjesni smo da živimo kako u materijalnom tako i u duhovnom svijetu oko nas. Omjer materijalnoga i duhovnoga je nepoznat. Materijalno je vidljivo, opipljivo i mjerljivo, dok duhovno nije. Duhovni svijet je sve prisutan u većini segmenata našega života. Htjeli ili ne htjeli, vjerovali ili ne vjerovali, činjenično je da je on tu, on postoji i mi egzistiramo unutar njega. Ako se mi i ne bavimo sa njim, to ne znači i ne isključuje istinu o njemu i da se on ne bavi sa nama. Naša lakovjernost, popustljivost, spremnost na razne kompromise vrlo lako nas mogu dovesti ili uvesti pod njihov jači utjecaj. Apostol Ivan je pisao o njima kao i apostol Pavle koji svjedoči objavu Svetoga Duha i tvrdi: „Ali Sveti Duh jasno i izričito kaže da će se u posljednjim vremenima (naročito u posljednjim danima posljednjih vremena)

neki od vjernika odvratiti od vjere, obazirući se na zavodničke duhove i demonske nauke.“ Zato je nalagao svome sinu po vjeri, Timoteju da ove poruke iznosi braći kao vrijedan upravitelj i dobar sluga Krista Isusa, hraneći se istinama vjere i dobre kršćanske nauke koju je savjesno primio i slijedio. Također mu je naloženo da odbije i da se ukloni od svih nedostojnih bajki – svjetovnih i od svijeta, nečistih i bezbožnih maštanja, i glupih mitova i neka izrazi sve svoje duhovno neslaganje sa njima. Vježbaj se u pobožnosti – drži se čio i zdrav duhovno. Pazi dobro na sebe, svoju vlastitu ličnosti i na nauku koju učiš. Ustraj u tome – drži se toga, jer čineći tako spasit ćeš sebe i one koji te slušaju. Apostol Ivan, ljubljenima, ljubaznima, posvećenima – pisao je o onome što je čuo i vidio, ono što mu je Duhom Svetim bilo obznanjeno i objavljeno. To što je rekao i njima i nama, zajednici svetih koja ima stvarno zajedništvo s Ocem i s Njegovim Sinom Isusom Kristom, Mesijom. Zajednici kojoj je svojstvena jedinstvena oznaka – kršćani ili sljedbenici Isusa Krista iz Nazareta. I njegov duhovni savjet je bio – kršćani, ljubazni ili ljubljeni u Gospodinu, ne vjerujte svakom duhu, nemojte vjerovati već duhove podvrgavajte kušnji, iskušavajte ih i provjeravajte dali potječu od Boga i dali izlaze od Oca. Nije svaki duh od Boga! Svi kršćani do sada, a naročito mi danas moramo ovaj savjet primiti vrlo ozbiljno i u dobroj vjeri provjeravati i iskušavati duhove koji se pojavljuju kao proroci, da otkrijemo dali dosita potječu od Boga. Kao sinovi Božji mi bismo morali biti spremni poznavati, razumijevati i prepoznavati Duha Božjega. Duh Božji koji priznaje, ispovijeda, svjedoči, upućuje i proslavlja Isusa Krista, Mesiju, Pomazanika koji je istinski postao čovjekom, koji se uistinu utjelovio i došao u tijelu, od Boga je, izlazi od Boga i ima Boga kao svoj izvor. Duh Božji je poslan da nas uvede u svaku istinu, u istinu o Ocu i u istinu o Njegovom jedinorođenom Sinu Isusu po kojem je sve što postoji - postalo, kroz kojega je sve stvoreno i sve se drži u redu. Mnogi lažni proroci koji su izašli u svijet, i

mnoge otrovali učinivši ih protivnicima Krista. Izišli su u svijet da bi zaveli sve što se zavesti da, sve što ne ljubi istinu. Izišli su da prevare, unište i ponište sve oblike osvjedočenja kojima su bili isti osvjedočeni Duhom istine. Izišli su da bi rastavili ili razdvojili otkupljene od Otkupljenika, svete od Onoga koji ih posvećuje. Pomno promatraju sve one koji se zanimaju za Krista i naše zanimanje za Isusa Krista njih potiče da se oni pozabave sa nama. Naš neposluh Kristu, naša nevjera, naša popustljivost i lažna dobrota, nažalost, vrlo lako nas mogu koštati vječnog duhovnog života. Vrijeme je da najozbiljnije svu svoju pozornost kroz razne oblike naše duhovne aktivnosti posvetimo poznavanju i prepoznavanju Duha Istine da bi se sačuvali od svakog upliva i utjecaja duha zablude. Ponekad nam je dovoljno da konstatiramo – onaj koji ne ljubi ili oni koji ne ljube, ne poznaju Boga, nisu ili ga nikada neće ni upoznati; jer Bog je ljubav i svoju ljubav je po Duhu izlio u srca onih koji primiše Njega i postase prebivalište Njegovoga Svetoga Duha. Po tome upoznajemo, razumijevamo, spoznajemo i shvaćamo da živimo i prebivamo u Njemu, u Isusu Kristu i On u nama, zato što nam je dao, izlio na nas, udijelio nam od Svoga Svetoga Duha. I upravo tim Duhom hotimično i nepokolebljivo dajemo svjedočanstvo da je Otac uistinu poslao Sina kao spasitelja svijeta. Jaganjac Božji koji uzima grijehe svijeta. Vjerujemo i ispovijedamo da svaki koji priznaje i potvrđuje, dopušta i to svjedoči svojim vlastitim životom da Isus jest Božji Sin, Bog ostaje u Njemu, živi i udomaćuje se, a on ili mi ostajemo, živimo i udomaćujemo se u Bogu. Svaki koji vjeruje – priljubljuje se i oslanja na činjenicu da Isus jest Krist, Mesija, Pomazanik, nanovo rođeno je Božje dijete, rođeno po Duhu, a svaki koji ljubi Oca isto tako ljubi i rođenog od Njega – Njegovo potomstvo. I mi rođeni po Njegovom Duhu ljubimo Oca i rođenog od Njega – Isusa Krista, Mesiju, Pomazanika.

Glava prva

Isusova molitva

„Ako me ljubite, vršit će te moje zapovjedi. Ja ću moliti Oca, i dati će vam drugog Branitelja, koji će ostati s vama zauvijek: Duha istine, kojega svijet ne može primiti, jer niti ga vidi niti ga poznaje: Vi ga poznajete, jer boravi s vama i jer će biti vama.“ /Iv.14,15-17/

* * *

Sinci, još sam malo s vama, tražit će te me, ... – bile su riječi kojima je Gospodin Isus pripremao svoj rastanak s učenicima. Znao je da će ih to uznemiriti: „Neka se ne uznemiruje vaše srce! Vjerujte u Boga i u me vjerujte! .. Vratit ću se da vas uzmem k sebi i da vi budete gdje sam ja. Vjerujte mi: ja sam u Ocu i Otac je u meni! Ako ne inače, vjerujte zbog samih dijela. Zaista, zaista kažem vam, tko vjeruje u me i on će činiti dijela koja ja činim. Činit će i veća od ovih, jer ja idem k Ocu ..“ Isus je bio molioc i puno vremena je provodio u molitvi. Njegovo omiljeno mjesto za molitvu bilo je na maslinskoj gori u zaseoku poznatom kao Getsemani. Na rastanku sa učenicima obećao im je da će moliti Oca i da će izmoliti za njih, za nas, i za sve koji ga uzvjeruju, nešto vrlo važno. U svojoj Veliko-svećeničkoj molitvi kaže: „Ja molim za njih. Ne molim za svijet, već za one koje si mi dao, JER SU TVOJI. Sve moje pripada tebi; sve tvoje pripada meni. Ja se u njima proslavih ..“ /Iv.17,9-10/ U Njegovoj molitvi srećemo nekoliko vrlo važnih istina:

- Ja ću moliti Oca,

- i dat će vam drugog Branitelja
- koji će ostati sa vama ZAUVIJEK:
- Duh istine,
- kojega svijet ne može primiti,
- jer niti ga vidi niti ga poznaje:
- Vi ga poznajete,
- jer boravi s vama
- I JER ĆE BITI U VAMA!

Analizom ovog teksta mi vidimo obećanje Isusa; da će moliti Oca. Predmet molitve je „Drugi“. On će moliti za drugog Branitelja, drugog Pomoćnika, drugog Zastupnika ili drugog Utješitelja. Drugog ali iste vrste! Na Lazarovom grobu kada su podizali kamen, Isus je podigao svoje oči ka Ocu i rekao: „Oče, zahvaljujem ti što si me uslišao. Ja sam znao da me UVIJEK USLIŠAVAŠ, ali ovo rekoh radi ovdje prisutnog svijeta, da vjeruju da si me ti poslao!“ /Iv.11,41-43/ Iz ovoga primjera Isusove molitve vidimo i zaključujemo da Otac uvijek uslišava svoga Sina jedinorođenoga - Isusa Krista Nazarećanina. U Getsemaniji na maslinskoj gori, u svojoj smrtnoj borbi Isus je molio: „Oče! Ako hoćeš, otkloni ovaj kalež od mene. Ali neka ne bude moja nego tvoja volja!“ /Lk.22,42/ I ovdje vidimo da je Otac uistinu uslišao svoga Sina – Isusa Krista, Mesiju. Isus je molio – budi volja Tvoja, i dosita je izmolio Očevu volju. Otac je mogao ukloniti kalež od Isusa, ali Isus je molio neka to bude Očeva, a ne Njegova volja, u čemu vidimo da je molio i izmoljavao sve u suglasju sa svojim Ocem. Kada je rekao: „Ja ću moliti Oca i dat će vam dru-

gog Branitelja“ On je znao da ga Njegov Otac uvijek uslišava. Znao je da taj drugi Branitelj, Pomoćnik, Zastupnik, Utješitelj ili jednostavno Tješitelj – Očevo je obećanje. Dok je bio sa učenicima On im je o tom obećanju govorio. Jednoć, dok je sjedio s njima za stolom, naloži im da se ne udaljuju od Jeruzalema, već da ondje čekaju obećanje Očevo; „Obećanje za koje ste čuli od mene: Ivan je krstio vodom, a vi ćete do malo biti kršteni Duhom Svetim.“ /Dj.1,4-5/ Ovu objavu je Isus objavio svojim učenicima i ne samo njima jer ovaj obećani dar – Duh Sveti, obećan je svima koliko god ih pozove k sebi Gospodin naš Bog. Kada je odlazio Onome koji ga je poslao znao je da će se srce učenika napuniti žalošću, da se ne bi pokolebali On im je obećao – „Ja ću moliti Oca i dat će vam drugog Branitelja. Vama je bolje da ja odem, jer ako ne odem Branitelj neće doći k vama. Odem li, poslat ću ga k vama.“ I upravo to se i dogodilo: On, Isus Krist uzvišen Božjom desnicom, pošto je od Oca primio obećanog Duha Svetoga, izlio je, i to što se dogodilo na dan pedesetnice je bilo upravo izliće što su sami i vidjeli i čuli. Isus je molio – „ja ću moliti Oca i dat će vam drugog Branitelja.“ Druga velika istina koja izlazi iz ove prve je ta, da će taj drugi ostati zauvijek. „Ja sam s vama, u sve vrijeme do svršetka svijeta.“ – bile su posljednje riječi zapisane u Mateju 28,20. Treća istina koju nam ovaj tekst iznjedrava, da je taj drugi Branitelj, nitko drugi, do osobno Duh istine. „Kada dođe Branitelj kojeg ću ja postati od Oca, Duh istine koji izlazi od Oca, svjedočit će za me“ govorio je Gospodin. /Iv.15,26/ Zadaća toga Duha istine je bila i ostala: „A kada dođe on, Duh istine uvest će vas u svu istinu. On neće govoriti sam od sebe, već će govoriti što čuje i objavit će vam buduće. Sve što god Otac ima pripada meni. Zato vam rekoh da će uzeti od onoga što je MOJE i da će to objaviti vama.“ /Iv.16,13-15/ „A branitelj Duh Sveti kojega će Otac poslati zbog mene, NAUČIT ĆE VAS SVE I SJETITI VAS SVEGA ŠTO VAM REKOH!“ I upravo vidimo da je taj drugi Branitelj uistinu Božji Duh, Božje obeća-

nje, Duh istine, sa zadaćom da nas uvede u svaku istinu, da upoznamo istinu i da nas istina oslobodi. /Iv.7,31-32/ Kako da se ne radujemo svim Isusovim molitvama, a posebno Njegovoj molitvi za drugoga, drugoga Branitelja, drugoga Pomoćnika, Utješitelja koji je s nama i u nama, kao u pravnoj terminologiji, bok uz bok. Četvrta istina koju nam ovaj Isusov tekst molitve otkriva je da Duha istine svijet ne može primiti. U uvodu smo objasnili da ovaj svijet ima svoje duhove, i da ti duhovi imaju svoju zadaću, kao što Duh istine ima zadaću među onima koji su Kristovi, koji imaju vjeru u Kristu i vjeru u Krista Isusa. Tako i oni imaju zadaću među onima koji ne vjeruju. Zabluda je misliti da svijet može primiti Duha istine, zabluda je vjerovati da se može živjeti u svijetu i biti prebivalištem Duha istine. Zabluda je da mnoge takozvane vjerske istine koje nisu autorizirane od Duha istine mogu biti istine koje one koji im vjeruju vode u vječni život. Svijet niti vidi niti poznaje Duha istine. Niti ga može primiti, niti može prebivati u Njegovoj prisutnosti. Duh istine je Duh koji dolazi od Boga, a duh svijeta je duh koji izlazi iz oca laži, krvnika ljudskog od početka, i čija nakana i namjera je; prevariti, zavesti, usmrтити. Šesta istina koju srećemo u Isusovom molitvenom tekstu jest da je Duh Sveti do tada bio s učenicima i da su oni morali čekati da On bude uzvišen i proslavljen, da zauzme svoje mjesto sa desne Oca, da primi Očevo obećanje i da ga izlije. U gornjoj sobi nazočilo je 120 ljudi i Riječ svjedoči: „Tad iznenada dođe neka buka s neba kao kada puše silan vjetar, pa ispuni svu kuću u kojoj su boravili. I ukazaše im se jezici kao od plamena i razdijeliše se te na svakog od njih side po jedan. Svi se oni napuniše Duha Svetoga, te počеше govoriti tuđim jezicima kako ih je Duh nadahnjivao da govore.“ /Dj.2,2-4/ Taj veliki događaj koji se desio na pedeseticu, kada su se mnogi pobožni židovi našli u Jeruzalemu bio je Božji odgovor na Isusovu molitvu: „Ja ću moliti Oca i dat će vam drugoga Branitelja koji će ostati s vama zauvijek: Duha istine...!“ Slava ti Isuse za tvoju molitvu!

Glava druga

Očevo Obećanje

„Evo, ja ću poslati na vas ono što je Otac moj obećao. A vi ostanite u gradu dok se ne obučete u silu odozgo.“ /Lk.24.49/

* * *

Kada razmatramo samo riječ „obećanje“ onda pod tim pojmom podrazumijevamo pružanje nade nekome o nečemu. U ovom primjeru je Gospodin Isus objavio ono što je Njegov Otac obećao. Očevo obećanje Isus je, kao Sin Njegov, objavio kao uvjerenje koje će se dogoditi ili ispuniti. Najavio je svojim riječima, odnosno pružio nam je nadu da će se nešto osobito dogoditi, da ćemo nešto posebno dobiti, i da će se u nečemu Očeva volja u potpunosti ispuniti. Sam stih po kojemu Isus objavljuje Očevo obećanje najavljuje silu Odozgo, silu u koju se treba obući. Ali, „primit ćete snagu, pošto Duh Sveti dođe na vas, pa ćete mi biti svjedoci u Jeruzalemu, u svoj Judeju, u Samariji i sve do kraja zemlje!“ /Dj.1,8/ Dakle, odjeća u koju su se trebali obući je bila sila Odozgo, odnosno snaga pošto Duh Sveti dođe na njih da bi oni postali Kristovi svjedoci. Jednoć, dok je sjedio s njima za stolom, naloži im da se ne udaljuju od Jeruzalema, već da ondje čekaju Obećanje Očevo „obećanje za koje ste čuli od mene: Ivan je krstio vodom, a vi ćete domalo biti kršteni Duhom Svetim.“ - bila je jedna od posljednjih Isusovih uputa apostolima. Oni su od Njega čuli o obećanju Očevu, oni su čuli o sili ili snazi Odozgo, koju su imali primiti pošto Duh Sveti siđe na njih, pošto se oni obuku u silu ili snagu Duha Svetoga. Nakon što je Gospodin Isus, na njihove oči bio uzdignut u zrak i oblak ga ote očima njihovim, oni su se vratili u Jeruzalem. Čim udoše u

grad, uzidoše u gornju sobu gdje su često ili redoviti boravili. Svi su oni zajedno ušli u molitvu i čekali su ono o čemu im je Isus govorio. Isus ih je obavijestio da imaju primiti obećanje Očevu i da će domalo biti kršteni Duhom Svetim. Ivan zvani krstitelj, koji je krstio vodom jednom kada je ugledao Isusa Krista izjavio je: „Ja vas, istina, krstim vodom. Ali dolazi jači od mene, komu ja nisam dostojan odriješiti sveze na obući; On će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem.“ /Lk.3,16/ Pri posljednjim uputama apostolima, Isus ih je podsjetio na to što je Ivan činio i na to što je Ivan govorio, i poticao ih je da je došla punina vremena kada se i ta istina ili to obećanje ima dogoditi i u cijelosti ispuniti. Dok su boravili u gornjoj sobi, dođe Pedeseti dan, i svi oni bijahu skupljeni zajedno na istom mjestu. Tada iznenada dođe neka buka s neba, nebo se otvorilo, kao kada puše silan vjetar, pa ispuni svu kuću u kojoj su boravili. Počelo se ostvarivati obećanje Očevu. I ukazaše im se jezici kao od plamena, i razdijeliše se te na svakog od njih siđe po jedan. Prema riječima Isusa Krista, koji je molio Oca i koji je umolio Oca, da dođe drugi Branitelj, doista se to i dogodilo. Drugi je sišao i Riječ svjedoči: „Svi se oni napuniše Duha Svetoga te počеше govoriti tuđim jezicima, kako ih je već Duh nadahnjivao da govore.“ /Dj.2,1-4/ Svi koji su tada boravili u Jeruzalemu pobožni židovi, a koji su došli od svih naroda pod nebom, jer je to bio sveti saziv. Kada je nastala spomenuta huka, narod se zgrnu i ostade zbunjen, jer je svaki pojedini od njih mogao čuti gdje ispunjeni Duhom Svetim govore njihovim jezikom. Začudeni i zadivljeni pitali su se: „Zar nisu svi ovi što govore Galilejci? Pa kako ih onda svaki od nas čuje gdje govore njegovim materinjim jezikom? Svi mi čujemo ih gdje našim jezikima govore, a govorili su o veličanstvenim Božjim djelima.“ Svi nazočni, normalno je bilo, bili su zbunjeni, zapanjeni i u dvoumici. Vidjevši njihovu zbunjenost i čuvši neke od njihovih podrugljivih govora, tada Petar istupi s jedanaestoricom te povišenim glasom objasni prisutnom narodu o čemu je zapravo riječ. „Židovi i vi svi

što boravite u Jeruzalemu! Ovo primite do znanja i pažljivo poslušajte što ću reći!“ – kao da je govorio i nama, pobožnim ljudima našeg vremena. „Ovi ljudi nisu pijani, kako to vi zamišljate ili kako od vas neki podrugljivo govore – ta istom je treći sat dana (negdje oko 9 sati ujutro) – već se ovim ostvaruje proročanstvo proroka Joela kojim je ovaj prorokovao: U posljednje ću vrijeme – veli Gospodin – izliti od svoga Duha na svako ljudsko biće, te će proricati vaši sinovi i vaše kćeri; vaši će mladići imati viđenja a vaši starci sne. Također ću u ono vrijeme izliti od svoga Duha na svoje slugе i sluškinje te će proricati. Tko god tada zazove ime Gospodnje bit će spašen. Izraelci, čujte ove riječi: Bog je pred vama potvrdio Isusa, Nazarećanina moćnim djelima i čudesnim znacima, kako i sami znate, Bog učini po Njemu među vama.“ Apostol Petar objasnio je svim pobožnim Židovima Očevo obećanje objavljeno još ustima proroka Joela. Oni su to obećanje doživjeli i upravo ovim izlícem Svetog Duha! Bog je pred njihovim očima potvrdio Isusa Nazarećanina. Bog je po Isusu Kristu, upravo ono što je sam Isus obznanjivao i objavljivao, potvrdio. Kad je Gospod Isus završio svoju službu u tijelu, kada je umro, uskrsnuo i uzdignut na nebesa, došlo je i do ostvarenja najavljenog obećanja. On, Isus Krist iz Nazareta, sad uzvišen Božjom desnicom, pošto je od Oca primio obećanog Duha Svetog, izlio je ovo što sami vidite i čujete. /Dj.2,33/ Apostol Petar ispunjen puninom Svetog Duha, uistinu je primio silu i snagu svjedočenja i vrlo snažno je svjedočio sve ono što je Isus učio i učinio! I pod pomazanjem Duha Svetog utvrđivao je sve koji su slušali i vjerovali u istinitost Isusovih riječi. Svjedočio je cijelome domu Izraelovom – neka bi sav dom Izraelov sa sigurnošću spoznao da je Bog učinio Isusa i Gospodinom i Mesijom, tog Isusa koga ste vi razapeli!“ Petrov govor, kao i govor svih koji se napuniše Duha Svetog duboko je potresao neke od pobožnih slušatelja - Izraelaca. Neki, duboko u srcu potreseni rekoše Petru i ostalim apostolima; braćo što da činimo?

- Obratite se, reče im Petar
- Neka se svaki od vas krsti u Ime Isusa Krista za oprostjenje grijeha;
- Tako ćete primiti dar
- Duha Svetoga.
- Vama je, ovaj Obećani dar namijenjen
- vašoj djeci
- I svima koji su daleko,
- Koliko god ih pozove k sebi Gospodin, naš Bog. /Dj. 2,37-39/

Ove riječi na najkonkretniji način govore o obećanju Očevom. Cijela glava govori o prošlosti i sadašnjosti i budućnosti obećanja Očevog. On je, apostol Petar i svi ostali sa njim bio suvremenik, svjedok da ono što su proroci u prošlosti govorili, što ih je Gospodin učio dok su sa njim hodali, doista se i dogodilo. Obećanje Očevo je postala stvarnost. Kada govori o svima koji su daleko, koliko god ih pozove k sebi Gospodin, naš Bog govori i o budućnosti Očevog obećanja. Očevo obećanje je obećanje za posljednje vrijeme, ili vrijeme Isusa Krista iz Nazareta. Isus je došao sam se ponudivši. Isus se utjelovio. Isus je učio i mnoga nevidena čudesa činio. Riječi su mu imale vlast i silu. Isti Isus je osuđen, odbačen, raspet i umro na križu. Isti Isus je skinut sa križa, položen u grob i on

je uskrsnuo. Četrdeset dana je svjedočio svoje uskrsnuće, kako svojim učenicima tako još i nekim od Boga određenim osobama. Isti Isus je uzašao na nebesa i sjeo s desne strane Veličanstva Oca svoga. Kada je uzvišen, On je primio i izlio Očevo obećanje, Duha Svetoga, toga drugoga za kojega je Oca molio, drugoga Branitelja, Pomoćnika, Odvjetnika, Tješitelja... Prenaglašena spektakularnost od ljudi, svih Kristovih dijela nažalost, zasjenili su i zasjenjuju istinitost i svrshodnost istih. Sve izgovoreno, opisano, učinjeno i sve što se dogodilo, dogodilo se sa strogom namijenjenom svrhom. Svaki događaj je imao i ima vrlo funkcionalan razlog. Nažalost, čovjek i njegova umna sposobnost da se bavi i teologijom, dovele su sve te događaje, više ili manje, u stanje ili stanja upitnosti. U šumi mišljenja, stavova, tvrdnji, tumačenja, učenja i svjedočenja, izgubio se i sve se više gubi sama smisao postojanja jednog stabla – stvarnosti Krista. Stablo može biti dom za ptice, ono može biti hrana, ono može biti sjena umornom putniku, ili ogrjev promrzlom čovjeku. No to sve gubi svoj funkcionalni i od Boga svrshodni cilj i razlog. To se ne želi vidjeti, već se radije na svoj način i svojevolumno uči, tumači ili svjedoči osobno razumijevanje apsolutnog i savršenog, iako se zna da je najbolje tumačenje ono koje osobno dolazi od Boga, kroz Sina, po Duhu. Najbolje je kada Bog osobno kroz jedinorođenoga Sina govori, kao što je i rekao da će govoriti u posljednjim vremenima. Kada se On osobno objavljuje objavama Duha Svetoga. Opće je poznato da svaka objava stradava čim se pojave razno razni posrednici ili prijenosnici, iz razloga sklonosti čovjeka da oduzme ili da doda. Na svakoj dalekovodnoj mreži puno se energije izgubi u samome prijenosu i to je veliki problem svake elektrodistribucije. Biblija nam objavljuje da imamo Isusa, jedino Ime, jedinog Posrednika i da imamo drugoga, kojega je On izmolio za nas, a Otac nama obećao, Branitelja – Svetog Duha. Obećanje Očevo nam garantira sigurnu neposrednost i najbolji prijem, najbolju sliku i najbolji ton, najbolje viđenje i

najbolje razumijevanje. Nažalost pod uplivom protivnika Krista čovjek – čini, zašto bi bilo najbolje jednostavno, kada može biti dobro i kada je komplicirano. Nesvjesnost čovjeka da je „dobro“ najgori neprijatelj Najboljemu, upravo uzima danak iz dana u dan, kroz cijelu povijest čovječanstva, i plaća visoku cijenu – vječne izgubljenosti. Poznata nam je priča o pismima sedam maloazijskih Crkava! Posljednje pismo kaže; - hladno, mlako i vruće. Govori o tri duhovna stanja. Očevo obećanje je došlo da budemo gorljivi u Duhu, vrući za Gospodina, vrući u cijenjenu Isusa, Krista Sina Božjega. Očevo obećanje je došlo da ne budemo hladni i ne daj Bože mlaki, već vrući u životu vjere u Kristu i vjere u Krista. Prigrlivši vjeru, Očevo obećanje je došlo da bismo imali silu i snagu vrućega svjedočenja Onoga koga vjerujemo. Da bi smo imali snagu vrućega iščekivanja Njegovog ponovnog dolaska, pojave sjaja velikoga Boga, Njega, našega Spasitelja, Sina Božjega i Sina Čovječjega – Isusa Krista. U narodu se kaže: tko se zadnji smije najslabše se smije. Uđite u radost gospodara svojega, jer ste bili vrući, jer niste odbili Očevo obećanje, jer niste zdvajali u svojim srcima o Njegovoj potrebi. Jer ste bili gorljivi u Očevom obećanju, ispunjeni Duhom - vaš osmijeh će biti najveća plaća ikada primljena, biti će to eksplozija radosti, jer ste silom i snagom Očeva obećanja postigli cilj svoje vjere; spasenje svoje duše. Problem dokazivanja Očevog Obećanja, bio je stalno prisutan kroz povijest kršćanstva, a nažalost preuzet je od pismoznanaca – ljudi koji su istraživali pisma. I sada imamo stotine pismoznanaca i na tisuće njihovih tumačenja kako o Isusu - kako o Ocu - tako i o Očevom obećanju, kao da svi zajedno ne znamo da se Bog osobno objavio u Isusu Kristu i kroz Isusa Krista i kroz Svetog Duha obznanio je i objavio je svu svoju neprikosnovenu volju za čovjeka. Mojsije je gledao grm u pustinji koji gori i koji ne izgara. Nije koristio niti fiziku niti kemiju, a ni biologiju, već je izuo svoju obuću i ponizno poslušao glas Onoga koji mu je iz gorućega grma govorio. Apostoli su izašli iz gornje sobe i

za sve u Jeruzalemu su bili kao gorući grmovi – gorili su ali nisu sagorijevali. Svi koji se ispuniše Duhom mogli su se čuti. Njihovi govori unatoč mnoštvu različitih jezika, već kako ih je Duh nadahnjivao da govore, objavljivali su veličine i veličanstvenost Božjih djela. Svi koji su ih mogli čuti nisu se morali tome pokoravati ili pred time poniziti, ili biti tome poslušni. Iz samoga izvještaja vidimo da je nekima Očevo obećanje bio povod za poruge, ružne riječi. Dok su nekim drugima ti govori potresali srca, oni su se ponašali kao prokonzul na Cipru koji kada je vidio što se događa, prigrljivjeru, duboko potresen naukom Gospodnjim. Tako je i Petar čuvši podrugljive govore: „Puni su slatkoga vina“ istupio sa jedanaestoricom, i vrlo racionalno objasnio istinu o Očevom obećanju. Izučavate pisma i ona upravo govore o tome što vidite i čujete – to je bila Petrova poruka. Vidjeti i čuti je naša privilegija, naša sloboda. Kao ljudima, sve nam je slobodno pa i ne vidjeti i ne čuti i ne bojati se i podrugljivo govoriti o tome što ne znamo ili ne razumijemo. A ako se držimo kao pismoznanci. Kao oni koji istražuju pisma trebali bi znati da je svaki govor protiv Sina i Oca oprostiv, ali govor protiv Svetoga Duha je neoprostiv. Svaka neistina o Svetom Duhu, bila iznesena u smislu negacije ili se iznosila u smislu veličanja - lako može postati poguban teren. Duh Sveti je Očevo obećanje koje je On dao Isusu, i po Isusu obznanio svima koji će prigrliti vjeru u Krista. Proslavljeni Isus primivši to Očevo obećanje, izlio ga je i upravo to Očevo obećanje, Duh Sveti, proslavio je i proslavlja i danas Isusa Krista iz Nazareta, Sina Čovječjega. To je uvijek bio cilj i svrha toga obećanja – i jučer, i danas i sutra! Na čudan način je apostol Petar bio pozvan u Kornelijev dom. U Cezareji je živio taj čovjek zajedno sa svojom obitelji. Bio je stotnik u takozvanoj italskoj četi. Bio je pobožan poznavao pravoga Boga sa svim svojim brojnim domom. Židovskom narodu je iskazivao mnoga dobročinstva. U molitvi je bio vrlo revan, molio se pravome Bogu bez prestanka. Sve je to istina, ali nažalost mnogim vjerni-

cima iz obrezanja - te istine nisu bile tako bitne! Za njih on je bio poganin. Za njih on nije pripadao ni jednoj lozi koja je izrastala iz Jakovljevih bedara. I zato što je bio poganin, istina o obećanju Očevu u očima takozvanih poznavaoaca pisma, vjernika iz obrezanja, ili ti, današnjih vrljih teologa i njihovih pobočnika, ništa nije predstavljalo kao što ništa osobito i ne predstavlja! Još dok je Petar govorio o Isusu i kako ga je Bog pomazao Duhom Svetim i snagom, siđe Duh Sveti na sve koji slušahu Riječ. Očevo obećanje izlilo se na Kornelija i mnoge koji bijahu sa njim. Svi obrezani vjernici koji su dopratili Petra bijahu vrlo iznenađeni tim događajem, što se i na pagane izlio dar – Duh Sveti, Očevo obećanje. Glas o tom događaju se vrlo brzo raširio među obrezanim vjernima. Da su pagani mogli primiti Riječ Božju, to im je izgledalo još kako-tako prihvatljivo, ali da su primili taj uzvišeni privilegij, obećanje Očevo – Duha Svetoga, tu je nastao poveći problem. Ta istina je izazvala prepiranja među njima! Sam Petar koji je bio najosvješteniji u Duhu morao je objašnjavati cijeli taj događaj: „I kad sam počeo govoriti, siđe na njih Duh Sveti kao i na nas u početku. Tada se sjetih riječi Gospodnje: Ivan je krstio vodom, a vi ćete biti kršteni Duhom Svetim. Ako im je, dakle, Bog dao isti dar kao i nama kada smo PRIGRLILI VJERU U GOSPODINA ISUSA KRISTA, tko sam bio JA da to mog-nem zabraniti Bogu?“ /Dj.11,15-17/ I Petar je pitao prisutne; tko sam bio ja? Ja bih upitao mnoge danas, tko ste vi da zabranjujete Bogu da izlije svoje obećanje na sve one koji prigrliše vjeru u Gospodina Isusa Krista. Tko ste vi da određujete vrijeme (to je bilo za prvu crkvu) i način na koji će Bog i danas djelovati? Tko ste vi da se bez ikakvoga straha i obzirnosti ismijavate onima koji primiše taj dar? Tko ste vi da ružno govorite, da branite ili da iskrivljujete istine putova Božjih? Ljudi su tolerantni pa to možete činiti! Ali nemojte zaboravit da je Bog pravedan i da ćete požaliti i dan i čas kada ste se odvažili to činiti. Vi se ne bojite napadati Slave, a ja treba da se bojim reći istinu? Istina je da je Otac obećao, zar nije?

Istina je da svi koji prigriše vjeru u Isusa Krista imaju pravo na to obećanje, zar nemaju? Čovjek nas krsti u vodi, a Krist nas krštava u Duhu. Ako je Isus naš spasitelj, zašto ne bi bio i našim krstitelem? Koju privilegiju imam – Isus je moj spasitelj, Isus je i moj krstitelj. Iako ne pripadam lozi Jakovljevoj, u Kristu Isusu i na mene je došao Abrahamov blagoslov, da, istina je, primio sam obećanog Duha po vjeri. On me je krstio, pomazao, izlio na mene Očevo obećanje. Primio sam silu, primio sam snagu, pošto je Očevo obećanje sišlo na mene i sa radosnim srcem mogu svjedočiti svoju vjeru u Gospodina, Isusa Krista, Mesiju, Pomazanika, Sina Božjeg.

Proslaviti

„On će mene proslaviti, jer će uzeti od onoga što je moje i to objaviti vama.“ /Iv.16,14/

* * *

On će mene proslaviti? To je Isus izrekao za Onoga koji će doći kao drugi, kao Očevo obećanje: „On će mene proslaviti, jer će uzeti od onoga što je moje i to objaviti vama.“ Proslaviti u jezičnom smislu znači učiniti nekoga slavnim, ili priskrbiti mu slavu. Po riječima Isusa Krista, Duh Sveti je Očevo obećanje, izmoljen od Isusa i izliven po Isusu, sa zadaćom da proslavi Isusa kao Krista, Mesiju, Pomazanika. Da ga učini slavnim i da mu priskrbi slavu među svim narodima i u svim nacijama. „Ova bolest nije smrtonosna – odgovori Isus kad to ču – već je određen a za slavu Božju; da proslavi Sina Božjega“ /Iv.11,4/ Smrt Lazareva nije bila smrtonosna, kao što mnogi mišljahu, već sa svrhom od Boga određenom za slavu Božju, da proslavi da učini slavnim Sina Božjega, da mu priskrbi slavu među svima tamo prisutnima. Kada su vidjeli što je Isus učinio, mnogi od židova koji bijahu došli Mariji i Marti da podjele tugu sa njima, povjerovali su u Njega. I doista Isus se proslavio – oni su ga povjerovali. Taj događaj ga je učinio slavnim, priskrbio mu je slavu među onima koji su to osobno doživjeli, kao i među mnogima koji su o tome slušali. Kada god ljudi povjeruju Isusa ili prigrlje vjeru u Isusa Krista Nazarećanina – On se proslavlja, Njegovo se ime uzvisuje. Kada se dogodio pentekost na dan Pedesetnice – ispunjenje Svetim Duhom, apostol Petar je mnogim riječima, kojima ga je Duh nadahnjivao, zaklinjao i opominjao sve prisutne, go-

voreći: „Spasite se od ovog pokvarenog naraštaja!“ /Dj.2,40/ Mnogi koji su čuli te riječi duboko se u srcu potresoše svjedočanstvom Duha Svetog koji govoraše preko usana apostola Petra. Mnogi koji su čuli i prihvatili radosnu vijest i krstije se – proslaviše Isusa. Zar takve stvari ne proslavljaju Isusa? One su ga proslavljale onda, od onda do danas, danas, i od danas do punine vremena određenih. Toga dana – svjedoči Pismo – pridružilo se Crkvi oko tri tisuće duša u jednom sinkroniziranom djelovanju Duha Svetoga – Očevog obećanja – Duha istine i apostola - došlo je do onoga što je Isus rekao: „On će mene proslaviti, svjedočit će za me i vi ćete svjedočiti.“ Od proroka, pa preko govora samoga Isusa Krista, kroz sve ovo vrijeme do danas – i mi smo svjedoci tih istina. Po Duhu Svetome Isus je bio proslavljen, Isus se proslavlja i Isus će biti proslavljen do punine vremena, među svim narodima širom ove zemlje. Po Duhu Svetome Isus je bio i jest, i biti će obasipan radosnom slavom od naroda. Sveti će ga svetiti, sveti će ga obasipati duhovnim cvijećem proslavljana, činiti će ga slavnim i priskrbljivati mu veliku slavu. U svetima Isus, po Duhu Svetom, se proslavlja. Ispunjeni i stalnim ispunjavanjem, sveti, između svih naroda i svih nacija, između mnogih jezika i kulturoloških različitosti, po Duhu Svetom čine isto; slave, uzvisuju i proslavljaju Isusa Krista Nazarećanina. „Tako mi života – veli Gospodin – meni će se pokloniti svako koljeno, i svaki će jezik hvaliti i slaviti Boga!“ /Rim.14,11/ Tako stoji pisano! Primit ćete snagu, primit ćete silu, primit ćete drugoga – pošto Duh Sveti dođe na vas ili siđe na vas, pa ćete mi biti svjedoci, vjerni i istiniti, u Jeruzalemu, u svoj Judeji, u Samariji i sve do kraja zemlje. Duh Sveti će usnama svetih - odavati počast Isusu Kristu, On je to uvijek činio do danas, On to čini i danas i činit će. U srcima onih što prigriše vjeru u Isusa Krista, u srcima svetaca Njegovih, onih koje On osobno posveti, Duh Sveti će odavati počast u svim postojećim oblicima i svim prikladnim duhovnim običajima – Njemu, Isusu, Sinu Božjemu i Sinu Čovječjemu. Po Duhu Sve-

tome Isus će biti poznat i javno priznat – tako reče Isus – i uvažavan za djelo i dostignuće koje učini za paloga čovjeka, koje učini u životima svetih. Slavljen, uzvišen, hvaljen i veličan zbog svih djela i svih zasluga koje mu pripadaju – po Duhu Svetom, u srcima svetih, u srcima ispunjenih. Svašta mogu razumjeti a što ne razumijem vjerom prihvatiti. Ali teško mogu razumjet kako bez ispunjenja Duhom Svetim – hvaliti, slaviti, proslavljati i velikim činiti Isusa – e to ne razumijem niti vjerom mogu prihvatiti. Njemu na svim službama gdje se okupljaju sveti, iskazuju se štovanja. Što su sveti više ispunjeni Svetim Duhom to su službe više posvećene hvaljenju, slavljenju, obožavanju, uzvisivanju i veličanju – govorima, pjesmama i molitvama - Isusa Krista. Doista smo svjedoci da upravo Duh Sveti, usnama svetih proslavlja Isusa, slavi i veliča Krista raspeta, Krista uskrsla, Krista koji sjede s desne Veličanstva. „Po Isusu, dakle, uvijek prinosimo Bogu žrtvu hvale, to jest plod usana koje hvalom slave Njegovo ime!“ /Heb.13,15/ Kroz Isusa, kroz Njega – stalno i u svako vrijeme prinosimo Bog žrtvu hvale koja je plod usana koje zahvalno potvrđuju i priznaju veličanstvo i slavu Njegovu imenu. Pošto usta govore od suviška srca, a srce svetih je hram ili prebivalište Duha Svetog, normalno je da žrtve hvale i proslavljanje Isusa dolaze od Duha Njegova. Normalno je, da i srca svetih, crvi Božjoj, koja su ispunjena Duhom Svetim imaju i usta ispunjena poticajima koji dolaze od Duha – Duh Sveti proslavlja Isusa uzvisujući ime Isus! Vjera biva od slušanja Riječi, a Riječ dolazi sa usana onih koji je propovijedaju. Svi koji prigriše vjeru u Krista, u prvoj Crkvi, obožavali su – kao i u Crkvi današnjega vremena, obožavaju i uvijek će obožavati Isusa. Poštivati će ga kao božanstvo, kao Boga – iščekujući ga kao pojavu sjaja velikoga Boga, očekivanoga – Isusa Krista. Sveti, duhovni, koji su izabrani i pozvani, u svim vremenima, u Duhu Svetom – prema Isusu su gajili i gaje velike osjećaje ljubavi. Kad vidite ljude zaljubljene u Isusa onda vidite kršćane. Zato čitamo o brojnim i dojmljivim

svjedočanstvima koja svjedoče kako su se sveti odricali i danas, na mnogim mjestima, se odriču vlastitih života da bi život koji provode u tijelu provodili vjerom u Isusa – da bi proslavili Krista. Isusovo djelo objavljeno i otkriveno po Duhu Svetom i Isus – kao osoba, ushićivali su i ushićuju narod Božji, zajednicu posvećenih i očišćenih krvlju Kristovom! Slijedeње Isusa Krista, Pomazanika, Mesije - uvijek je poprimalo i danas poprima vatreno pristajanje uz Njega. Gorljivost u Duhu bila je gorljivost u slijedeњу Isusa. Gorljivost srca svetih za Isusa uvijek je karakterizirala i obilježavala kršćane – svete u Gospodinu. Danas određena zbivanja žele da tu istinu potisnu! Po Duhu Svetom, Njegovi sljedbenici zvani Kršćani, bili su mu privrženi rijetko viđenom odanošću! Odani sa dubokim i za mnoge nerazumljivim oduševljenjem. Još dok je Petar govorio, siđe Duh Sveti na sve (Kornelija, njegovu rodbinu i bliske prijatelje) koji slušahu Riječ. Svi obrezani vjernici koji su dopratili Petra bijahu VRLO IZNENAĐENI što se i na pogane izlio dar – Duh Sveti. Jer ih čuše gdje govore tuđim jezicima i slave Boga. /Dj.10,44-46/ Kao i prva Crkva u početku, koja je vesela i priprosta srca - hvalila Boga i ovo mnoštvo sabrano u domu Kornelija iz Cezareje, unatoč toga što nisu pripadali Judeizmu, nisu bili obrezani, pohađeni Duhom Svetim - slavili su i hvalili Boga, činili su slavnim - proslavljali su Isusa kojega im je Petar propovijedao. I u ovom slučaju, kao i u mnogim drugima, silazak Svetoga Duha donosio je gorljivo ili vatreno uzvisivanje, obožavanje i slavljenje Isusa. I danas, kroz prisutnost i djelovanje Svetog Duha, vjernici obožavaju Isusa u takvom zanosu i u takvom oduševljenju – da je teško običnom čovjeku razumjeti – odakle tim ljudima to? Kako veličanstveno iskazuju svoju veliku ljubav prema Isusu i svoju veliku zahvalnost za privilegij spoznaje Isusa. Gorljivost u Duhu sve one koji prigriše vjeru u Krista uzdiže u zanosno nastojanje da u duhovnom karakteru rastu i razvijaju se, i da postaju sve sličniji Njemu. Obožavaoci, posvećeni od Isusa, posvećenjem

koje ostvaruje Duh Sveti, gorljivi su pristaše, svjedoci, sljedbenici, obožavatelji i molioци Krista. Privrženici, vjernici u Duhu, često se mogu vidjeti kako ni malo nemare za gubitke života ili čari koje im ovaj život nudi, jer jednostavno toliko ljube Isusa i žele se u svemu dopasti samo Njemu. Punina Duha Svetog ekvivalent je snazi proslavljanja. Što je Crkva više ispunjenja to će više proslavljati Isusa. Što je vjernik više hram Svetog Duha to će više uzvisivati i činiti slavnim, priskrbljivati slavu - Kralja nad kraljevima, Isusu Kristu Nazarećaninu. Ljubav kao rod Svetog Duha, najljepše opisana u trinaestoj glavi prve Korinćanima, izlivena po Duhu koji nam je dan od Boga – u srcima svetih, u srcima naroda Božjeg uvijek generira potrebu snažnog zajedništva sa Kristom i snažnog jedinstva u Duhu sa Njim. Takvo ljubljenje Krista negira svaku religiju i religioznost. Zato se često puta religioznost susreće nasuprot ispunjenju Svetim Duhom. Duh Sveti je poslan u Božjoj providnosti – doista da proslavi Isusa! On to i čini u životima svih onih koji u potpunosti prigriše vjeru u Krista. Danas se susrećemo sa poplavama religioznosti i sve većim sušama duhovnosti. Tako su religioznosti izrodile mnoge tradicije i običaje koji se koriste u službi štovanja Isusa Krista. Po Duhu Svetom, sveti, posvećeni, vjerujući razbijaju graničnike tradicija i običaja i vrlo neuobičajeno uzdižu Isusa. Oni ga uzvisuju, oni ga čine slavnim, oni mu pripisuju i priskrbuju nemjerljivu slavu, oni ga slave cijelim srcem. Uzdzati u jezičnom smislu, znači – davati mu veći ugled, veće značenje ili veću vrijednost. On je njima više od tradicije i običaja. On je za njih doista Alpha i Omega, Početak i Svršetak, Prvi i Posljednji. On je za njih doista dostojan da primi svaku slavu, čast i moć. On je za njih svet i oni po Njemu žele biti sveti kao što je i On svet. U tradicionalnom poimanju vjere - taj osjećaj je stran i nepoznat! Kada se zajednica vjerujućih odmiče od Svetog Duha i Njegove službe u njima, ona gubi prisnost sa Kristom, ona kao nadomjestak koristi tradiciju, običaje i vanjski oblik pobožnosti. Pod po-

mazanjem Svetog Duha, vjerujući izgledaju kao zahvaćeni požarom, oni veličaju Isusa do tih mjera i tih visina da istina o Isusu postaje jedina njihova Stvarnost, a sve ostalo samo je sjena te stvarnosti. Ispunjeni Duhom Svetim imaju duboku prisnost sa Isusom Kristom! Slučaj apostola Pavla jedan je od vrlo zanimljivih takvih primjera. Pavle je bio Hebrej od Hebreja, obrezan osmi dan, iz plemena Benjaminova, po Zakonu farizej, po revnosti bio je progonitelj Crkve (onih koji prigriše vjeru u Isusa Krista). Bio je doista vrlo religiozan! Nakon susreta sa Gospodinom Isusom, na putu prema Damasku, nakon svjetla koje ga je obasjalo s neba – nakon što se napunio Duha Svetog i nakon što mu spadoše s očiju „nešto kao ljuske“, on PROGLEDATA. I tada, sve to što mu je bilo vrijedno, izgubilo je cijenu i vrijednost u njegovim očima zbog Krista. Sam svjedoči: „Štoviše, sve sad gubi u mojoj cijeni svoju vrijednost, zbog najveće prednosti: spoznaje Krista Isusa, moga Gospodina. Radi Njega sam sve žrtvovao i sve smatram blatom, da Krista dobijem i da budem u Njemu, ne pravednošću koja bi bila moja – onom koja dolazi od Zakona – nego onom koja se dobiva po vjeri u Krista, pravednošću koja dolazi od Boga na osnovi vjere: da iskusim Njega i silu Njegova uskrsnuća...!“ /Fil.3,2-10/ Cijeli slučaj bi se mogao nazvati fanatičnim, kao što se i mnogi ispunjeni Duhom Svetim gledaju kao fanatici. On tako i izgleda, kao što i mnogi vjernici koji ispunjeni Duhom Svetim slave Isusa, tako izgledaju, jer fanatizam je u svojoj osnovi – ushićenost, oduševljenost, strastvena predanost, gorljivost, vatrenost, zanesenost, zaljubljenost i revnost u svim oblicima. Fanatično slavljenje, čitanje i uvažavanje Riječi Božje, fanatično moljenje i pjevanje! Ali Pavle je bio duhovan (ispunjen Duhom Svetim) – pohođen snagom Duha. Njegov fanatizam je bio produkt prisutnosti Duha Svetog u njegovom životu. Njegovo cijenjenje i vrednovanje Isusa bilo je od Duha Svetog koji je sišao na njega da uzvisi i velikim učini Isusa Krista. Kao i apostol Pavle, svi koji prigriše vjeru u Krista i koji su fanatično sli-

jedili svoga Spasitelja, uvijek su trpjeli i doživljavali silna protivljenja, jer pod pomazanjem Duha Svetog oni su vrlo neobično, ali uistinu sa velikom ushićenošću, sa velikom strastvenom predanošću, gorljivo u Duhu proslavljali Isusa Krista. U isto vrijeme, fanatični protivnici Krista – religiozni sljedbenici, koji svu svoju pobožnost grade na vanjštini, silno se protive svetima! I u povijesti, silno su progonili, mučili i izlagali raznim nemilosrdnim postupcima – Kristovim Duhom ispunjene vjernike. Nikada tradicija, religija i vanjski oblik pobožnosti nije mogao razumjeti gorljivost u Duhu i djela onih koji su zapaljeni od Duha Svetog slavili Krista i priskrbljivali mu slavu. Zbunjujuće djeluje da je to tako, ali nažalost povijest govori u prilog tome. Uvijek su oni, pa makar se nazivali i vjernicima i pripisivali si veličinu svoje vjernosti, a uistinu nisu bili gorljivi u Duhu, progonili one koji su bili zapaljeni od neba i u tom ognju proslavljali Isusa. Živimo u vremenima kada se bezakonje raširilo i sve se više širi ne samo u svijetu već i unutar crkve! Kada je ljubav ohladnjela među ludima pa i onima koji ispovijedaju vjeru, i sve se veći strah i nemir šecu zemljom. Kada sam Gospod Isus postavlja pitanje; hoću li naći vjere na zemlji? Jer nastat će u posljednjim danima posljednjih vremena, teška vremena, vremena velikoga pritiska i vremena velike nevolje. Vremena teška da se izađe na kraj i teška za nošenje. Naročito se to odnosi na svete! Zato stoji pisano: „I ne opijajte se vinom jer u tome leži propast, već se napunite Duhom, ili ispunjavajte se Duhom Svetim.“ /Ef.5,18/ Svetima je preporučeno da se oblače u boju opremu Božju, da bi se mogli suprotstaviti svim napadima neprijatelja. Preporučeno im je da uzmu i na sebe stave svu bojnu opremu Božju, da se mogu oduprijeti u zli dan i kada sve nadvladaju održati se. /Ef.6,10-20/ Imam snage za sve u Kristu Koji me osposobi izlicem Duha Svetoga! Spreman sam na sve i DORASTAO za bilo što u Njemu jer On mi ulijeva, po svome Duhu, unutrašnju snagu, to jest, sasvim sam nezavisan od bilo koga kad sam u Kristovom obilju Du-

ha Njegovoga! To je proslavljanje Isusa! To je priskrbljivanje slave Isusu Kristu! „Ali tko ustraje do konca, bit će spašen.“ /Mt.24,13/ - riječi su Isusove! Kako ustrajati – nama se nameće kao pitanje? Odgovor je više nego jednostavan – puninom Svetoga Duha! Uistinu, pisano je i nama koji prigrlismo vjeru – dano je da to vjerujemo – i mi vjerujemo! Svi koji se raduju u pobožnosti i uistinu su odlučni da žive predanim, Duhom Svetim ispunjenim životom, pobožnim životom u Kristu Isusu – naići će na progonstva, to jest, morat će trpjeti zbog svog produhovljenog stanja i stava. „A i svi koji hoće živjeti pobožno u Kristu Isusu, bit će proganjeni.“ /2.Tim.3,12/ Tko je Isusa progonio – pismoznanci, farizeji, svećenička loza i svi njihovi sljedbenici. Tako piše, bilo je i biti će, tako je i danas. Odluka da se Isus Krist slijedi u Duhu, da se u Duhu uzvisuje i proslavlja ime Njegovo, odluka je časti koja se iskazuje Isusu kao Kristu, odluka je kojom se izražava izraz najdubljeg i najdragocjenijeg poštovanja i gostoprimstva. Sveti ga časte najvećim častima, oni mu daju najvažniji značaj i najbolja mjesta u svome životu. Tako, po Duhu Svetom oni mu izražavaju svoju iskrenu odanost, čast i slavu u istini, i dobru volju svim svojim srcem. Isus Krist, po Duhu Svetom uvijek je bio proslavljan. Narod Božji, rođeni po Duhu Svetom, uvijek su Isusu izražavali najdublje osjećaje zahvalnosti i odgovornosti. Oni se nisu stidjeli svojih odluka, niti svojih duhovnih stanja, niti se i danas stide – unatoč istine da su jednostavno sljedbenici prezrenoga Isusa Krista iz Nazareta. Oni se ne stide, jer pod pomazanjem Duha Svetog, upravo toga i takvog Isusa nazivaju svojim Spasiteljem, Izbaviteljem, Otkupiteljem, Pomiriteljem i Krstiteljem u Duhu, sa vidnim cijenjenjem i izraženim proslavljanjem oni pokazuju svu veličinu svoje odanosti i svoga poštovanja upravo Onome koga graditelji odbaciše, koga prezeše, koga su mrzili i koga mrze. Sve to zbog nazočnosti Duha Svetog. Duh Sveti proslavlja Isusa, On proslavlja stvarnost Krista, On uzvisuje i veliča kao vjerni svjedok istine stvarnosti Isusa Kris-

ta. I svi mi u prošlosti i sadašnjosti koji se napunismo i koji se i nadalje ispunjavamo u Duhu Svetome, štujemo Isusa kao Boga. Ispovijedamo i priznajemo Njegovu vrijednost. Cijenimo, poštujemo i uvažavamo svu istinu po Duhu Svetom o Njemu otkrivenu. Mi držimo Njegovu Riječ kao istinitu, mi držimo da je On jedina Istina, Put i Život. Po Duhu Svetom mi uzimamo u obzir sve istine o Isusu i sve riječi od Isusa. Sa svom odgovornošću i poniznom odanošću ispunjeni Duhom uvijek štujemo i uvijek ćemo štovati to divno ime Isus. Vjerni u prošlosti po istom Duhu, i vjerni i danas po istome Duhu imamo otkrivenje Duha Svetoga da štovati Isusa znači pokazivati mu poštovanje, proslavljati ga, osjećajući i izražavajući svijest o istini koja Isus Krist uistinu je. Mi štujemo istinu Kristove ljubavi, dobrote i milosti jer smo svjedoci istih. Mi štujemo sve poželjne odlike kojima je upravo On – Isus Krist Nazarećanin, zadovoljio sve pravedne zahtjeve Oca u interesu i u korist svih nas. Upravo je On kao Veliki svećenik posredovao između čovjeka i Boga, i prinijevši najsavršeniju žrtvu, samoga sebe. I ušavši u Svetinju nad Svetinjama moćnom krvlju svojom. Upravo zato, Duh Sveti u nama moćno proslavlja slavi i pribavlja slavu tom dragocjenom imenu i osobi Isus. Stanje u Crkvi posljednjih dana je po pitanju proslavljanja Isusa Krista podosta zabrinjavajuće. Zbog materijalističkog duha i nedostatka istinskog zajedništva sa Isusom, osjeća se sve više i više nedostatak Svetog Duha, koji proslavlja Isusa. Može li itko proslaviti Isusa koji je sišao s neba i uzašao na nebo kao netko tko je sišao sa neba? U vrijeme velikoga svećenika Elija, Bog nije više govorio narodu - kazna je bila na pomolu. Glasnik koji je javio Eliju da su mu sinovi poginuli, javio je da je i Kovčeg Božji otet od strane neprijatelja – Filistejaca. Kada to ču, pade Eli sa svoje stolice kraj vrata, slomi vrat i umrije. Njegova snaha, žena Pinhasova, bila je truda i pred porodom. Kada je čula vijest da je otet Kovčeg Božji i sve ostale ružne vijesti, savila se i porodila. Žene koje su bile sa njom pri porodu rekoše: „Budi bez brige

jer si rodila sina!“ Ona nije obraćala pažnju na njihove riječi već je djetetu nadjenula ime Ikabod govoreći: „Otišla je slava od Izraela – jer je otet Kovčeg Božji.“ Mnoge vjerske skupine na razne načine i danas slave Boga. I proslavljaju Isusa. Jedino što zasigurno vidimo i znamo: „On će mene proslaviti.“ – rekao je Isus. To je bilo tako i ostalo tako. Gdje se Isus proslavljao, uvijek i uvijek je to činio Duh Sveti. U posvećenima, odvojenima od svijeta, i duhova koji djeluju u svijetu nevjernika. Mnoge vjerske zajednice uvele su u praksu slavljeničke grupe. To su uglavnom zborovi, solo vokali, vokalno-instrumentalni sastavi – koje uglavnom i najčešće sačinjavaju dobro obrazovani i talentirani pojedinci. Njihov talent i njihova uvježbanost dominiraju glavninom njihovih programa. Ja osobno ne želim kritizirati takav oblik rada, niti jednu dobru namjeru bilo koga, samo želim da se ispuni riječ Kristova: „On će mene proslaviti!“ Efekti koje mogu stvoriti dobri izvođači i dobre izvedbe, ne sumnjivi su, ali bez Duha Svetog oni su samo jedan od oblika dobre zabave. Duh Sveti ne zabavlja, Duh Sveti PROSLAVLJA Isusa! Duh Sveti uzvisuje, veliča, čini značajnim, važnim i najvažnijim, osobu – djelo i osobnost samog Isusa. Nedostatak Isusa dovodi i do nedostatka Onoga koji ga proslavlja, a ti nedostaci otvaraju prostor zavodničkim djelovanjima duhova ovoga svijeta. Svjedoci smo mnogih žaljenja da je duh svijeta ušao na široko otvorena vrata u mnoge zajednice i ta svjedočanstva nisu neutemeljena. Dobre zabave mogu biti vrlo dobri nadomjesci za proslavljanje Isusa. Ne pišem ovo potaknut kritizerskim duhovima! Kada se Isus po Duhu Svetom proslavlja, kada ga Duh Sveti čini slavnim i veličanstvenim u srcima svetih, tada je to milo Bogu i drago pobožnom narodu. Dobre namjere uvijek me iznova podsjećaju na poznatu staru narodnu izreku; i put u pakao je popoločen opločnicima dobrih namjera! Dobre namjere nisu i nikada neće biti zamjenice za Duha Svetog. Sjetimo se dobre namjere Uza koji je stupao kraj Kovčega Božjeg, a njegov brat Ahjo je išao ispred njega. I dok je Da-

vid i sav dom Izraelov igrao pred Gospodinom iz sve snage pjevajući uza zvuke citre, harfa, bubnjeva, udaraljki i cimbalala. Kada su došli do Nakanova gumna, posegnu Uza rukom za Kovčegom Božjim da ga pridrži, jer ga volovi umalo ne prevrnuše. Ali se Gospodin razgnjevio na Uzu: „Bog ga na mjestu udari za taj prijestup, tako da je umro ondje kraj Kovčega Božjega.“ /2.Sam.6,7/ Davidu bi žao što je Gospodin onako udario Uza te se uplaši Gospodina. Ne sumnjam da je Uza imao dobru namjeru! Ali ono što je važnije od dobre namjere, je volja Božja. Mi imamo vrlo dobre namjere kojima proslavljamo Isusa, ali Božja je namjera da Njegov Sin bude proslavljen u nama po obećanju Njegovu, po Duhu koji nam je dan. I zato, bolje je da Duh Sveti proslavi Isusa u nama nego da mi svojom silom i svojom snagom pokušavamo učiniti to isto. „Evo riječi Gospodinove: ne silom niti snagom, već Duhom mojim! – riječ je Gospodina nad Vojskama.“ / Zah. 4.6 / On, Isus Krist, sad – UZVIŠEN Božjom desnicom, pošto je od Oca primio obećanog Duha Svetoga, IZLIO JE ovo što sami i vidite i čujete! /Dj.2,33/ „On će MENE proslaviti, jer će uzeti od onoga što je moje i to objaviti vama!“ Uzvišen sada i na nebu, uzvišen sada i na zemlji!!

Svjedok

„Kada dođe Branitelj, kojega ću ja poslati od Oca, Duh istine, koji izlazi od Oca, svjedočit će za me. I vi ćete svjedočiti, jer ste od početka sa mnom.“ /Iv.15,26/

* * *

Što to znači svjedočiti? U definiciji te riječi „svjedočiti“ stoji da to znači davati izjavu o nekome ili nečemu kao istiniti svjedok. To znači potvrđivati, u istini - istinitost, u ovom slučaju, Isusa Sina Božjega i Sina Čovječjega kao Krista. Vjerodostojnost Njegovog učenja – riječi, vjerodostojnost Njegovoga djelovanja – djela. Svjedočiti puno puta znači dokazivati u istini istinitost i vjernost onoga o čemu ili komu se svjedoči. Duh Sveti kojega je Isus izmolio i poslao osobno, kada ga je primio kao Očevo obećanje, da bi nakon Njegovoga uzvišenja Duh bio – Istiniti i vjerni svjedok Njega kao Krista – Pomazanika. Svjedok, u ovome slučaju Duh Sveti, može biti samo Onaj koji je uistinu prisustvovao nekom događaju i zbog toga može istinito i vjerno potvrditi svu istinitost svega čemu je nazočio. U pravnom smislu Svjedok je osoba koja svjedoči i pod prisegom da će govoriti samo istinu, izjavljuje što zna o nekome ili nečemu. Duh Sveti je Svjedok i Njegovo svjedočanstvo je doista istinito i dovoljno da nas uvjeri o svemu što zna o Isusu kao Kristu, Mesiji. Duh Istine je uistinu istiniti Svjedok sve istine o Isusu kao Kristu, Mesiji, Pomazaniku. I upravo zato ga je Otac obećao, a Isus Krist poslao, da kao Svjedok – osoba, čija prisutnost i postojanje potvrđuje istinitost svega o Isusu. Kada dođe Branitelj kojeg ću ja poslati od Oca, Duh istine koji izlazi od Oca, SVJEDOČIT

ĆE ZA ME! Duh Sveti je živi, i vječni Svjedok Isusove velikuđušnosti, poniznosti i poslušnosti. On je Svjedok Isusove ljubavi i Isusove ųrtve. Duh istine je vjerni Svjedok koji prisustvuje pri sastavljanju ili otvaranju obećanja ili oporuke, potpisivanju ugovora, zavjeta ili saveza, pri sklapanju zaruka ili vjenćanja. On je pečat! Unatoć činjenici da su sve to pojmovi koji se vrlo ćesto rabe u crkvi, oni nemaju takvu teųzinu i toliko razumijevanje kako zasluųuju i trebaju imati. Zadatak Crkve kao Tijela Isusa Krista, kao prebivališta ili nastambe Duha istine, je svjedoćenje. Duh Sveti je Svjedok i oni koji su rođeni od Duha Svetog, koji su dobili vlast, da postanu djeca Boųja. Koji nisu rođeni ni od krvi, ni od volje tjelesne nego – od Boga, i oni su svjedoci. Svaki ud toga Tijela, po Duhu je vjerni svjedok. Najprije se mora Radosna vijest navijestiti svim narodima. Onaj koji je poslan da je navijesti je Sveti Duh, a oni koji su pozvani da je raznesu cijelom zemljom su sveti, narod Boųji. Kada je Gospodin Isus ućio ućenike dao im je jednu vrlo vrijednu pouku: „Kad vas povedu – govorio je Isus – da vas predadu, ne brinite se u naprijed ųto će te govoriti, nego ųto vam se u onaj ćas dadne to govorite: jer niste VI KOJI GOVORITE, nego DUH SVETI.“ /Mk.13,10-11/ Htjeli mi ili ne, priznali ili ne, ali uistinu ųivot svakog svjedoćenja je u Duhu Svetome. ųivot svakog vjernog svjedoka je u Duhu ųivota. Svaki vjerni svjedok je onoliko vjerodostojan i istinit koliko je pomazan ili ispunjen Duhom Svetim. Svakom svjedoćenju Duh Sveti je vjerodostojnost. Ima raznih oblika svjedoćenja i veliki broj svjedoka ali nema istinskog svjedoćanstva bez Duha Svetoga. Duh Sveti prvo nas osvjedoći i kada smo osobno presvjedoćeni i kada smo sami zapaljeni ognjem istine o Kristu kao Mesiji, tada i mi gorljivo u Duhu svjedoćimo istinu o Isusu kao Kristu. Nema dobrog govora ili propovijedi, dobrog propovjednika ili svećenika bez autorstva Duha Svetog. Svaki dobar govor ili propovijed, dobar propovjednik ili svećenik u potpisu onoga ųto je i onoga ųto govori mora biti autorizacija Duha Svetog. Dobri govornici mo-

gu dobro da govore o Isusu kao Kristu, ali samo Sveti Duh kojega je Bog u tu svrhu i obećao a Isus poslao, može da istinito i vjerodostojno svjedoči Krista, jer ga zna, jer ga pozna. Jedan mladi, dobro obrazovani propovjednik nakon svoje službe propovijedanja, postavio je lokalnom pastoru pitanje: „Jeli propovijed bila dobra?“ Lokalni pastor ga je pogledao žalosno i ništa nije rekao. „Što mi fali?“ – zanimalo je mladoga propovjednika. „Samo da se obratiš!“ – žalosno je dogovorio lokalni pastir. Obraćanje dovodi do upoznavanja Isusa, a život koji provodimo u tijelu vjerom u Krista, dovodi do svakodnevnog produblјivanja toga poznanstva. Duh Sveti u cijelom procesu prisustvuje i djeluje kao svjedok istine Isusa Krista u nama i istine nas u Isusu Kristu. To garantira potpunu istinitost obraćenja – da imamo vjeru u Kristu i da imamo vjeru u Krista. „Kada dođe Branitelj, kojeg ću ja poslati od Oca, Duh istine koji izlazi od Oca, svjedočit će za me. On neće govoriti sam od sebe, već će govoriti što čuje i objavljivati vam buduće.“ /Iv.16,13/ Vi nećete govoriti samo do sebe, već će moj Duh, Duh istine govoriti iz vas. Duh Sveti, naučit će vas sve i sjetiti vas svega što vam rekoх – to je govorio učenicima, a odnosi se na sve učenike kroz sva vremena. Ne samo na one, kao što neki misle, koji ga osobno slijedaše, već na sve koji su prihvatili Njegov poziv, prigrlili vjeru u Njega, odrekli se sebe, uzeli svoj križ i pošli ZA NJIM. Mnogi govori, mnoga učenja i mnoge propovijedi kroz vremena prošlosti, pa sve do danas, kao i danas, imale su i imaju različite učinke. Nažalost, neke su unijele pogubna krivovjerna, neke su učinile velike razdore i rascjepe. Danas smo svjedoci velikog broja različitih učenja, razumijevanja i tumačenja. Mnogi od tih djelatnosti su posijale tone i tone sumnji i dilema, i umjesto da su privodile vjeri u istinu Isusa, mnoge su odvele u još dublju nevjeru. Zato i naglašavamo ono što je i sam Gospod rekao, ona učenja, one propovijedi i ona tumačenja koja su bila i jesu u Duhu istine, svjedočanstvo su Isusa Krista i to raspeta – svjedočanstva su moći koju ima Njegova

krv i sile koju ima Njegov križ. Zato je i apostol Pavle pisao Crkvi Božjoj u Korintu: „I ja, kada dođoh k vama, braćo, da vam navijestim svjedočanstvo Božje, ne dođoh s visokim govorom ili s mudročću, jer ne držah zgodnim među vama išta drugo znati osim Isusa Krista, i to razapetoga. I sam sam se pokazao slabim, bojažljivim i drhtavim. Moja riječ i moje propovijedanje nije se sastojalo u uvjerljivim riječima mudrosti, već u očitovanju Duha i snage, da se vaša vjeran ne oslanja na ljudsku mudrost, nego na Božju snagu.“ /1.Kor.2,1-5/ „Braćo – pisao je Hebrejima – budući da mi snagom krvi Isusove otvoreno možemo ući u Svetinju nad svetinjama – taj novi i životonosni put – On nam je otvorio kroz zastor, to jest kroz svoje Tijelo!“ /Heb.10,19-20/ Takva svjedočanstva su istinita i vjere dostojna. To svjedočanstvo o kojemu apostol Pavle piše je njegovo osobno svjedočanstvo izricano pod uplivom ili utjecajem Duha Svetoga. Jedino On – Duh Sveti – to svjedoči kao svjedok koji je tome osobno nazočio. Mi smo svjesni da nije isto – kada nam netko priča o nekome što je čuo, načuo ili naučio, ili kada nam netko priča o nekome što je osobno doživio i vlastitim očima vidio, čemu je sam nazočio. „Ali s pomoću Božjom stojim do današnjeg dana i svjedočim i malome i velikome, ne govoreći ništa drugo osim što su kazali proroci i Mojsije da će se dogoditi; da će Mesija morati trpjeti i da će, uskrsnuvši prvi od mrtvih navijestiti svjetlo i židovskom narodu i poganima!“ /Dj.26,22-23/ Apostol je svjedočio ali s pomoću Božjom, uz pomoć Duha Svetog. Stajao je i svjedočio i malome i velikome stvari koje nisu bile proizvodi samovoljnog tumačenja, jer proročanstva koja on spominje nisu dolazila od ljudskih htjenja, nego su ljudi – proroci govorili do Boga, potaknuti od Duha Svetog. /1.Pt.1,20-21/ Apostol je bio vjerni svjedok u rukama Duha istine koji ga je uvodio u svu istinu, koji ga je nadahnjivao i održavao. Unatoč svim nevoljama kroz koje je prolazio, a koja su pomno opisana u 2.Kor.11, on je stajao i svjedočio. Stajao je čvrsto i svjedočio i velikome i malome,

ne govoreći ništa drugo osim ono što je Duh Sveti ustima njegovim iznosio. Apostol je bio svjedok u rukama Duha Svetog koji ga je ispunio nakon Ananijine molitve, u kojemu se on ispunjavao i druge navodio da se ispunjavaju u Duhu. U rukama Duha istine, kao što violina proizvodi melodije po notama, u rukama majstora i pod njegovim prstima, i apostol Pavle je proizvodio melodije koje i danas iz njegovih pisama oduševljavaju naša srca. Duh Sveti je majstor, a mi smo instrumenti. Kada nas je Isus otkupio, dao nas je u ruke Duhu Svetome, majstoru svetosti koji nas je uštimao i posvetio, i iz dana u dan iznova šteluje i posvećuje. Prvo nas je uštimao, a zatim je u nama i sa nama progovorio o istini Isusa kao Krista. Mi smo zahvalni Bogu za Duha Svetog kojeg nam je dao da nas uštima i da pod Njegovim prstima, po notama Riječi Božje iznosimo iz svoje nutrine, u najtoplijim tonovima najveće i najdublje istine o Isusu Kristu, Pomazaniku, Mesiji. I kada gudalom pređe preko žica, kako se iz nas čuju neobične melodije kao što su se čule iz mnogih srca i usana koji prije nas prigriše vjeru u Isusa. Duh istine uistinu je Svjedok Isusa i On u najvećoj istini i u vjeri najvećeg dostojanstva govori o Isusu Kristu „Prvorodencu od mrtvih, vladaru zemaljskih kraljeva.“ Njemu, koji nas ljubi i koji nas je otkupio od grijeha svojom krvi, i učinio nas kraljevskim svećenicima za Boga, svoga Oca – Njemu slava i vlast u vijeke vjekova! Amen! /Otk.1,5-6/ Sam pomazan, sam vjeran i sam istinit svjedok, krsteći nas u Duhu Svetom, oblikovao nas je i oblikuje u kraljevski rod, svećenstvo svome Ocu da razglašujemo, da svjedočimo velika i slavna djela koja Otac po Isusu učini za nas. I mi smo vjerni i istiniti svjedoci koji u Duhu istine, po poticanju kroz pomazanje, vjerno i istinito svjedočimo, ali samo istinu Isusa Krista. Naše svjedočanstvo nemora biti prihvaćeno jer prihvaćanje nije u našoj nadležnosti, već ono što je u našoj vlasti – mi hoćemo da svjedočimo po Duhu vjerno i istinito Isusa Krista. Svjedočenje je nama vrlo važna duhovna funkcija i zato je uvijek od zlih ljudi i zlih duhova žestoko napada-

no. Protivnici Isusa Krista i zli duhovi imaju zadaću da ometaju svaki oblik svjedočenja a posebno se protive svjedočanstvu Duha Svetoga i onima koji su vjerni svjedoci pod pomazanjem Duha istine. Oni se opiru, oni se protive i žestoko bore protiv svih vjernih i istinitih svjedoka. Oni ne podnose Isusa i protive se svakom svjedočenju istine koja govori o Isusu kao Kristu. Vjerni su kroz sve ovo vrijeme do danas pa i danas svjedoci kako bi ih zli ljudi i zli duhovi najradije uništili i to još u zametku, u utrobi majke. Podsjetimo se Stjepana, čovjeka punog vere u Kristu i punog vjere u Krista. Stjepana, čovjeka punog vjere i Duha Svetog, puna milosti i snage. Imao je Duh vjere, bio je pun Duha milosti, imao je silu i snagu za svjedočenje i upravo on je bio svjedok po kojemu je Bog govorio i činio velike čudesne znakove u narodu. Riječ se Božja širila bez prestanka a broj učenika silno je rastao. Svjedočanstvo vjernoga svjedoka koji je bio pun Duha Svetog donosilo je svoj rod. Čitamo da su i mnogi svećenici prihvaćali vjeru u Krista. Silama pakla ni malo se nije sviđalo zbivanja koja su vidjeli da se dešavaju u Jeruzalemu. One, na koje su imali upliv – podigli su protiv toga čovjeka – Stjepana. Optužba je bila blijeda od stida ali oni su bili crveni od bijesa – žestoko su se protivili onome što je Bog činio, svjedočanstvu Njegova Sina Isusa Krista. Kako bi zaustavili Stjepanovo pomazano svjedočenje, oni su svjedočili da su čuli gdje upravo Stjepan neprestano govori protiv ovoga svetoga mjesta (Hrama u Jeruzalemu) i Zakona. Optuživači su bili poticani od mržnje koju su nosili u srcima protiv Isusa i onoga koji je svjedočio o Njemu, Duha Svetog. Iritantno je na njih djelovalo kada su čuli i morali slušati gdje Stjepan – pun Duha Svetog, govori o Isusu Nazarećaninu. Kad ga uhvatiše i izvedoše pred veliko vijeće, unatoč činjenici, dok su sjedili u velikom vijeću i gledali Stjepana, lice Stjepana je sjalo poput lica anđeoskoga. Uprtih pogleda u njegovo lice nisu odustajali od svoje nakane, nego da pače još su više smjerali da učine ono na što su ih poticali zli duhovi pakla. Stjepan je neustra-

šivo svjedočio Isusa iz Nazareta, po Pismu, pod nadahnućem Duha istine, od prvih stranica pa do kraja. Kada je ustvrdio: „Ljudi tvrde šije, neobrezanih srdaca i ušiju! Vi se uvijek odupirete Duhu Svetome! Kako očevi vaši tako i vi..!“ Opirati znači – protiviti se, suprotstavljati se, kočiti! Kada su to čuli, uskipje im bijes u srcima te počеше škripati zubima na njega. A on pun Duha Svetog, uprije pogled u nebo i vidje slavu Božju i Isusa gdje stoji Bogu s desna, te reče: „Evo gledam otvorena nebesa i Sina Čovječjega gdje stoji Bogu s desne strane.“ Na to su oni podigli silnu vik, da ne čuju što on govori. Začepili su uši, te kao jedan jurnuše na njega. Pružili su otpor onome koji im je govorio – Stjepanu kao svjedoku na zemlji i Duhu Svetom kao vjernom svjedoku sa neba. Odupirali su se riječima kojime im je Duh Sveti govorio preko Stjepanovih usana. Suprotstavljali su se istinitome svjedočanstvu – istini o Kristu koju je Duh Sveti svjedočio i Stjepan je svjedočio. Usprotivili su se volji Božjoj – vlasti Isusa Krista, uplivu i poticaju Duha Svetog. Mi smo stečevina krvi Kristove, ali građevina Duha Kristova – Duha Svetog. I umjesto da se opiremo po Kristu u Duhu Svetome, kao što se nemoćan čovjek opire štakama o zemlju na kojoj stoji – da stoji. Dešava se da se opiremo tako što odbacujemo svoj oslonac, tako da se odmećemo iz ruku Gospodnjih. Biti svjedok Isusa Krista, vjeran i istinit, nikada nije bilo lako, pa ni danas. Kada bi to bilo lako tada bi vjernim svjedokom bio svatko. Otpor sredine u kojoj djelujemo – unatoč deklarirane kao religijske ili otpor svjetovne sredine, uvijek je veliko protivljenje. Mnogi od nas doživljavaju otpor i protivljenje i u vlastitim obiteljima. Mnogi doživljavaju otpor i protivljenja od djece, muževa ili od žena. Svako opiranje ili protivljenje vjernicima kao ljudima čini se kao da je to protivljenje protiv nas samih, ali malo vjernih misli i razumijeva da je taj otpor i to protivljenje zbog Duha Svetog u nama koji nam je dan da bi svjedočio Isusa kao Krista. Crkvi je uvijek trebao mir od Boga – mir rod Duha Svetog. Ona je uvijek trebala da se izgrađuje i živi

u strahu Gospodnjem, prodahnuta istim strahom kao što je bio i sam Gospodin. Crkva treba da raste, da se povećava utjehom Duha Svetog. Unatoč svoj silini otpora i velikom broju onih koji se opiru, Crkva nikada ne zaboravlja – sa nama je Gospodin. Mi smo prebivalište Njegovog Svetog Duha. Jači je onaj koji je u nama, nego onaj koji je nasuprot nas. To nije pusta demagogija nego jednostavna i sveta istina, dostojna svake vjere, vjerodostojna. Kao što je Duh Sveti svjedok, i mi smo svjedoci, vjerni svjedoci, puni snage i sile po Duhu, puni vjere i milosti po Duhu jer znamo da smo pozvani da budemo spašeni i da Radosnu vijest o Onome koji nas je spasio vjerno svjedočimo sve do na kraj zemlje. Samo osvjedočeni mogu svjedočiti, samo oni koji primiše svjedočanstvo po Duhu Svetome o Isusu Kristu mogu davati svjedočanstvo, mogu davati – zabadava primili, zabadava i daju. Samo osvjedočeni mogu biti vjerni i istiniti NJEGOVI SVJEDOCI. Ono čime je Duh Sveti ili Duh istine osvjedočio nas to je jedina istina čime i mi po Duhu isitne možemo osvjedočavati svuda oko nas. Naša svjedočenja nisu samo umna i emotivna, izlivanje, iako ona kao takva dolaze u naša srca i prolaze kroz nas, ali svjedočenja presvjedočenih – nas koji primismo istinito svjedočanstvo prigrlivši vjeru u Krista su svjedočanstva Duha Svetog. Svjedočiti ćemo umno i izljevajući emocije kojima je bilo potreseno naše srce i naš um. Pored Duha Svetog i apostoli nam svjedoče o mnogim zbivanjima vezanima uz Isusa Krista. Apostol Ivan piše: „A ima i mnogo drugoga što učini Isus i kada bi se sve popisalo redom mislim da ne bi ni u cijeli svijet stale knjige koje bi se napisale.“ /Iv.21,25/ I oni iako su bili svjedoci trebali su čekati na ispunjenje Duhom Svetim. Trebali su da prime silu i snagu pošto Duh Sveti dođe na njih. Po dolasku Duha mnoge istine su dobile potpunije osvjetljenje, mnoge riječi koje im je osobno Isus govorio – drugačije su zasvijetlile u njihovim srcima, nakon gornje sobe. Po ispunjenju Duhom Svetim u gornjoj sobi, Duh Sveti ih je učio i naučio sve. Duh Sveti ih je sjetio i

podsjetio svega o Isusu što im je govorio i riječima i djelima. Učeni, podsjećeni, osvjedočeni – tek u ispunjenju Duhom Svetim postaju neustrašivim svjedocima. Duh Sveti osvjedočio je njih osobno, a oni kada su izašli iz gornje sobe, osvjedočeni u Duhu, uz pomoć Duha Svetog svjedočili su Isusa svima. Svima oko sebe. Njihovo svjedočanstvo je dospjelo i do nas i u Duhu Svetome oživjelo i u nama i postalo dio naše istinske stvarnosti. Kao i oni, oživljeni, zapaljeni, gorljivi, gorljivo u Duhu govorimo, svjedočimo, a Kristov Duh je jamstvo, garancija istinitosti i vjerodostojnosti naših govora, odnosno naših svjedočanstava. Tamo gdje vjerni svjedoci svjedoče, kao i u početku broj učenika raste. Raste i broj protivnika, al ako se nebo raduje kada se jedan grješnik kaje, zar se nećemo i mi radovati. Ako bezbroj anđela iskazuju zadovoljstvo nad istinom da je netko povjerovao svjedočanstvo o Isusu Kristu i prigrlio vjeru u Njega, kako se i mi ne bi radovali. Kada je apostol Pavle pisao Efežanima da se ispunjavaju u Duhu, nije im to pisao da bi oni samo primali nego im je to pisao da bi primali i imali što davati. Samo osvjedočeni po Duhu Svetom, samo osvjedočavani iz dana u dan – ne šute, jer za njih su to dani dobrih glasova koje su čuli i koje sa velikom radošću žele podijeliti sa svima potrebitima. Kada su gubavci naišli na bogatstvo hrane i kada su zadovoljili sve svoje potrebe, nisu mogli šutjeti. Otišli su da obavijeste i sve druge tako da se svi nasitiše i primiše blagoslov s neba. Naša služba je biti svjedok. Mi ne moramo svjedočiti niti možemo ono o čemu nismo osvjedočeni. Oni koji svjedoče ono što moraju, oni to čine u službi svoje denominacijske ili religijske pripadnosti i oni mogu imati uspjeha u tome. Broj njihovih denominacija može rasti, ali mi osvjedočeni o Isusu Kristu, mi se radujemo kada raste broj onih koji se spasavaju i koji osvjedočavanjem u Isusu Kristu trče ka cilju gornjega nebeskog stanja – spasenju duše!

Rodovi Svetoga Duha

„Čuvajte se lažnih proroka što vam dolaze u ovčjem runu, a unutra su grabežljivi vuci! Prepoznat ćete ih po njihovim rodovima. Zar se s trnja bere grožđa ili s drače smokve?“
/Mt.7,15-16/

* * *

Dakle; prepoznat ćete ih po njihovim rodovima Mt.7.20 svaki plod ili rod ima svoj karakter ili svoju karakteristiku, osobnost ili posebnost. Plod je najčešće tvorevina biljaka ili drveća koji se može konzumirati, a biljkama ili drveću služi za razmnožavanje ili održavanje. U materinstvu, plodom se naziva tek začeto dijete ili fetus. Plod u bilju ili drveću ima svoj karakterističan oblik, okus, miris i boju. Drugim riječima svaki plod ima svoj karakter. Po karakternim crtama plodova, razlikujemo vrstu od vrste pa i unutar same vrste, razlikujemo plod od ploda. Riječ „rod“ više je vezana uz porod, potomstvo, vrstu, obiteljsku lozu. Rod označava ukupnost bića određene vrste ili potomstva kao cjeline. U prirodnim znanostima rod se koristi kao jedinica za klasifikaciju biljaka ili životinja. Isus koristi te riječi, plod ili rod, ovisno o prijevodu da nas upozori na važnost poznavanja i prepoznavanja. **NAŠA DUHOVNA SUDBINA JE ČESTO U RUKAMA UPRAVO TE DUHOVNE SPOSOBNOSTI!** Na primjer; ako ne poznamo i ne razlikujemo jestive gljive u odnosu na one koje to nisu, pa konzumiramo one koje su vrlo slične jestivima, a otrovne su, otrovat ćemo se! Trovanje ponekad može izazivati veće ili manje zdravstvene smetnje, a u težim slučajevima može da izazove i samu smrt. Sakupljači raznog bilja i plo-

dova, kao i sakupljači jestivih gljiva, moraju jako dobro poznavati karakteristike upotrebljivih u odnosu na one koje to nisu. Mi se ne smijemo ni našaliti: „Sve je jestivo!? Nešto pojedemo samo jedanput, a nešto možemo jesti cijeli život.“ Kad kažemo da možemo pojesti samo jedanput pod tim podrazumijevamo da više nećemo imati priliku, jer ako je nešto otrovno – usmrtit će nas. Ono što nas vodi pri izboru je karakter ploda ili roda, odnosno bitno obilježje ili vrlo bitno svojstvo. Prepoznamo rod ili plod po njegovim najznačajnijim značajkama ili znamenjima. Kada je Gospodin Isus govorio da se čuvamo lažnih proroka – prvo što moramo učiniti je da ih prepoznamo. Oni su vrlo slični istinitima! Takvi su ljudi lažni apostoli, prijeverni radnici, koji se pretvaraju u Kristove apostole, posebne izaslanike Krista, Mesije. Nije ni čudo, jer se i sam sotona pretvara ili preoblači u anđela svijetla. Prema tome, nije ništa osobito ako se i njegove sluge pretvaraju kao da su sluge pravednosti. Ne iznenađuje ako se i njegove sluge preoblače u sluge pravde. /2.Kor.11,13-14/ Apostol svjedoči da iako su lažni, oni na sebe navlače ovčje runo, kao što i Gospod Isus govori, ali u svojoj nutrini oni su lažni apostoli, grabežljivi vuci! Mi ih moramo prepoznati! Kako? Da bi smo definirali poznato što se prikriva, pretvara ili presvlači, moramo poznavati ono što je neprikriveno – što je otkriveno ili što je istinito. Moramo dobro biti upoznati sa istinom – Krista, Duha Svetog, da bi smo razotkrili neistinu. Moramo dobro znati i poznavati Isusa Krista koji je put, ISTINA i život i Duha ISTINE da bi smo ih razlikovali od prijetrovnog. Samo posjedovanje znanja o istini i samo posjedovanja iskustva sa istinom može nam pomoći da nam svaka laž ili budu neistinite. Vremena u kojima živimo su vremena pravih majstora. Posljednji dani vrve od pravih majstora laži. Moramo biti sposobni da ih razotkrijemo. Tu sposobnost i osposobljavanje omogućuju nam samo pravi majstori istine. Upoznat ćete istinu i ona će vas izbaviti ili on će vas osloboditi. /Iv.8,32/ „A kada dođe On, Duh istine uvest će vas u svu istinu.“

/Iv.15,13/ Duh istine je onaj koji nas uvodi u svaku istinu i otkriva nam karakter i duhovne karakteristike Istinitoga – Isusa! Zato nam je Duh Sveti neophodno potreban – sada, sutra i bio je jučer. Znajući to da će nam pri izboru dobra biti potreban netko to će nam razotkrivati karaktere odnosno bitna obilježja ili bitna svojstva, Otac je obećao, Isus izmolio i po uzvišenju izlio ili poslao. „Zašto ne razumijete govora moga? Zašto niste kadri slušati moju riječ?“ /Iv.8,43/ „Kada bi Bog bio vaš Otac, mene biste ljubili jer ja sam od Boga izišao i došao. Nisam došao sam od sebe, već me On poslao – Isus im reče.“ /Iv.8,42/ Nikodem, farizej, član židovskog Velikog vijeća, noć je došao k Isusu pa ga upita: „Rabbi, znamo da si od Boga došao kao učitelj, jer nitko ne može činiti čudeša koja ti činiš AKO BOG NIJE S NJIM.“ Isus mu je odmah odgovorio, vrlo jednostavno i jednosmjerno: „Kažem ti tko se odozgo ne rodi, taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega. Tko se ne rodi od vode: i Duha Svetog, taj ne može ući u kraljevstvo nebesko. Što je rođeno od tijela tijelo je; što je rođeno od Duha, Duh je!“ Nikodem to nije razumio, nažalost kao što ni mnogi danas to ne razumijevaju; „Ti si istaknuti učitelj u Izraelu, i to ne razumiješ? Kažem ti: govorimo ono što znamo, svjedočimo za ono što smo vidjeli, a ipak ne primamo našega svjedočanstva. Ako mi ne vjerujete kad vam rekoh zemaljske stvari, kako ćete mi vjerovati kada vam budem govorio nebeske?“ /Iv.3,1-21/ Unatoč obrazovanju i staleškoj pripadnosti koju je Nikodem imao – očito je da nije razumio da samo rođeni od Boga, rođeni po Duhu Svetome, rođeni od Duha, dišu, razmišljaju, razumijevaju i razlučuju duhovno! Zemaljski čovjek ne prima ono što dolazi od Duha Božjega, jer je to za nj ludost. On to ne može ni upoznati jer se to mora uz pomoć Duha Svetog prosuđivati. Duhovni čovjek – rođen od Duha, prosuđuje sve, a sam ne podliježe ničijem sudu. /1.Kor.2,14-15/ Prosuđivati, razumijevati ili razlučivati je duhovno umijeće koje se može činiti jedino uz pomoć Duha Svetog. U svijetu kulinarstva postoje razni prosuđivači, tu-

mači i ljudi koju umiju razlikovati jer imaju uvježbana osjetila pri kušanju jela i pića. Tom uvježbanom sposobnošću prosuđuju njihovu vrijednost i ocjenjuju njihovu vrsnoću. Ima ih više da bi prosudba bila vjerodostojnija. Oni su za to osposobljeni kao što je i narod Božji po Duhu Svetom primio sposobnost, osposobljen je da razlučuje što je dobro od onoga što je zlo u Božjim očima. Po Svetome Duhu, po karakteru Duha istine, duhovni prosuđuju, razlučuju i biraju ono što je u Duhu njihovoga Gospodina, u Duhu Kristovom. Zato će vam Gospodin dati znak: „Evo, začet će djevica i roditi sina i nadjenut će mu ime Emanuel! Vrhjem i medom on će se hraniti dok ne nauči odbacivati zlo i birati dobro...!“ /Iz.7,14-15/ Dječak Isus je učio birati! Da bi izabrao dobro morao je znati odbaciti zlo. Da bi odbacio zlo morao je znati ono što je dobro. Tada se Isus vrati sa silom Duha Svetoga u Galileju, i glas o Njemu puče po cijeloj okolici. Učio je u njihovim sinagogama, zajednicama i svi su ga SLAVILI. Dođe u Nazaret gdje je odrastao te po svom običaju u subotu uđe u sinagogu. Zatim ustade da čita, pruže mu svitak proroka Izaije. Kada ga razmota namjeri se na mjesto gdje je bilo pisano: „Na meni je Duh Gospodnji jer me POMAZAO. Poslao me da donesem Radosnu vijest siromašnima...!“ /Lk.4,14-18/ Isus je bio pomazan, a pomazanje je bilo Svetim Duhom što ukazuje da ga je upravo to pomazanje činilo svetim i odvojenim za Boga. To pomazanje mu je pomagalo u službi raspoznavanja volje Očeve i svega onoga što mu je bilo nametano iz drugih izvora. Bog je pomazao Krista, ne uljem pripravljenim kao što je Mojsije pomazao Arona, već Svetim Duhom. Ivan je bio svjedokom toga pomazanja. Pošto ga je Bog uzvisio svojom desnicom, po uzvišenom Isusu izlio je pomazanje Svetoga Duha i na nas da i mi imamo kroz Kristov Duh Njegov karakter i da znamo birati i izabirati ono što je dobro. Po tom pomazanju dobili smo snagu da možemo odbacivati i odbijati, odupirati se i pružati aktivan otpor svakom zlu i svakom duhu protivljenja. Pomazanje po Svetom Duhu nas uči što je dobro.

Pomazanje nam otkriva ono što je volja Božja za nas, što je Božja istina u Njemu i od Njega – za nas. Samo pod pomazanjem Svetim Duhom posjedujemo temelje karaktera Isusa Krista i karakteristike Njegovoga duhovnoga morala. Samo po tom pomazanju možemo razlučivati zlo od dobrog i zato nam je vrlo važno da znamo za važnost potrebe i posjedovanja Svetog Duha. Sveti Duh je jedina istina i jedina osoba od Boga dana po Isusu Kristu da nas vodi pri izboru. Njegov karakter nam je potreban da bi smo mogli biti nosioci Njegovoga roda ili Njegovoga ploda. Po Njegovim rodovima ili plodovima znati će da smo Kristovi, kao što i mi znamo da svi lažni proroci svoju prirodu i svoj karakter otkrivaju po svojim rodovima tijela. A poznati su rodovi tijela. To su: bludnost, nečistoća, raspuštenost, idolopoklonstvo, vraćanje (svaki oblik bavljenja magijom), neprijateljstva, srdžba, sebičnosti, razdori, strančarenja, zavisti, pijanke, razuzdane gozbe, i ovima slična, na koja vas unaprijed upozoravam kako sam i upozorio: „Opominjem vas unaprijed kao što sam to već činio i prije, da oni koji čine takve stvari (jasno očituju dijela tijela) neće naslijediti Božje kraljevstvo.“ /Gal. 5.19-21/ Kada promatramo rodove našeg tijela u odnosu na rodove Svetoga Duha valja nam uočiti gdje smo? Istina, razapet bi zbog slabosti, ali živi snagom Božjom. I mi smo, istina, slabi u njemu, ali ćemo se snagom Božjom s njim pokazati živima **PREMA VAMA!** Sami sebe **ISPITAJTE** dali ste u vjeri! Sami sebe **ISTRAŽITE!**.. /2.Kor.13,4-5/

1. Ljubav

„A plod ili rod Svetoga Duha djelo je koje izvršava njegova prisutnost iznutra su – LJUBAV, radost, mir, strpljenje, ljubavnosti, dobrota, vjernost, obzirnost, suzdržljivost. Protiv toga nema zakona.“

A plod ili rod Svetoga Duha djelo je koje izvršava Njegova prisutnost iz unutra (iz naše nutrine) – LJUBAV! Koliko je ispisanih stranica i stihova na temelju i temi o ljubavi! Koliko je riječi o ljubavi izgovoreno i koliko je dijela ljubavi učinjeno? No, Bog koji je sam ljubav, ljubeći nas dao je svoga jedinorođenoga Sina Isusa da bi svatko tko ga uzvjeruje imao život vječni. Bog koji je sama ljubav, po uzvišenom Isusu dao mu je Duha Svetoga, a ovaj ga je izlio i izljeva da bi svaki onaj koji prigrli srcem vjeru u Njega mogao živjeti životom vječnosti. Sva Božja ljubav koliko god bila opisivana i koliko god se o njoj govorilo, još uvijek je velika tajna kao i vjera. Ljubav je ispunjenje Zakona! Svi koji vjerom primiše Isusa – ljubavljaju po Duhu Svetome izlivenom u njihova srca, svjedoče Isusa i proslavljaju Njegovo sveto Ime – riječima i djelima ljubavi. Ljubav bez Svetog Duha bila bi kao i tijelo bez duše. Tijelo može bolovati ali živi i daje znakove života samo dok je duh u njemu. Ljubav - taj snažni duhovni osjećaj naklonosti prema Bogu ili od Boga prema nama - otkrivenje je po Duhu Svetom. Ljubav ta strastvena privrženost Isusu Kristu po Duhu, ta duhovna privlačnost Isusa kao Krista, kao tako snažno ljubljene osobe - samo je djelo Svetoga Duha. Ljubav po Duhu i kao rod Svetog Duha je vrlo snažna i vrlo jaka sklonost prema Bogu. Samo Duhom ispunjen vjernik ima osjećaj bliske pripadnosti Bogu ili duboke duhovne povezanosti sa Njime. Za ispunjene u Svetom Duhu, ljubav kao rod Duha, nije samo teološka vrlina sa svojim grafikonskim prikazom, to je izliveni božanski osjećaj srca, duha, duše i tijela prema izvoru te ljubavi – prema Bogu. Kada bih govorio svim jezicima ljudi ili čak jezicima anđela a te snažne duhovne ljubavi kao roda Duha nebih imao, bio bih kao jeka gonga ili cimbalu. Bez te razborite, namjerne duhovne odanosti koja je nadahnuta po Božjem Duhu, Božjom ljubavlju za nas i u nama, o kako bi bili prazni i nesretni. I proroštva i

razumijevanja i dijeljenja raznih dobara – pa da i same sebe predamo na spaljivanje, a da nemamo Božje ljubavi – što bi to sve vrijedilo? Svemu tome je život u Duhu po kojem je ljubav izlivena u naša srca, po Duhu Svetome koji nam je s tim razlogom i dan. Duhovna ljubav je cijeli smisao našeg kršćanstva! Samo ta ljubav – rod Duha Svetog, dugo trpi, strpljiva je i ljubazna. Samo ta ljubav – rod Duha Svetog, nije zavidna, ne prekipi u mržnju, netrpeljivost, rivalstvo, antagonizam ili nesnošljivost. Tjelesna ljubav nije kadra da to čini! Samo ta ljubav – rod Svetoga Duha, se ne hvališe, ne uznosi se, ne veliča se. Njeno ishodište je Bog – Bog je ljubav. Taj snažni duhovni osjećaj naklonosti prema Bogu nije surov, ohol, drzak, bezobziran, uobražen ili neodgojen. Ljubav – rod Duha Svetog, je strastvena ljubav i strastvena bliskost sa Isusom Kristom. Tjelesna ljubav to pokušava ali slabo uspijeva! Rod Svetoga Duha, ljubav, ona odgaja i odgojna je, disciplinira i vrlo je disciplinirana, i čini djela po kojima se pozna i prepoznaje sve ono što je Božje – pravo od onoga što to nije. Srećem mnoštvo samo-prozvanih kršćana – nesretnika koji nemaju taj sretan osjećaj da ih netko ljubi, i koji nemaju sreću da imaju osjećaj da oni nekoga ljube! Kakav privilegij prolazi mimo njih! Interesi koji vladaju ovim svijetom nisu ljubav – ni zemaljska, a kamoli nebeska! Ljubav prema grijehu i grješnim strastima nema nikakve veze sa Božjom ljubavlju. Ta ljubav ne dolazi od Duha Svetoga. Ljubav po Duhu – rod Duha, prava je i istinita naklonost prema Bogu, ali ne samo prema Njemu nego i prema svemu i svima koji su Njegovi. Ljubav Božja izlivena u naša srca je kao voda – piješ ju a ona se izljeva. „Ako je tko žedan, neka dođe k meni; i neka pije tko vjeruje u me. Kako Pismo veli: Iz njegove će nutrine poteći potoci ŽIVE VODE!“ /Iv.7,38/ Iz naše nutrine, ispunjeni ljubavlju po Duhu, izlaze živi potoci, izbijaju i razlijevaju se oko nas toliko snažno koliko se snažno i silovito, i u sili odzgo slijevaju u nas. Ljubav Božju pokušavaju kopirati, a najlošija kopija ljubavi zove se; licemjerstvo. Ona je proizvod

koju proizvodi lažan i tjelesan odnos prema Bogu i onome što je od Boga! Isus ga naziva kvascem farizejskim. Licemjeri su oni koji se predstavljaju kao dobri i ispravni, ali u istom času su prazni. Njima nedostaje ljubav da bi dala život njihovoj takozvanoj dobroti i ispravnosti. Oni prikrivaju svoju pravu glumeću prirodu – hineći osjećaje i stavove koji nisu sadržaji njihovih srca. Njih se kloni i njih se čuvaj – savjet je Pisma. Malo licemjerstva ukvasa sve tijesto. Vole se uspoređivati - pri čemu su oni bolji ili barem jednako dobri kao i oni s kojima se uspoređuju. Ne vole kada je netko iznad ili ispred njih. Vole biti dobri toliko da su bolji i od najboljih. Kada izražavaju milosrđe ni sam sotona i njegove sluge ne prolaze loše! Toliko su milosrdni da bi i nečastivome našli mjesta u nebu, a u isto vrijeme toliko su nemilosrdni naspram Isusa i njegovih da bi ih najradije uklonili iz svoje sredine. U posljednje vrijeme, a naročito u posljednje sate posljednjih vremena ljubav će ohladnjeti kod mnogih! Kako žalosno zvuče te riječi? Na mjesto duboke prisnosti sa Isusom prevladavaju vanjski oblici pobožnosti. Izražavaju se kroz zabavu i zabavnost, humanizam i humanitarnost. Zabavljanje i humanizam predstavljaju zamjensku ljubav i glavne su boje rodova onih kod kojih je ljubav ohladnjela. Nikad ne smijemo miješati tjelesnu emociju i osjećaje koje u nama izvršava prisutnost Duha Svetoga! To ne znači da mi preziremo ili odbacujemo igru i humanost! To su sastavnice svakog od naših ovozemaljskih života! Ipak, razlika je velika – oni se dokazuju kao vjernici na razno razne načine, a zanemaruju očigledno zanemarivanje sile pobožnosti – Duha Svetog. Duh Sveti je onaj koji u nama i iz nas izljeva ljubav Božju u riječima i djelima. A nada ne razočarava, jer je ljubav Božja izlivena u našim srcima po Duhu Svetom koji nam je dan. /Rim.5,5/ Jer se izlila Božja ljubav, doslovno prevedeno: „Božja ljubav je bila i nastavlja biti izlivena!“ Gramatički, ovaj tekst može upućivati na ljubav Božju za nas, ili na našu ljubav prema Bogu. Ono što je osnovno to je ljubav, rod Svetoga Duha. Ljubav je od

Boga jer Bog je ljubav. Bog je dao svog Svetog Duha i ljubav je rod Duha. Ona je izlivena i ona se još uvijek izljeva i ona će se i izljevati. Mjesto u koje Bog izljeva svoju ljubav – rod Duha, je naše nanovo rođeno srce. Iznova i iznova su se kršćani radovali i raduju se i danas što je osoba po kojoj je izlivena i izljeva se ljubav – Duh Sveti. Božja ljubav po Duhu Svetom izlivena je kao rod prepoznatljivosti. Kršćani po tom rodu razotkrivaju sebe i sve one koji imaju isti Duh vjere. Proslavljaju Boga i prepoznaju istinu koja dolazi od Boga i iz Boga. Sveti Duh koji nam je dan, u našim vremenima često se koristi kao izražavanje Božjega posredništva. To neki zlopotrebljavaju kroz prenaplašeno isticanje i pretpostavljanje da vjernik treba imati samo Duha. Sveti Duh ima svoj karakter; on je svet, on je istina i istinit, on je milost i milostiv...! Svaki istinski vjernik koji je prigrljio vjeru u Krista, istražuje samoga sebe, ili ima Duha Svetoga koji mu je dan, ili nema! Kada osoba prigrljila vjeru u Isusa Krista te kada Bog izljeva svoju ljubav po Duhu, davanje Duha Svetoga je znak novoga doba i novoga stanja. Mogli bismo reći da je to znak novoga saveza, saveza ljubavi koja djeluje na principima uzročno posljedičnim. Ljubav prema nama i ljubav od nas prema Bogu. Rimljanima poslanica osma glava, doslovce govori da nismo više u tijelu i ne živimo po principima tijela i njegovih zakona, nego smo u Duhu, izlivenim u naša srca po kojemu je izlivena i Božja ljubav – rod Duha, ako uistinu Božji Duh prebiva u nama. Htjeli mi ili ne to prihvatiti, to je istina! Ako netko nema Kristovog Duha on ne pripada Kristu. Pri spase-nju sve što primamo je od Duha Svetog. Izričaji kao; u Duhu, od Božjeg Duha ili Kristovog Duha – sinonimi su, nisu ništa drugo do isticanja činjenice Onoga koji nam je dat. Ljubav Božja često se uspoređuje i stavlja na vagu u odnosu na ljubav tjelesnog čovjeka. Božja ljubav na našu duhovnu radost, nije samo emotivni izričaj, ona je puno više od toga. Ljubav Božja je poticaja koji nas potiče da uvidimo svoj grijeh, da ga ispovijedamo, da ga uvijek priznamo i ne skrivamo, da se

kajemo zbog njega, da ispravljamo – ako za to imamo priliku njegove uzroke ili posljedice. Ona je trajni poticaj svetosti! Djela svetih koja se čine, čine se u ljubavi. Teško mogu zamisliti Božju ljubav izlivenu i doživljenju i proživljenu a da isti u toj Božjoj ljubavi, kao posljedicu njenoga poticaja ne praštaju i ne zaboravljaju. Bog nam je oprostio iz ljubavi, i On nam je krivicu zaboravio – iz ljubavi. Iz ljubavi svu našu krivnju strovalio je u jezero zaborava. Zar upravo ta Božja ljubav kao rod ili plod Duha u nama – nama ne daje sposobnost i osobinu oprosta – praštanja i zaboravljanja. Ja osobno bih bio najnesretniji čovjek na zemlji kada nebih imao to živo svjedočanstvo ljubavi Božje po Duhu Svetom izliveno u moje srce. Mi smo zemljani sudovi i to je činjenica, ali jednako tako je istina i istinito da je Božja ljubav izlivena u te sudove i da su ti sudovi tom istinom posvećeni. Vjernici upravo ljubavljaju Božjom – rodom Duha Svetog, usmrćuju djela tijela jer su vođeni i za to imaju vlast - da jesu sinovi Božji. Težite za ljubavlju! A povrh svega toga zaodjenite se u ljubav koja je veza savršene skladnosti! Ostvarujte svoj rast na izgradnju samoga sebe u ljubavi. Provodimo u stvarni život istinu u ljubavi i tako da sve uraste u NJEGA koji je Glava - u Isusa Krista!

2. Radost

„A plod – rod Svetoga Duha, djelo je koje IZVRŠAVA njegova nazočnost iznutra (unutar nas): ljubav, RADOST...!“
/Gal.5,22/

* * *

Što je to radost? Radost je vrlo dragi emocionalni osjećaj svakog čovjeka. Žar srca! Ona može biti uzrokovana nekim

dogadajima i zbivanjima koja odgovaraju našem tjelesnom životu. Radost je vrlo poželjan osjećaj zadovoljstva u onome u čemu jesmo i onim što imamo. Ona uzrokuje da subjekt živi u zadovoljstvu i da provodi vrijeme što bezbrižnije! Kad srećemo ljude koji su cijelim svojim srcem prigrlili vjeru u Isusa Krista, srećemo radost puno dubljih dimenzija. Radost kao rod ili plod Svetoga Duha je djelo koje izvršava prisutnost Svetog Duha u nama, vjernima. Nebeski oganj koji svojom toplinom grije i zagrijava našu nutrinu. „Ne znate li da ste hram Božji i da Duh Božji prebiva u vama?“ /1.Kor.3,16/ Radost Svetoga Duha je – stanje unutrašnjeg zadovoljstva, izazvana ili poticana ljepotom spoznaje Isusa kao Krista. Duhovna gorljivost služenja Gospodinu! Radost Svetoga Duha u našoj nutрини je stanje razdraganosti ili miline koja je u nama poradi Krista. Žar duhovnog života. Radost kao rod ili plod Duha Svetog je duhovni osjećaj uživanja unutar naših srca zbog zanosa ili ponesenosti ljubavlju Božjom. Upaljeni od neba silom i snagom Njegova Duha! To je rod Duha iskazan skladom i vrlo dubokim unutrašnjim zadovoljstvom. To nije neka od naših tjelesnih vrsnoća ili emocionalnih sposobnosti. To nije osjećaj koji mi možemo proizvesti i servisirati-održavati! To nisu osjećaji koji nas preplavljaju kad naš omiljeni klub pobjeđuje. Uživanja u glazbi ili filmu, uživanja u bilo kojoj vanjskoj okolnosti u kojoj se osjećamo ugodno ili udobno! To je podražaj ili poticaj koji netko drugi izaziva ili izljevа u nama. To je djelo koje proizvodi i servisira, odnosno održava prisutnost Kristovog Duha u nama. Nama nisu strani ni osjećaji tijela kao što nam nisu strani ni osjećaji koji su rod Duha u nama! Naše favoriziranje Božjega ne isključuje osjećaje koje imamo u normalnom i svakodnevnom životu. Štoviše, i u tome vidimo ruku Božju! Zar je loše uživati u ženi svoje mladosti kad znamo da je žena dar Božji. I u djeci uživamo, jer su i oni darovi Božji nama. Nažalost svjedoci smo da se radost ne može samo tako ucrtati u lica i likove ljudi koji danas ispovijedaju vjeru. Zbog osjećaja pokore,

posuti pepelom, umotani u vreće, iako bi to morali imati ali najčešće nemaju nutarnju radost i zadovoljstvo. Nemaju vesela lica i vesele poglede! Pa je zbog toga kod mnogih vjernika radost samo na razini imaginacije. Imaginarna radost, zamišljena ili izmišljena, a u stvarnosti nepostojeća ili nestvarna. Radost nije samo osmjech na licu i ne izražava se uvijek osmjechom. Sa osmjechom ili bez njega, radost kao rod ili plod Svetog Duha je osmjech našega srca! To je snaga zadovoljstva koja izvire iz naših nutarnjih duhovnih dubina. Mnogi misle da će biti kršćani, ali tek kada skinu haljine od jutjenih vreća i umiju svoja lica i operu svoja tijela od pepela i praha zemaljskoga. To su oni koji nastoje svojim dobrim dijelom sebi priskrbiti poziciju i stanje nebeske ugodnosti! Dok hodaju ovom zemljom, dok su prah i dok se prah ne vrati u prah, oni su sposobni i to moraju da budu, da na zakonitoj osnovi – izazivaju slikovit dojam sretnika. Oni tako i izgledaju! Ali njihova radost nema duhovno uporište pa je lak plijen svakom grabljivcu! Oni moraju – jer tako im zapovjedi nalažu, imati sposobnost emotivnog umišljanja i uobražavanja da su radosni i da su veseli. Oni moraju svjedočiti nešto što trenutno nemaju ali se duboko nadaju da će u skoroj budućnosti i to dobiti kao nagradu za sva dobra djela koja čine. Sa Gospodinom oni ograde preskaču? Nažalost, ne shvaćaju da su djela ljubavi djela veselih daro-davaoca! Kako njima neobično zvuči: „...ovo je dan posvećen našem Gospodinu! Ne žalostite se; **RADOST GOSPODNJA VAŠA JE JAKOST!**“ /Neh.8,10/ A ovo tijelo koje imate nije vaše, pripada Gospodinu, u vašim tijelima proslavite Gospodina. Duh Sveti proslavlja Gospodina. Kakvom radošću ispunjeni Duhom Gospodnjim slave Boga! Jedno od djela roda Svetog Duha je **RADOST GOSPODNJA**. Radost koja je rod ili plod prisutnosti Svetog Duha u nama-u našim tijelima! „Kraljevstvo se Božje ne sastoji u jelu i piću, nego u pravednosti, miru i **RADOSTI** po Duhu Svetom.“ /Rim.14,17/ „Zato najprije tražite kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, a to će vam se nadodati.“ /Mt.6,33/

Nadodat će vam se ljubav i radost! „Što je rođeno od tijela tijelo je, što je rođeno od Duha – duh je. Ne čudi se što ti to reko; i treba da se odozgo rodite.“ /Iv.3,6-7/ Rođenjem stječemo karakter, jer rođenje nam daje karakter onoga od koga smo rođeni! Što je rođeno od tijela nosi tjelesnost kao svoj karakter. Što je rođeno od Svetog Duha donosi karakter odozgo, karakter Krista, po Kristovom Duhu. Tijelo rađa i gaji religiju, a Duh Sveti porađa i gaji vjeru u Kristu i vjeru u Krista. Razlika je više nego očita ili očigledna! Svatko tko je nanovo rođen, od Svetog Duha, radošću koja je djelo Svetog Duha u njemu, služi Kristu, proslavlja i svjedoči Isusa, ugodan je i ugađa i Bogu i ljudima. I Bog i ljudi misle povoljno ili dobro o njemu. Zar ljudi oko nas ne vide našu radost, radost koja zrači iz nas, radost kao rod Svetog Duha kojom sa oduševljenjem govorimo o Kristu, i svojim iskustvima sa Njime. Sveti Duh je naš privilegij koji nam je od Boga dat po uzvišenju Isusa Krista i On je izvor i snage i sile i mira i naše radosti. Po njemu i samo po njemu, stvarno kršćanstvo je stvarno zadovoljstvo duha! Radost Gospodnja je uistinu naša jakost! Radujemo se snagom po Svetome Duhu. Imamo snage za sve, pa i za radost u nutrini, u nutrini srca, makar okolnosti oko nas to ne dopuštaju. Biti zadovoljan i na olujnom moru, uživati u Božjoj prisutnosti, radovati se činjenici da je on uvijek s nama. Radošću Gospodnjom čitamo, radošću Gospodnjom pjevamo, radošću Gospodnjom molimo i idemo u molitveni dom. Radošću Gospodnjom imamo zajedništvo jedan s drugim. Za sve to imamo snage u Kristu koji nas osposobljava po svome Svetom Duhu. Spremni smo i neumorni u svemu i za sve. Dorasli smo i za radost i veselje u Njemu. Isus Krist po Svetome Duhu ulijeva u nas unutrašnju snagu zadovoljstva. Kada smo u Kristu u izobilju smo. Kad nas Sveti Duh ispunjava izobilujemo ljubavlju i velikom radošću. Naša srca su razdragana i puna miline. Puni smo osjećaja ponesenosti ljubavlju Kristovom i ljubavlju izlivenom po Duhu u nama. Radujte se. Radujte se uvijek! /1.Sol.5,16/

Imajte osjećaj zadovoljstva u svojoj vjeri. Radujte se i budite veseli neprestano – uvijek! Radujte se u Gospodinu u Njegovoj silnoj moći, veselite se, obradujte se, razveselite se u Gospodinu; ponovno kažem radujte se! /Fil.4,4/ Konačno, braćo moja, radujte se – razveselite se u Njemu, uživajte zadovoljstvo i udobnost koju vam pruža Njegova prisutnost! Dragost! Nije nam cilj nositi ime Radoslav koliko nam je cilj u radosti srca slaviti Isusa! „Meni nije neprijatno pisati vam, ponovo i ponovo o istoj stvari i to iz opreza za vašu sigurnost!“ /Fil.3,1/ Kako je lijepo u mnoštvu različitih prijevoda uživati u istoj poruci. Imaj radost u Gospodinu, imajmo rod Svetog Duha – radost! Braćo moja i sestre moje, radujte se, ljepotom spoznajte Isusa Krista. Izlijevajte osjećaje što ih nosite u svojim srcima poradi toga što ste u Njemu i što je On u vama. Radujte se! Na pitanje tijela: kako? Tijelo i naša tjelesnost će nam uvijek ukazivati na okolnosti izvana, ali djelo Svetog Duha i Njegove prisutnosti u nama davat će nam odgovor naše nutrine – radost. O kako te ljubim moj Isuse dragi! Izvana na tijelu pritisci, zastrašivanja, nevolje, a u tijelu zebnje tjeskobe i depresije. Nadvlađuje ono što je u našem srcu. Radost Gospodnja je naša moć, borimo se protiv okolnosti oko nas, a svoje tijelo bijemo i vučemo kao roba. Odgajamo ga u stezi i obuzdavamo! I Duh i duša i tijelo pripadaju Gospodinu. Ponekad nas opsjedaju misli; možda je bilo vremena kada su se ljudi mogli radovati više u Gospodinu nego danas? Društvena uređenja vlasti i moćnika ove zemlje uvijek su bila teška bremena za vjernike, jedva nosiva, jedva podnošljiva i teška za izaći na kraj sa njima. Onima koji su u tim valovima uvijek se čini – nama je najteže, ne zaboravite, svuda po svijetu naša braća podnose ista protivljenja. Ponestaje razloga za radost – to su zaključci našeg tijela i tjelesnosti. Svako odvajanje od Krista ili odbijanje onoga što dolazi od Krista izaziva prazninu. Bilo je nekad bolje, nekad kad se bilo u Kristu navodi na zaključak da je uvijek lijepo i dobro KAD SI U KRISTU! Psiholozi nas žele upozoriti da to i nije baš tako.

Nude nam razne tjelesne tehnike kao: jedan zagrljaj, jedan osmijeh! Smijeh produžuje život i daje smisao životu. Jedan zagrljaj, pozitivno mišljenje i optimistična narav rješenja su u nabujalim vodama nemoći i problema. Oni potiču ljude da treba biti prosperitetan. To učenje se uvuklo i u mnoge teološke sredine, i postalo je vodećom dogmom. Nama Riječ Božja ne pruža mrak ili lažno svjetlo, nama treba i pomaže jedino stvarnost Krista. Sve ostalo je sjena stvarnosti, stvarnost je Krist! /Kol.2,16-17/ Nama treba radost, rod Svetog Duha, djelo Njegove prisutnost u nama, nama treba radost za duhovno zdravlje i dobrobit naše vlastite duše. Radost kao plod Svetog Duha u obilnoj zalih, kao ulje u lampama, radost koja slavi i uzvisuje Isusa. Ti si ljubio pravdu – ti si se radovao u čestitosti, čistoći i iskrenosti o namjeri, misli i djelu, a mrzio si bezakonje, nepravdu i zlobu, zato te je Bože, tvoj Bog pomazao ULJEM NEIZRECIVE RADOSTI I VESELJA, iznad i mimo tvojih pratioca. /Heb.1,9/ Zato te Bože, tvoj Bog, pomazao uljem radosti. Radost je ulje kojem je Otac pomazao Sina i po Njemu to pomazanje izljeva i na nas. Radost u Svetom Duhu za mene znači zračiti od pomazanja, odsjajivati sliku Krista. Ispunjen Svetim Duhom ili pomazan uljem radosti, prožet veseljem i poticati na dobro u Gospodinu, to je rod Svetog Duha. Pun Duha Kristova, pun radosti koja pobuđuje na veselje, na živahno izražavanje osjećaja koje gajimo u Kristu i prema Kristu molitvom, pjesmom slavljenjem i obožavanjem – to je rod. Netko će nam prigovoriti: „Kako se možete radovati, a toliki svijet oko vas gine? Kako se možete radovati, a bezakonje se širi sve više i više? Kako se možete radovati, a ljubav u mnogih se ohladila? Kako se možete radovati a toliki veliki otpad je svuda oko nas?“ Taj prigovor nije osnovan i ne dolazi od osoba koje su Kristovim Duhom prosvijetljene i pohođene. Mi žalimo za svakom dušom, žalošću Kristovom! Mi žalimo nad svakim stanjem vjere i vjernika onim istim žaljenjem kojim i Krist žali! Ali to se ne može povezati sa oduševljenjem kojim Duh Sveti i nevjesta vele:

„Dođi!“ tko čuje, neka kaže: „Dođi!“ /Otk.22,17/ Ispunjeni Svetim Duhom u gornjoj sobi, svi su izgledali kao oni što se narosiše vinom, tako su ih vidjeli mnogi koji su ih promatrali. Vjerujem da su izgledali poprilično opito. Njihovo duhovno veselje njihova oduševljenost Kristom, njihova ponesenost ljubavlju Božjom, za mnoge prisutne izgledala je nerazumljivo. I danas, to izgleda za mnoge neshvatljivo. Naročito je neshvatljivo: „Smatrajte to sasvim radosnim braćo moja, kad god kušnje navaljuju na vas, ili se sukobljavate s kušnjama – bilo koje vrste ili padate u razne vrste napasti!“ /Jk.1,2/ Radujte se u tome! Kušanje vaše vjere namijenjeno je da posluži vašoj hvali i svali i časti kada se otkrije Isus Krist. Iako ga niste vidjeli – ljubite ga, premda ga još ni sad ne vidite – vjerujte u Njega i kličete i veselite se ushićeni u neizmjernej i slavnoj, pobjedničkoj nebeskoj radosti! Iz srca mi naviru riječi divne: pjesmu svoju ja Kralju pjevam, jezik mi je ko pisaljka hitra pisara! /Ps. 45,1/ Slava Bogu za radost! Radost ili veselje je ono za čim čezne narod Božji. Kad nađemo Boga i ukoliko rastemo u poznavanju Njega, rastemo i u radosti i u veselju. Kad u srce nanovo rođenog vjernika prodre svjetlo Božje ljubavi otkrivene u daru i smrti Njegova Sina, odmah se ispunimo neizrecivom radosti i slavom. Radost je jedna od vodećih vrlina onih koji su dovedeni u dodir s Bogom. To je djelo koje se izvršava prisutnošću Duha Svetog u nama. I danas dok iščekujemo dolazak Isusa Krista, radost u nama buja, srce nam izljeva neizrecive osjećaje radosti i veselja. Uskoro, vrlo skoro i doći će onaj koji ima doći! Dođi – mi te sa puno radosti i veselja iščekujemo. Radost nije znak našeg ludila nego znak Njegove prisutnosti u nama! Kad plačemo, plačemo od radosti a ne od muke! „Veselo je srce izvrstan lijek, a neveseo duh suši kosti.“ /Izr.17,22/

3. Mir

„A plod – rod Svetog Duha, djelo je koje IZRAŽAVA njegova prisutnost iznutra: ljubav, radost, MIR...“ /Gal.5,22/

* * *

Mir! Kako mala riječ a kako veliki sadržaj? Imamo li mir? U svijetu koji vrlo često govori o miru, a mira je sve manje i manje. Imamo li mi mir, mi koji se nazivamo vjernici, koji smo prigrlili vjeru u Isusa Krista Nazarećanina? Što je to mir? Kada govorimo o miru u jezičnom smislu govorimo o stanju bez rata, bez sukoba, bez nereda, tuče, svađe, gloženja, prepiranja, buke i suvišnih i neželjenih uzbuđenja. Mir je u gramatičkom smislu, stanje sloge i slaganja među ljudima. Spokojstva ili stanja nasuprot svega što nas uznemiruje. Uznemiravanje ili uzimanje mira, podrazumijeva svaki oblik izazivanja nemira i unašanje nervoze ili straha. Uznemireni čovjek je čovjek kojemu je poremećen mir ili spokojstvo. Unatoč proklamiranom miru i unutar naših zajednica, zajednica koje svjedoče vjeru u Krista, susrećemo sukobe, prepiranja, svađe, a ponekad i nered. Ako je u jezičnom smislu mir stanje sloge ili slaganja, koliko bi on trebao biti isto to i u duhovnom smislu? Često srećemo da uznemiravanja koja doživljavamo u svijetu donosimo i u naše zajednice. Taj duh koji je u nama izazvao nemir i u nama izazvao nervozu ili strah jednako tako djeluje i u zajednici izazivajući nemire nervoze ili zastrašivanja. U teološkom smislu govorimo o miru sa Bogom, o miru sa samim sobom – našem nutarnjem miru i o miru sa svima oko nas. Također govorimo o miru u različitim okolnostima. Taj mir je duhovne i fizičke prirode. On je duhovan ali se reflektira vrlo snažno i u materijalan svijet. Zato kada smo OPRAVDANI – oslobođeni optužbe – proglašeni pravednima i kada smo postigli ispravan položaj pred Bogom – vjerom, u miru smo s Bogom po našem Gos-

podinu Isusu Kristu. Radujemo se miru i pomirenju ili izmirenju s Bogom. Dakle: „Opravdani vjerom u miru smo s Bogom po našem Gospodinu Isusu Kristu!“ /Rim.5,1/ To je u duhovnom smislu najvažniji i najvrjedniji mir, i jedini mir koji je temelj i izvor svakom ostalom miru. Kada odnos između nas i Boga dođe u stanje neprotivljenja. Kada se sukob zbog grijeha pretvori u slogu, nevjera u vjeru, neslaganje u slaganje, nepouzdanje u pouzdanje, teološki kažemo – nastaju vremena mira. Bog je učinio sve da pruži čovjeku šansu sa mir. Čovjek može uspostaviti stanje mira s Bogom – samo vjerom! Ako čovjek odbije tu ponudu onda njegovo stanje ostaje kao što stoji pisano: „Nema pravedna ni samo jednog; nema razumna, nema nikoga tko traži Boga! Svi su zastranili, zajedno se pokvarili. Nema ni jednoga jedinoga koji čini dobro. Njihovo je grlo otvoren grob, jezicima varaju, zmijski je otrov za njihovim usnama. Usta su im puna kleveta i gorčine. Noge su im brze na prolijevanje krvi; ruševine s bijedom na njihovim su putovima; PUT MIRA NISU PRIZNALI, nema straha Božjega pred njihovim očima.“ /Rim.3,10-17/ Drugi mir u teološkom smislu je mir u nama sa samim sobom. Kada se izmirimo sa Bogom dolazi do mira u nama, izmirujemo se unutar sebe, sa samim sobom. Sukob sa samim sobom, nered i kaos u samome sebi, uznemirenost i nesigurnost koja potresaju same temelje naše osobe i naše osobnosti. „I neka u vašim srcima vlada mir Kristov na koji ste i pozvani u jednome tijelu! Budite i zahvalni!“ /Kol.3,15/ Mir sklad duše koja dolazi Kristovom vladavinom, zauzima naša srca i neprestano djeluje u našim srcima odlučujući i rješavajući sva pitanja koja nastaju u našim umovima. Naše srce po izmirenju sa Bogom postaje prebivalište Svetog Duha. Rod Svetog Duha je mir kojim se konačno i u našoj nutrini uspostavlja smirenost ili stanje mira. To je djelo koje izražava Njegova prisutnost iz naše nutrine. Do izmirenja s Bogom, misao tijela, naši osjećaji i naša razmišljanja bez Svetog Duha bila su za nas smrt, smrt koja je obuhvaćala svu bijedu života u tijelu. Koja

nastaje zbog grijeha. Pri dolasku Svetoga Duha došao je život i mir našoj duši sada i zauvijek. Težnja Svetoga Duha je život i mir, i upravo ta težnja održava konstantno u nama stanje mira. Ne osuđujemo sebe, ne opravdavamo sebe, nismo u ratu sa sobom, nismo nezadovoljni sa sobom jer to je sve riješeno našom vjerom u Kristu i sve to se rješava našom vjerom u Krista. Kada priznajemo svoj grijeh i kada se kajemo izbacujemo iz sebe iz sveg svog srca svaki uzrok nemira – grijeh. Grijeh je taj koji osuđuje našu savjest, uznemiruje našu svijest, napada našu radost, uznemirava naš mir i nagriža našu ljubav. „Krv Isusa Krista Njegova Sina, čisti nas od svakoga grijeha.“ /1.Iv.1,7/ „Ako priznajemo svoje grijehe, vjeran je on i pravedan; oprostit će nam grijehe i očistiti nas od svake nepravедnosti. Ako tvrdimo da nismo sagriješili, njega pravimo lašcem i njegove riječi nema u nama.“ /1.Iv.1,9-10/ „Mir, mir onom tko je daleko i tko je blizu govori Gospodin; JA ČU TE IZLIJEČITI! Ali opaki su poput mora uzburkanog koje se ne može smirit, valovi mu mulj i blato izmeću. „Nema mira grješnicima, govori Gospodin Bog moj.“ /Iz.57,19-21/ Rješavanje grijeha je rješavanje izmirenja sa Bogom kao i sa samim sobom. Od Boga ne želimo pobjeći, a od sebe ne možemo pobjeći! Ako kažemo da ne griješimo – lažemo. Jakov sluga Boga i Gospodina Isusa Krista piše: „Uistinu, svi često griješimo!“ /Jk.3,2/ To je zbog tijela! Kajemo se, to je zbog Svetoga Duha! Ne damo da nam grijeh učini ljubav invalidnom, da nam krade radost i razara mir. Treći mir u teološkom smislu o kojemu govori Riječ Božja je mir sa svima oko nas. „Ako je moguće – koliko je do vas – budite u miru sa svima!“ /Rim.12,18/ Ako je moguće, a moguće je koliko to ovisi o vama, a puno puta ovisi, živite u miru sa svima. Naš mir je sol koji osoljava sredinu u kojoj živimo. Ako imamo mir s Bogom, ako smo izmireni sa samim sobom biti ćemo graditelji mira i onima među kojima živimo. „Blago mirotvorcima jer će se zvati sinovi Božji!“ /Mt.5,9/ Što se tiče mira kao općeg stanja: „Ovo vam rekoх, da u meni imate

mir. U svijetu ćete imati patnju. Ali ohrabrite se; ja sam pobijedio svijet!“ /Iv.16,33/ U svijetu, kršćani su uvijek bili izloženi patnji. Rod Svetog Duha – mir, uvijek je označavao kršćansko stanje, djelo koje izražava prisutnost Svetog Duha u nama. U Isusu mi imamo ljubav, radost i mir izliven u naša srca kao rod Svetog Duha koji nam je dan od Boga. „Ostavljam vam mir; mir i to svoj dajem vam. Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje. Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce!“ /Iv.13,27/ Isus daje mir i to svoj. Njegov mir je pomazanje kojim je pomazan. Njegov mir je pomazanje Svetim Duhom u nama. Bog je izvor svakovrsnog mira – svim pravednicima do danas i danas. Samo je u Bogu mir dušo moja, samo je u njemu spasenje – vikao je David u svome 62 psalmu. Milost vam i mir – poželio je apostol Pavle svim primaocima njegovih poslanica. Milost vam i mir u obilju – pisao je apostol Petar. Neka svi ljudi poznaju i opaze i spoznaju vašu ne sebičnost – vašu promišljenost, vaš duh podnošenja i mira. Gospodin je blizu – **ON SKORO DOLAZI!** Ne izjedajte se i ne budite zabrinuti za ništa, nego u svakoj prilici i u svemu, s moltvom i molbom, određenim prošnjama i traženjima sa zahvaljivanjem upoznajte Boga s vašim molbama. I Božji mir neka vam je ono smireno stanje duše osigurano spasenjem u Kristu, i tako bez bojazni s Božje, a zadovoljni svojom zemaljskom sudbinom kakva god bila, taj mir koji nadilazi svaki razum, zaposjest će i postaviti stražu nad vašim srcima i mislima u Kristu Isusu. /Fil.4,5-7/ Unutar zajednice budite složni i živite u miru. Bog nas je pozvao na mir i da živimo u miru. Brižno nastojimo da imamo taj rod Duha – mir i da živimo u miru! A Bog mira koji je začetnik i davalac mira – i koji je izveo iz mrtvih našeg Gospodina Isusa, onoga velikog Pastira ovčama, krvlju kojom je zapečatio i odobrio vječni sporazum ili vječni zavjet. Neka ojača, usavrši i dovrši i učini vas takvima kakvi trebate biti, i opskrbi dobrim da možete izvesti Njegovu volju; dok On sam djeluje u vama i ispunjava

to što je ugodno u Njegovim očima, Krista, Mesiju kojemu slava u vijek vijeka, u sve vjekove. Amen – tako neka bude!

4. Strpljenje

„A plod – rod Svetoga Duha, djelo je koje IZVRŠAVA njegova nazočnost iznutra (unutar nas): ljubav, radost, mir, STRPLJENJE...“ /Gal.5,22/

* * *

Nemam strpljenja? Tako sam tankih živaca da jedva uspijevam suzdržati? Ljubav, radost, mir pa STRPLJENJE! Sve su to djela koja Sveti Duh izvršava ili rađa u nama. Iz nas se izljevaju kao potoci žive vode – duhovni rodovi, porodi Svetog Duha koji je u nama – barem nam tako kaže naša vjera ili naše uvjerenje. Što je strpljenje? Ako znamo, neće nam naškoditi da ponovimo. U ostalom, ponavljanje je majka znanja i u raznim stanjima duha, duše i tijela. To nije nešto od nas, nego to je nešto iz nas, ali ne dolazi od nas nego od Božjega Duha. Vrlina ili sposobnost sa nadnaravnim elementima da se podnosi nešto što je samo po sebi mučno, iritirajuće ili teško naziva se strpljenje to jest djelo Duha Svetog koje izvršava Njegova prisutnost u nama. Mirnoću podnošenja, hladnokrvnost u čekanju, bezbrižnost u očekivanju također nazivamo strpljenjem. Ustrajnost unatoč dugotrajnim protivljenjima ili trpljenjima. Ustrajnost unatoč dugim i teškim pothvatima koji su nama protivni također nazivamo strpljenjem, a ono je toliko jako i snažno i toliko očito u nama koliko je naše srce ispunjeno Svetim Duhom. Onoliko je moćno koliko se iz dana u dan obnavljamo Duhom u umu u kojemu mislimo, i u našem unutarnjem čovjeku. Strpljivim čovjekom, kršćaninom ili sljedbenikom Isusa Krista nazivamo čovjeka koji je u du-

hovnom stanju i u duhovnoj sposobnosti da ustrajno i smireno u tijelu podnosi nepravde i sve što mu se čini sa svrhom da ga se omalovaži, unesreći, onesposobi ili da mu se učini neka teškoća ili neugodnost. Njegov duhovni odgovor je ekvivalent njegovom ispunjenju u Svetom Duhu. Htjeli ili ne htjeli ali je istina – koliko sile toliko i strpljenja! Koliko sile i snage toliko i roda ili ploda Svetog Duha. Strpljenje je naša sposobnost ali nije i naša vrlina. Postoje ljudi u svakodnevnom životu koji su po svojoj prirodi ili naravi strpljivi – ali njihova strpljivost nije rod Svetog Duha i ne proslavlja Isusa. Ima i mirnih ljudi i radosnih ljudi, doduše, ne u velikom broju ali njihovi rodovi nisu rodovi Svetog Duha te kao takvi ne proslavljaju Boga i vrlo su slomljivi. Duhovno strpljenje i ljudi strpljivi po Svetom Duhu su ljudi koji na svaki izazov izvana imaju odgovor iz svoje nutrine. Njihov odgovor je odgovor njihovog ispunjenja u Svetom Duhu, to je uistinu djelo koje izvršava prisutnost Svetoga Duha. Nije uzalud Gospodin Isus poučavao: „Po rodovima ćete ih poznati!“ - da, ali po rodovima Božjega Svetog Duha! Strpljenje i postojana ustrajnost, kao rod Svetog Duha, u postupku odgovora iz naše nutrine, odgovara na sve izazove snagom roda Svetog Duha. „Dosta ti je moja milost, jer se moja snaga savršeno očituje u slabosti!“ – bio je to Božji odgovor na molitvu apostola Pavla. To je bio Božji odgovor na svaku potrebu našeg strpljenja. Apostol Pavle je to u Svetom Duhu razumio i prihvatio; „Uživam u slabostima, u uvredama, u nevoljama, u progonstvima, u tjeskobama koje podnosim poradi Krista. Jer kad god sam slab, onda sam jak!“ /2.Kor.12,8-10/ Uživam u slabostima, uvredama, nevoljama... zar to može biti istina? Snagu za uživanje apostol zasigurno nije nalazio u sebi kao čovjeku. Zasigurno se nije ponosio svojom snagom, jer da je, ne bi pisao: „Prema tome, vrlo ću se rado ili radije nego da tražim oslobođenje – hvaliti svojim slabostima da se na meni nastani SNAGA Kristova. Imam snage za sve, ali u Kristu koji me OSPOSOBLJAVA. Spreman sam na SVE i dorastao za bilo što u nje-

mu, jer on (Krist) mi ulijeva unutrašnju snagu po Svetom Duhu koji mi je dan. Kad sam u Kristovom izobilju postajem sasvim nezavisan. Ne ovisim o sebi niti o bilo kojem čovjeku. Ne ovisim o nikome do snage po Svetom Duhu.“ To su riječi apostola, riječi njegovog praktično-duhovnog iskustva. To su riječi Svetog Duha nama – po rodovima mojim biti ćete prepoznavani! Kao što su roditelji strpljivi sa djecom tako je i Bog strpljiv s nama. Božje strpljenje nije samo okrenuto prema nama, ono se ulijeva u nas i ističe iz nas, da bi djeca ovoga svijeta mogla u nama uistinu odsjaj slave Kristove i otisak biti Njegove. Meni je jako žao što je religioznost dospjela na sve pozicije vezane uz vjeru ljudi u Krista. Religioznost, na mjestu duhovnosti preferira emocije, odnosno naše osjećaje. Osjećaji su lijepa osobina čovjeka, a strpljenje je lijep rod Duha Svetog. Kada su ljudi koji prigriše vjeru u Krista, strpljivi od svoga duha i od svoje naravi – tada je to emocija koja se vrlo brzo i vrlo lako i vrlo često raspada. Zato i čujemo vrlo često oko sebe mnoge koji svjedoče tu istinu: „Puko sam!“ Strpljivost kao rod Svetog Duha neiscrpna je koliko i njen izvor Sveti Duh. Ona je neiscrpna i u razmjeru je s nevoljom. Što veća nevolja to i veća strpljivost. Što dugotrajnija nevolja to i ustrajnija strpljivost. Ako je vjera čekanje onoga što još nije otkriveno našim čulima, strpljenje je zasigurno put kojim se mogu dokučiti Božja obećanja. Onaj koji je u Svetom Duhu sposoban mirno čekati na obećanje – on ima zasigurno rod Svetog Duha, strpljenje. Ne govori uzalud narod: „Strpljen – spašen!“ Unatoč napadanju i ometanju, protivljenja i suprotstavljanja strpljiv u Svetom Duhu stoji nepokolebljivo i mirno. Kao što je i apostol Pavle svjedočio, svjedočimo: „Al s pomoću Božjom stojim do današnjeg dana, i svjedočim i malom i velikom...“ /Dj.26,22/ Strpljiv čovjek se ne uzbuđuje, on ne dopušta brigama da ga sapliću. Obračen čovjek zna da sa svojim obraćenjem polazi na put kao lađa kad pođe preko mora. Ono što nadvlađuje bjesnoću i nemir uzibanih voda, je strpljenje. Mirnoća, strpljivost i sta-

ložena narav su potrebite odlike duhovnih putnika na njihovim putovanjima. „Ne zaostajete nikada u revnosti i ozbiljnim nastojanjem. Budite žarki i gorući duhom. Služite Gospodinu. Radujte se i veselite se u nadi, budite ustrajni i strpljivi u trpljenju i nevolji, ustrajte u molitvi!“ /Rim.12,12-13/ Ima li ljepših riječi od ovih? Gorljivo služiti Gospodinu! Mogao bih po zajednicama naroda Božjeg vikati: „Gdje je oganj? Gdje je taj oganj? Gdje je taj oganj služenja Gospodinu?“ U nevolji budite strpljivi: „Gdje je to strpljenje? Gdje je nestalo strpljenje danas?“ Isto tako, budimo i sada puni radosti! „Gdje je radost? Gdje je radost spasenja danas?“ U Svetom Duhu je radost, u Svetom Duhu je strpljenje, u Svetom Duhu je mir i ljubav, ali nažalost u našem tijelu je protivljenje. Naše se tijelo suprotstavlja Duhu. Ako popustimo tijelu, ostat ćemo bez Duha. Ako živimo po Duhu umarati ćemo djela tijela. Pošto živimo u vremenima velike tjelesnosti, normalno je da i živimo u vremenima plitke duhovnosti. Veselimo se i slavimo Gospoda do pobjede u svim svojim nevoljama – to je duhovnost! Radujmo se i budimo mirni, strpljivi u svim svojim stradanjima znajući da pritisak i tuga i mnogobrojne nevolje imaju kao posljedicu u nama – rod strpljenja i nepokolebljivu izdržljivost. Izdržljivost kroz duhovnu snagu Svetog Duha razvija u nama zrelost karaktera, to jest, provjerenu vjeru i prokušanu potpunost. A karakter te vrste i toga roda uzrokuje naviku čudesne i pouzdane nade u vječno spasenje po vjeri u Krista. Takva nas nada nikada ne razočarava, niti vara, niti posramljuje, jer je izlivena Božjom ljubavlju u naša srca po Svetom Duhu koji nam je dan. Ako je ikada trebalo strpljenja i ustrajnosti – danas to treba. Očekujemo pojavu sjaja velikoga Boga, našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista. I dok čekamo tako nam treba taj rod, to djelo koje se izvršava prisutnošću Duha Svetog u nama – strpljenje!!

5. Blagost

„A plod – rod Svetog Duha djelo je koje IZVRŠAVA njegova prisutnost iznutra (unutar nas): ljubav, radost, mir, strpljenje, BLAGOST...“ /Gal.5,22/

* * *

Postoje više riječi u našem jeziku pa i u jezicima drugih naroda koje prevodioci koriste pri prevodenju – blagost, ljubaznost, uslužnost, dobrota... Mi ćemo se osvrnuti na blagost kao rod Svetog Duha u nama. Koristit ćemo riječ blagost, da bi objasnili duhovnu osobinu toga roda. Blagost je duhovna osobina nanovo rođene djece Božje. Nikada ne mogu zaboraviti blagost u očima, ili blagost u licima onih koje sam susreo pri svom obraćenju u molitvenom domu. Ta blagost u tih ljudi, u mnogom me je fascinirala. Ti sveti Božji ljudi su me doista očarali. Blagost u njihovom ponašanju kao i ljubaznost, vidio sam kao Krista u njihovim srcima. Prvi puta sam susreo ljude koji su duboko iz svoje nutrine zračili blagošću i ljubaznošću. Nisu bili savršeni, mogle su se uočiti i poneke mane, ali su nosili veliko nebesko blago u svojim nesavršenim zemaljskim sudovima, rod Svetog Duha – djelo blagosti i ljubaznosti koje je izražavalo prisutnost Svetoga Duha u njihovim srcima. Blagost ili ljubaznost, uslužnost ili dobrota u čovjeku se izražavaju kao dobroćudnost, ili dobronamjernost. Zašto su djeca Božja tako dobroćudna i tako dobronamjerna? Zato jer je sam Krist pojam savršene dobroćudnosti i savršene dobronamjernosti. Blagost u karakterima naroda Božjega izražava svu ljupkost Duha Svetoga, pa su blagi ljudi mili ljudi, ljubazni, ugodni, vrlo umjereni i nadasve odmjereni. U svemu imaju mjeru i veličinu Krista, osobnog Spasitelja i karaktera koji Sveti Duh izgrađuje unutar njih. Oni mogu biti i blagog pogleda i blagog izraza lica, blage ruke i blage ćudi ili naravi, ljubazni i vrlo uslužni. Kada su blagi oni su i dragi

i mili, i ljubazni i dobri, i uslužni i gostoprimivi, i podatljivi i susretljivi. Oni su odsjaj slave Kristove, i otisak biti Njegove. Oni imaju zajedništvo sa Kristom i jedno su u Duhu sa Njim. Blagost je blagoslov kojim nas je Otac naš nebeski blagoslovio u svome Prvorođencu, u Svetom Duhu. Kada je Isus bio uzvišen Očevom desnicom i uzveličan, kada je sjeo sa desne Njegova Veličanstva, primio je Očevo obećanje i izlio ga i izljeva ga još i danas. Zalio je srca svih rođenih od Duha rodom Svetoga Duha – blagošću. Ljubaznost u našem govornom području se najčešće odnosi na nanovo rođene Božje ljude, koji su u svom ophođenju vrlo ugodni i iskreni, srdačni i blagi. Njihovo ophođenje zrači iskrenošću koja upravo prebiva u njima. Ljubaznost i blagost ne traže povode, nego se izljevaju svagdje i u svakoj prilici, i u obilju. Blagost i ljubaznost kao rod Svetog Duha izražavaju osjećaje solidarnosti i razumijevanja. Oni, kao što vatra topi vosak, otopljavaju i izljevaju poštovanje dostojno neba, cijenjenje i uvažavanje drugih osoba. Kako je sve toplo kada je pruženo u blagosti i ljubaznosti. Kada govorimo o blagosti ili ljubaznosti, uslužnosti ili dobroti sigurno ne griješimo ako ih ispreplićemo. Griješili bi kada ne bi govorili ni riječima ni djelima. „A ti, o čovječe Božji, bježi od toga; teži za pravdom – to jest, ispravnim stanjem pred Bogom; za pravom dobrotom; za pobožnošću koja je ljubazni strah pred Bogom i sličnost je Kristu, za vjerom, za ljubavlju, za strpljenjem i plemenitom srdačnošću ili blagošću! /1.Tim.6,11/ Čovječe Božji, sine Boga živoga – ti kojega je posvetila i posvećuje milost Svetoga Duha, bježi od grijeha i svega onoga što bi te mamilo na grijeh. Teži za ljubavlju! Teži za radošću! Teži za mirom! Teži za strpljenjem! Teži za plemenitom srdačnošću ili blagošću! Teži da budeš kao On! Ivan zvani krstitelj, ostavio nam je primjer: „On mora rasti, a ja se umanjivati!“ /Iv.3,30/ „Dok svi zajedno ne dođemo k jedinstvu u vjeri i u pravoj spoznaji Sina Božjega, k savršenom čovjeku, k mjeri punine veličine Kristove. Provodimo u život istinu u ljubavi i tako učinimo

da sve uraste u Njega, koji je Glava, u Krista: od koga cijelo tijelo – ostvaruje svoj rast na izgradnju samoga sebe u ljubavi.“ /Ef-4,11-16/ Blagost ili ljubaznost je doista rod Svetoga Duha. Doista je to djelo prisutnosti Svetoga Duha u nama! Ono gradi i izgrađuje živi lik novoga čovjeka, stvorena na sliku Božju u istinskoj pravednosti i svetosti. No postavlja se pitanje duhovne egzistencije naroda Božjega koji posjeduje i izražava rod Svetoga Duha – blagost. Dali je blagost ili ljubaznost održiva i danas? Živimo u vrlo surovim, primitivnim i sirovim vremenima. Ljudi oko nas su ispunjeni duhom ovoga vremena. Oni djeluju poticani tim duhom i izražavaju svu osobinu toga duha. Nažalost, to je neumoljiva istina! Jednaka joj istini, još uvijek je ISTINA – „Vi ste sol zemlji. Ali ako li sol obljutavi, čime će se ona (zemlja) osoliti? Vi ste svjetlo svijetu! Vaše svjetlo neka tako zasja pred ljudima da vide vaša djela ljubavi te slave vašeg Oca nebeskog!“ /Mt.5,13-16/ Vide li ljudi rodove Svetoga Duha u nama? Vide! Unatoč duhu koji sada djeluje među onima koji nemaju vjere, oni dobro vide one koji su prigrlili vjeru u Krista. Mnogi od njih kada vide djecu Božju i rodove Svetoga Duha koje posjeduju, raduju se i vraća im se nada u život. „Činite sve bez mrmljanja i oklijevanja, da budete besprijekorni i čisti – neporočna djeca Božja, usred nastranog i pokvarenog naraštaja u kojem svijetlite kao zvijezde u svemiru!“ /Fil.2,11-15/ Naraštaji su nastrani i pokvareni, u svakom vremenu na svoj način, i još će biti gori. Narod Božji je svet i unatoč svemu još će se više posvećivati posvećenjem koje ostvaruje Duh Sveti u njima. Još će više izražavati rod Svetoga Duha kao djelo Njegove prisutnosti unutar njih. „Hvala Bogu – piše apostol Pavle Korinćanima – koji nas uvijek u Kristu Isusu vodi u pobjedonosnom slavlju i koji po nama širi po svakom mjestu MIRIS svoje spoznaje! Mi smo Bogu ugodan Kristov miris među onima koji se spašavaju, i među onima koji propadaju; jednim miris što od života vodi u život, a drugima miris što od smrti vodi u smrt!“ /2.Kor.2,14-16/ Rodovi Svetog Duha su

uvijek plaćani visokom cijenom svoga postojanja. Ni danas to nije ništa drugačije, i danas mnogi plaćaju cijenu izražavanja rodova Svetog Duha. Duh ovoga svijeta ne podnosi Svetog Duha, ne podnosi Kristov Duh i nikada nas neće ostaviti na miru. Suprotstavljat će nam se i i nastojati ugasiti svu gorljivost Duha Svetog u nama. Osobina duha ovoga svijeta ili duha ovoga vremena, koji se poput požara širi ovom zemljom i sve više zahvaća sav svijet pa i mnoge unutar Crkve – je strašna nemilosrdnost, nasilje i nasilnost! Riječ Božja nas upozorava da će u posljednjim danima – posljednjih vremena, nastati teška vremena! Jer će ljudi ljubiti sebe, postat će jako samoljubivi. Biti će krajnje sebični i najviše će raditi na ostvarenjima svojih osobnih ovozemaljskih interesa. Riječ kaže da će nastati vremena velikih duhovnih pritisaka i velikih nevolja. Jer će ljudi ljubiti novac, a znamo da je novac izvor svih zala, i biti poticani neobuzdanom gramzljivom željom za bogatstvom. Surovost i svirepost ljudi i sustava u kojima sveti žive danas, biti će produkt ljubavi prema novcu, vlasti i moći, i gramzljivošću za bogatstvom. Mnoge vjernike, mnogi narod Božji zbunjuje kad se kaže da sve ovo što piše Pavle Timoteju, ne piše samo za svijet. Nego je to stanje Crkve posljednjega vremena u koju se duh ovoga svijeta u obilju uselio. Biti će to teška vremena da se izađe na kraj, jer će ljudi biti ponositi i naduti, oholi i podli hvalisavci. Žudit će za stanjem osobne uzvišenosti, cilj će im opravdavati sredstva. Hvale i blagoslov sa naslova uspjeha ispunjavat će njihova srca, a njihova usta će govoriti od suviška njihovih srca. Biti će to i već jesu – vrlo teška vremena za nošenje, jer će mnogi postati preosjetljivi, biti će uvredljivi i osvetoljubivi. Rugači i nezahvalnici, bez ikakvoga osjećaja i razumijevanja za blagost i ljubaznost. Nosiće rodova Svetoga Duha ismijavat će kao zaostale. Smatrat će ih konzervativnima i zastarjelima. Izrugivat će im se i ponašanjem suprotnim načelima svetih. Sve te teškoće biti će i jesu u režiji mračnih duhova ovoga svijeta. Nosioći, prožeti duhom ovoga svijeta smatrat će du-

hovna učenja Biblije kao utopijom prošlih vremena. Iskrivljavat će putove Božje bez ikakva straha. Kako bez duhovne ljubavi tako i bez prirodne, obične ljudske ljubavi, bešćutno i neljudski napadat će i napadaju sve nosioce roda Svetoga Duha – blage i ljubazne. Poticani duhovima ovoga svijeta, svojom nemilosrdnošću neće dopuštati ni malo počinka ili smirenja onima koji odlučiše biti sveti. Biti će to teška vremena piše apostol Pavle Timoteju za Crkvu, jer će sve vrviti od kleveta razno raznih klevetnika, lažnih optuživača i stvaratelja nemira. Neće im biti teško niti strano napadati sve što je sveto. Posljednja vremena će upravo iz tih razloga pokazivati tako veliku suprotnost između roda duha ovoga svijeta i roda Svetog Duha. S jedne strane krajnja nemilosrdnost i nasilje, a s druge strane krajnja blagost i ljubaznost. I dok će se jedni do krajnje krajnosti posvećivati, drugi će se do krajnje krajnosti poganiti. I to će biti najteži dio posljednjeg vremena. Nažalost, to će biti uzrok nastajanja velikoga otpada, jer zle struje ovoga vremena biti će tako surove da će se svaka sumnjivost i kolebljivost naplaćivati otpadanjem. Ne boj se stado malo – akcenat se mora staviti na riječ „malo“! Htjeli mi ili ne – Isusu govori – stado svetih je malo! Nastat će veliki otpad – akcenat moramo staviti na riječ „velik“. Riječ Božja govori – otpad od vjere će biti velik! Puno zvanih a malo odabranih! Vremena velikog pritiska pritišću i u Crkvi i u svijetu. I iz vana i iz unutra. Ljudi su postali ljubitelji tjelesnih užitaka i plitkih zabava radije i prije nego da ljube Boga i Sina Njegova. Ljubiti bližnjega svoga kao samoga sebe pretvorilo se u vrlo lošu filozofsku krilaticu – ja sam sam sebi najbliži i ja sebe volim kao samoga sebe! Svi ti izdajnici, nepromišljeni i bahati, uobraženi i mrzitelji dobra, premda će držati vanjski oblik pobožnosti – pravi oblik religije – odrekli su se i odriču se njezine sile. Odbacili su i dobacuju silu pobožnosti i njezinu moć! Plod Svetog Duha, djelo koje izvršava Njegova prisutnost vjernika – nanovo rođenog djeteta Božjega, rođenog od Duha Svetoga, njima će biti krajnje nepo-

željno. I upravo svakom otvorenom oku u Duhu, njihovo otvoreno ponašanje dokazuje stanje lažnog duha u njima i lažnost njihovog ispovijedanja. Licemjerstvo je njihov duhovni nadomjestak za njihovu blagost i ljubaznost! Uslužnost i dobrota nemaju nikakve duhovne vrijednosti i kvalifikacije kao koje imaju u svetima i onima koji se posvećuju. Ukloni se od njih – piše apostol Pavle – ukloni se od svih takvih ljudi – ostavi ih. Teško je razumjeti da upravo rod Svetoga Duha – blagost i ljubaznost mogu da se tako lako i jednostavno odvoje od njih. Tvrde da poznaju Boga, piše apostol, a djelima ga niječu. Blagi i ljubazni ne žele s takvima dijeliti ništa. To su odurna, buntovna i ni za kakvo dobro djelo sposobna stvorenja. Ne možemo promijeniti to što je pisano i prorečeno, ali možemo predati sebe Isus Kristu koji može promijeniti nas. Ne mijenjamo se mi sami, On mijenja nas! Blagost ili ljubaznost je promjena koju je On učinio u nama da se proslavi kroz nas. „Ne budite s nevjernicima pod jednim te istim jarmom! Što ima pravednost s bezakonjem? Što li je zajedničko svjetlu i tmini? Kako je moguć sporazum između Krista i Belijara? Kakva postoji zajednica između vjernika i nevjernika? Kakav li sklad između hrama Božjega i idola, a mi smo hram Boga živoga, kao što reče Bog: „Stanovat ću među njima, i među njima hodati, ja ću biti njihov Bog, a oni će biti moj narod.“ „Zaton izađite između njih, i odvojite se – veli Gospodin! Ne dotičite se ničega nečistoga, i ja ću vas primiti! Ja ću vam biti Otac, a vi ćete mi biti sinovi i kćeri, veli Gospodin, Svemogućí!“ /2.Kor.6,14-18/

6. Dobrota

„A plod – rod Svetoga Duha, djelo je koje IZVRŠAVA njegova nazočnost iznutra (unutar nas): ljubav, radost, mir, strpljenje, blagost, DOBROTA...“ /Gal.5,22/

Na jednom mu pristupi neki čovjek i zapita: „Učitelju, što dobro moram činiti da postignem život vječni?“ „Zašto me pitaš o onome što je dobro? – odgovori mu Isus – Samo je jedan DOBRI. Ako hoćeš ući u život, vrši zapovjedi!“ /Mt.19,16-17/ To je i kod nas jedno od pitanja koja nam se najčešće nameću. Što dobro moram činiti? Kako dobro ja mogu učiniti? Isusovo pitanje je bilo; „A zašto me pitaš o onome što je dobro?“ drugim riječima, On je pitao; zašto me pitaš za ono što ti moraš činiti? Upravo On, jedinorođenac – Bog, koji je u krilu Očevu i iz krila Očeva izašao, On ga je objavio. Njegova objava je glasila: „Samo je jedan DOBRI. Vršiti njegove zapovjedi!“ Kako je to veličanstvena duhovna istina? Između mnogih, kako ona snažno navodi na izvor žive vode. DOBRI i Njegova dobrota! Kada pokušavamo u jezičnom smislu našega govornoga područja definirati pojam dobrote, i što to nam znači biti dobar, i što to znači nam činiti dobro? U našem jeziku, biti dobar i činiti dobro poželjna je osobina. Svaki roditelj želi i savjetuje svoje dijete da bude dobro i da uči činiti dobro. Biti dobar predstavlja puno raznovrsnih osobina i vrsnoća. Ponekad pod tim pojmom možemo razumijevati nešto korisno u općem smislu ili valjano. Dobar je u našem jeziku usko vezan uz pojmove; pošten, čestit, pravičan, dobrohotan, milostiv, milosrdan, ljubazan, pun ljubavi i pun djela ljubljenja. I upravo Sin kao DOBROG i kao jedinog tako naziva svoga Oca. To se uklapa u naše vjerovanje – dobar je Bog! U apsolutnom smislu On je uistinu jedini i doista DOBAR. Njegova dobrota ogrnuta je savršenstvom i vječnošću. U našem jeziku – biti dobar – može značiti i da smo općenito prihvatljivi. DOBAR i za nas prihvatljiv! Tako je i Otac jedini DOBAR i jedini nama prihvatljiv i prikladan da vršenjem Njegovih zapovjedi postizemo cilj svoje vjere – spasenje svoje duše i život, život vječni! Iz tog razloga je potpuno normalno da je i rod – plod Svetoga Duha djelo koje

IZVRŠAVA prisutnost toga istoga Duha u nama. U moralnom smislu – biti dobar predstavlja ili razumijeva lijepo i normalno ponašanje. U duhovnom smislu to znači biti blag ili ljubazan, posjedovati blagost ili ljubaznost. Biti ljubazan ili blag, posjedovati ljubav prema svome bližnjemu. Biti strpljiv i posjedovati mir, staloženu narav i trpljivost. Drugim riječima, dobrota podrazumijeva moralnu izvrsnost. Izvrsnost mora biti poticaj izazvan u našoj nutrini izvršnošću koji to potiče. Zato je dobrota – rod Svetoga Duha. Duh Sveti je jedini koji može proizvesti iz nas i u nama moralnu izvrsnost – nebesku dobrotu. Samom svojom prisutnošću unutar nas. Dobrota je osobina onoga koji je dobar, onoga koji čini dobro i koji je potaknut i obdaren snagom od Onoga koji je sama DOBROTA. „Kada dođe Branitelj, kojeg ću ja poslati od Oca, Duh istine koji izlazi od Oca, svjedočit će za me. I vi ćete svjedočiti jer ste od početka sa mnom.“ – Govorio je Gospodin Isus učenicima. /Iv.15,26-27/ Duh Sveti koji izlazi od Oca, od Oca koji je jedini DOBAR, donosi NEBESKU moralnu izvrsnost u nas. Mi možemo riječima svjedočiti, ali i duhovna moralna izvrsnost presvjedočava ili svjedoči našim slušateljima. Oni u rodu Svetoga Duha – dobroti, vide živoga Krista u nama. Oni u djelima dobrote koju činimo kao rod Svetoga Duha, prepoznaju našu vjeru u živoga Krista i našu vjeru u Kristu. Dobrota je svojstvo dobrih, onih koji vjerovše jedinome DOBROME i primiše Onoga koga On jedino DOBAR posla kao svoje Obećanje. Dobrota kao rod Svetoga Duha je spremnost za pružanje ruke drugima. I kao što je On pružio ruku čovjeku, i mi je pružamo, rodom Njegovoga Svetoga Duha. Dobrota je spremnost za razumijevanje. Kao što i On ima razumijevanje prema svakom čovjeku, i mi kroz rod Svetoga Duha – dobrotu, dobrotom izražavamo svoje razumijevanje. Dobrotom kao rodom Svetoga Duha izražava se i susretljivost i gostoljubivost. Isus je izraz upravo te dobrote. Po Svetom Duhu, kao rod Duha u nama i iz nas, dobrota je izraz naše pripadnosti DOBROME! Dobrota je osobina onih

koji su rođeni od Boga, onih koji su rođeni od Duha i zbog toga nisu spremni nikome nanositi zlo. „Ljubav ne čini bližnjemu zla!“ /Rim.13,10/ Dobrota isključuje svaku vrstu nanošenja zla. Zato i znamo i vjerujemo da je dobrota rod Svetoga Duha i kada se izljeva iz naše nutrine govori nam da je u nama nastanjen uistinu Sveti Duh. I da je naše tijelo hram Božji, Njegovo posvećeno prebivalište. „Nauči me da vršim volju tvoju, jer ti si Bog moj. Duh tvoj DOBRI neka me po ravnu putu vodi!“ /Ps.143,10/ Duh tvoj dobri neka me vodi, vapaj je psalmiste. Na zemlji je sve manje dobrih ljudi! Kako bi mnogi od nas trebali usta svoja ispuniti istim vapajem kao i psalmista. Kako bi trebali vapiti – nauči me da vršim volju tvoju jer ti si Bog moj, daj mi od Svetoga Duha svojega, ispuni me Duhom Svetim i daj da me Duh tvoj dobri po ravnu putu vodi. Nestaje vjernih, nestaje dobrih! „Mnogi se naziva dobrim čovjekom, ali tko će naći vjerna čovjeka?“ /Izr.20,6/ Ima li dobrih a da nisu vjerni? Može li čovjek biti dobar a da nije prihvatio vjeru u jedinoga Dobroga. Nažalost susrećemo mnoge koji sami sebe nazivaju dobrim ljudima, oni sebe i vide takvima. Oni neprave poveznicu između vjere i dobrote. Oni misle da mogu i bez vjere biti dobri i činiti dobro. To je njihovo legitimno pravo koje im se ne može oduzeti. Na radost našu, nas koji prigrlismo vjeru u jedinog DOBROGA, i u Sina Njegova Isusa Krista, nas ne zanima dobrota iz praha – dobrota tijela, i koja će u prahu završiti, kada se prah vrati u prah. Nas zanima dobrota i dobrohotnost koja dolazi odozgo i koja će u nama i nama priskrbiti mjesto kod DOBROGA. Rod Svetog Duha – dobrota, koja nas uči i vodi po ravnom putu. U knjizi Nehemijinoj, kada se on opominjao svega što je DOBRI Bog učinio za Izrael, reče: „Dao si svoga Duha dobrog da ih naučiš mudrosti,..!“ /Neh.9,20/ „Mnogo si godina bio strpljiv s njima, i svojim si ih Duhom opominjao po službi svojih proroka; no nisu slušali!“ /Neh.9,30/ Kao i u Novom zavjetu: „Tko ima uho, neka čuje što Duh Sveti poručuje Crkvama!“ – ovo je govorio Prvi i Posljednji, Onaj koji

umrije i oživje, onaj koji drži oštri dvosjekli mač, Vjerni i Istiniti Svjedok, Početak Božjega stvaranja! Unatoč tome što znamo tko govori, koliko smo spremni čuti što govori Duh dobri? Koji nas ne prestaje učiti, opominjati i upućivati na dobar i pošten put. Bog nam je dao svoje Obećanje, Isus je molio za Njega i Isus ga je po uzvišenju izlio i izljeva ga da bi smo i mi danas bili plodonosni svakom vrstom dobrih djela, i da napredujemo u spoznaji Boga. Sol je dobra! Ali ako se sol pokvari čime ćemo osoljavati zemlju? Ono što osoljava naš život je Sveti Duh, a ono čime mi osoljavamo zemlju su rodovi Svetog Duha – u ovom primjeru dobrota. „Marljivo nastojite činiti dobra djela – pred svim ljudima!“ Pisao je apostol Rimljanima /12,17/ Nastojite činiti dobra djela – kako? Zato i je Bog stavio u naša srca svoga Duha. Zato i je rod Njegovoga Svetog Duha dobrota i činjenje dobrih djela. Malo je danas vjernika osviješteno preko te istine mnogi marljivo nastoje činiti dobra ali ona koja su u njihovim interesima, i koja više govore o njima nego o Bogu. Nažalost mnogih, Bog svoje slave neda nikome! Mnogi će se naći u ovoj priči: Jednoga dana jedan čovjek pozvao je svoga bliskog prijatelja da mu pokaže kako velik i skupocjen spomenik je napravio na grobu svoje majke. Bliski prijatelj je pošao sa čovjekom, koji ga pozva, da to vidi! Na grobu on je bio iznenađen veličinom, izvedbom i velikom vrijednošću spomenika. Nakon kratkoga promatranja toga spomenika bliski prijatelj je postavio tome čovjeku jedno vrlo nezgodno pitanje: „Kome si ti u stvari napravio ovaj spomenik, sebi ili majci?“ Čovjek je bio iznenađen prijateljevim pitanjem, i začuđeno ga je pogledao: kako ti je ovo pitanje? Bliski prijatelj toga čovjeka je nastavio: „Koliko me sjećanje služi, dok je tvoja majka bila živa i bolesna, nikada ju nisi posjećivao, a naročito u posljednjim danima njenoga života!“ Čovjek je bio iznenađen i posramljen pred tom istinom – kakvo dobro djelo je činio za svoju majku dok je bila živa? Da ne bi i mi bili dovedeni u sličnu poziciju, dobro je da znamo da je rod ili plod Duha Svetoga dobrota.

Da je to djelo koje izvršava prisutnost Duha Svetoga u nama, djelo Duha svetoga iz nas! Mislim da nam je sada svima jasno kako da činimo dobra djela! Ako nas sam Bog ne osposobi svojim dobrom – MI SAMI PO SEBI NISMO SPOSONI ČINITI DJELA KOJA MOGU ZADOVOLJITI BOGA! Kad bi to mogli, zar bi nam trebalo obraćenje? On koji je rekao: „Ja sam pastir dobri!“ /Iv.10,11/ On je onaj koji sa nebeskom radošću izljeva u naša srca svog Svetog Duha, da bi smo i u rodu dobrote mogli biti odsjaj slave Njegove i otisak biti Njegove! On se proslavlja u nama Duhom Svetim!

7. Vjernost

„A plod – rod Svetoga Duha djelo je koje izvršava njegova prisutnost (unutar nas) iz unutra su: ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrotu, VJERNOST!“ /Gal.5,22/

* * *

U našem kršćanskom govoru susrećemo tri vrlo važne riječi: vjera, vjeran i vjerovati. Po svojoj funkciji mogu da se koriste i u užem i u širem smislu svoga značenja. Vjera kao imenica, može se koristiti i u organizacionom smislu i u sadržajnom smislu. U organizacijskom smislu: njome se može imenovati religija ili institucija vjerskog života. Njome se može imenovati i organizacija u smislu predmeta i sadržaja vjerskog života. U sadržajnom smislu riječju „vjera“, što nas u stvarnosti i najviše zanima, može se imenovati kao kršćansko veliko pouzdanje u Boga kao tvorca i spasitelja. Njome možemo da imenujemo silno povjerenje koje čovjek – kršćanin ima prema Bogu. U sadržajnom smislu ona govori o sigurnosti oslanjanja čovjeka – kršćanina na Boga. Iz toga proizlazi – koliko imamo vjere u Boga toliko se i pouzdajemo u Njega. Naša nas vjera određuje u snazi oslanjanja na Njega. Koliko imamo

vjere toliko imamo pouzdanja ili povjerenja u Njega. Vjera u sadržajnom smislu nam omogućuje i potiče nas na predanje. O veličini naše vjeri ovisi naša bogobožnost kao i naše potpuno predanje u ruke ili na ruke Bogu. Vjerom se privijamo uz Boga kao bršljan uz deblo i grane stabla. Vjera nam omogućuje da Boga priznajemo kao istinitog i vjere dostojnoga, a njegovu riječ vjere dostojnom! Zato i apostol piše: „A bez vjere nemoguće mu je ugoditi.“ /Heb.11,6/ I sami, iz vlastitoga primjera znamo da prije nego što se predamo ili oslonimo na Boga, moramo imati vjeru u Njega. Moramo ga vjerovati. Vjera u sadržajnom smislu je uvijek uzročno – posljedična, što znači ako imamo vjeru u Boga, Bog će na nju odgovoriti. Poruka Isusa Krista je vrlo jednostavna: imaj vjeru u Boga! Drugu riječ – vjeran, koristimo kao pridjev u opisu kršćanskih karakteristika ili osobina onoga koji ima vjeru, koji vjeruje Bogu! Vjeran čovjek je čovjek – kršćanin koji je u potpunosti privržen Bogu kojega vjeruje. On mu je odan u svim elementima i u potpunoj odanosti i predanju on služi svome Bogu. Bog se na njega može pouzdati. On je u svojoj vjernosti pouzdan – uzdaje se i na njega se može uzdati. Na njega se može uvijek računati, u njega se može uvijek pouzdati. To su elementi vjernosti svih svetaca Božjih. To je odlika naroda Božjega u odnosu na Boga. Vjerovali su Bogu a Bog ih je mogao upotrebljavati kao svoje vjerne sluge. Kada čitamo Bibliju mi susrećemo mnoge koji su imali vjeru i koji su zbog vjere u Boga bili vjerni. Nisu žalili svoje živote ili materijalna dobra, komoditet ili prosperitet. Treća riječ koju često koristimo je riječ vjerovati. To je glagol, a glagoli su riječi kojima izričemo ili označavamo procese, djelovanja, zbivanja i stanja. Vjerovati znači držati da je Bog upravo onakav kakvim se i prikazuje, otkriva ili objavljuje. Vjerovati može da znači – misliti i biti potpuno uvjeren u ispravnost svoje misli; da je Bog upravo onakav kako su ga opisivali proroci i apostoli pod nadahnućem i vodstvom Svetoga Duha. Bog objavljen u Isusu Kristu – Bog je našeg vjerovanja! Onaj koji posjeduje

osobinu da vjeruje naziva se vjernik. Onaj koji vjeruje i iskazuje svoje povjerenje i svoje pouzdanje u Boga, u Njegovu Riječ i u Njegova djela i djelovanja, može se sa pravom nazvati vjernikom. On vjeruje! Vjera je živ odnos dvaju subjekata. Vjera nije religija niti ispovijedanje tradicionalizma. Vjera se ne bazira na tradiciji i običajima već na živom odnosu! Obraćen i nanovorođen čovjek nije ushićen pričom nego kršćanskom stvarnošću! Nije ushićen samo riječima već i djelima i djelovanjima Svetoga Duha unutar sebe! Vjerovati znači imati mogućnost izbora i mogućnost djelovanja! Biram i djelujem kao vjernik ili onaj koji vjeruje ili je vjeran. Tajna vjere je u mogućnosti i sposobnosti. Imamo duhovnu snagu za sve u Kristu. Spremni smo na sve i dorasli smo svemu u onome koji nas je opremio i oprema snagom. Isus Krist je onaj koji nam ulijeva tu nutarnju snagu da možemo. Po Njemu i u njemu hoćemo i možemo! Mnogi se spore što je starije; kokoš ili jaje? Koliko ja znam, stariji je život! Težnja Duha Svetoga u nama je život i mir! Vjerujem da upravo život omogućuje duhovnu slobodu izbora vjere ili nevjere. Mogu i ne moram! Sve mi je slobodno, ali mi nije sve korisno! Čovjek bi se olako oslobodio svoje slobode izbora, da bi mogao odgovornost za svoj krivi izbor prebaciti ili prenijeti na nekoga drugoga. Stara populistička izreka kaže: svatko je kovač svoje sreće! U našim je rukama i čekić i nakovanj i vatra i željezo. Proizvod će biti ogledalo našega izbora. Rod – plod Svetoga Duha djelo je koje se izvršava Njegovom prisutnošću u nama i izliva se iz nas kao i vjera i vjernost. To je djelo koje izvršava prisutnost Svetoga Duha unutar nas. Kada je Bog govorio preko proroka Ezekijela, rekao je: „Dat ću vam novo srce, NOVI DUH udahnut ću u vas! Izvadit ću iz tijela vašega srce kameno i dat ću vam srce od mesa. DUH SVOJ udahnut ću u vas da hodite po mojim zakonima i da čuvate i vršite moje uredbe.“ /Ez. 36,26-27/ To možemo nazvati progresivnim djelovanjem Duha Svetoga u nama! To je rod Duha Božjega. Prispodoba sa suhim kostima završava; „... i dahni

u ova trupla da ožive! I stadoh prorokovati kao što mi zapovjedi: Duh uđe u njih, i oživješe i stadoše na noge – vojska vrlo, vrlo velika.“ /Ez.37,9-10/ Suhe kosti su bile sav dom Izraelov, bez nade, usahli! Bog je otvorio njihove grobove beznađa, i izveo ih iz njihovog duhovnog mrtvila. I DUH SVOJ udahnuo je u njih da ožive, i da znaju da Gospodin Bog i govori i čini! U gornjoj sobi gdje su bili sabrani sto i dvadeset čekaoca izlića Duha Svetoga. Kada je Duh bio izliven, oni su izašli oživljeni, puni vjere i Svetoga Duha. Bili su ispunjeni milošću i snagom, napunjeni mudrošću i znanjem! Tko je mogao odolijevati mudrosti i Duhu kojim su govorili? Svi oni imali su istog Duha vjere i govorili su u istoj sili i snazi Duha mudrosti. Kao trupla su oživjeli i postali vojska vrlo, vrlo velika. Ubrzo, njihovo svjedočanstvo se razlilo preko Jeruzalemskih zidina sve do danas, sve do nas! Gospodin je dao od svoga Duha Svetoga da bi znali što vjerovati, da bi znali kome i kako vjerovati, da bi znali zašto vjerovati! „Živim – ali ne više ja, nego Krist živi u meni i život koji sada provodim u tijelu, provodim u vjeri u Sina Božjega, koji mi je iskazao ljubav i samoga sebe za mene predao. Ne prezirem milost Božju, jer ako opravdanje dolazi po Zakonu, onda je Krist uzalud umro.“ /Gal.2,20-21/ Duhovni život koji sada provodim u ovom bijednom tijelu, provodim u vjeri u Sina Božjega po rodu Njegova Duha Svetoga. Vjerom koja je djelo Svetoga Duha u nama. Rod Svetoga Duha – vjera, toliko je danas potrebna! „Hoću li naći vjere na zemlji, hoću li naći pouzdanja kada budem dolazio?“ - pitanje je koje je prije dvije tisuće godina postavio sam Gospodin. Hoće li vjernici u posljednjim danima posljednjih vremena prinositi svakodnevno svoju žrtvu VJERE I VJERNOSTI? Hoće li oni koji vjeruju, bez obzira na okolnosti, ostati vjerni svome Kristu. Hoće li unatoč ogromnim pritiscima ostati u pouzdanju i potpunom povjerenju prema Isusu Kristu? Hoće li crkva, posljednjih dana, donositi rodove Duha Svetoga i po tome biti prepoznatljiva među ljudima i raznim vjero-ispovijedanjima na

licu ove zemlje? Jedno je što ljudi - vjernici misle a drugo je što Bog misli! Naša uvjerenja su naša, ali, dali su i Božja? Tko je autor naše VJERE I NAŠE VJERNOSTI? Tko potpisuje autorstvo i tko svojim pečatom –Svetim Duhom, ovjerava istinitost našeg stanja? Mi i naša uvjerenja ili uvjerenje Svetoga Duha? Naša denominacionalna pripadnost ili je plod Duha Svetoga? Uvjerenje kojim nas Duh Božji uvjerava je istinito. Ako Duh Sveti svjedoči našem duhu da smo uistinu djeca Božja, onda je to zato jer jesmo - sukladno Riječi, a ne zato jer tako piše. Vjera i vjernost mogu i ne moraju biti u suglasju! Ako je naša vjera i vjernost ŽIVA, onda je sigurno živa u Duhu i Riječi! Bog je našoj zemlji poklonio mnoge planinske masive i njih je ukrasio najvišim vrhovima. Svaki kontinent ima svoj planinski masiv, a oni imaju svoje najpoznatije vrhove. Mnogim alpinistima, ti vrhovi su životni izazovi i mnogi od njih, u svojoj alpinističkoj karijeri, žele se uspjeti na neki od njih. Kada se gleda iz podnožja same planine, ostvarenje toga projekta izgleda poprilično nemoguća misija. Svjedočanstvo onih koji su se uspjeli popeti na vrh svjedoče da je misija moguća. Samo uspinjanje je vrlo naporno i zahtjeva mnogo htjenja i ostale opreme. To me asocira na put kršćana. Vrhovi su vrlo privlačni, ali doći do cilja vjere, ostvariti spasenje duše, uspjeti se na vrh – za to je potrebna oprema u rodovima Svetoga Duha. Jedan od vrlo važnih rodova je i rod Svetoga Duha – vjera ili vjernost. Cilj naše vjere je spasenje naše duše. Vjera je duhovna oprema pored vjernosti i vjerovanja, da se taj vrh dosegne. Zato nam je Bog i podario od svoga Svetoga Duha. Rod – plod toga Svetog Duha u nama je vjera. Vjera ili vjernost je djelo koje se uistinu izvršava u nama kroz stvarnu prisutnost Svetog Duha. Vjera je onoliko gorljiva koliko je i ulja koje tu vatru podržava i održava. Vjera, vjernost i vjerovanje ovise o prisutnosti Svetoga Duha u nama! Zato su uvijek one kršćane koji su vjerovali nazivali duhovnima! Jesmo li duhovni? Za duhovne kršćane uvijek je bilo vezano da imaju vjeru i da su vjerni ono-

me u koga vjeruju. Pod poticajom Svetog Duha vjernici imaju stamenu – čvrstu vjeru! Sveti Duh im omogućuje da je savjesno čuvaju i odgovorno očuvaju! Apostol Pavle je svjedočio, da je na kraju svoga životnoga puta, vjeru sačuvao. Znao je kome je vjerovao! To djelo vjere i vjernosti je bilo i ostalo djelo prisutnosti Svetog Duha u kršćanima. Duh Sveti je onaj koji ostvaruje naše posvećenje! On nas posvećuje. Samo posvećenje u svome smislu je odvojenje – u ovom slučaju za Boga. Sveti Duh nas odvaja od onih koji ne vjeruju za vjeru, vjernost i vjerovanje Kristu! Oni koji su urešeni rodovima Svetoga Duha, pored svih uresa imaju i taj dragocjeni ures – oni vjeruju Bogu i oni su vjerni svome Bogu. „Zato ćete klicati od radosti, iako se jedan čas – ako to mora biti – budete ožalostili raznim kušnjama, da se **VRIJEDNOST VAŠE VJERE**, dragocjenije od propadljivoga zlata koje se kuša u vatri, pokaže na hvalu, slavu i čast u času kad se objavi Isus Krist!“ /1.Pet.1,6-7/ I svoj život u ovom tijelu vjernici provode iznoseći na svjetlo dana rod Svetoga Duha iz njihove nutrine. Vjera i vjernost njihova su slava! „Kad se objavi Isus Krist, koga ljubite iako ga još ne gledate, klicat ćete od vesela neizrecivom i proslavljenom radošću, jer ćete postići **CILJ SVOJE VJERE, SPASENJE DUŠE!**“ /1.Pet.1,7-9/ Vjerujemo i vjerni smo, i imamo vjeru jer imamo cilj! Cilj naše vjere je spasenje naše duše! Zato nam je i Bog po uzvišenom Kristu podario svoje obećanje, dar Svetoga Duha! Zato nam je i podario rodove između kojih je i plod Svetoga Duha – vjera! Vjera je uistinu djelo koje izvršava prisutnost Svetoga Duha u kršćanskom životu. Ako nedostaje vjere, onda je pitanje gdje je Duh Sveti? Ako smo ispunjeni Duhom Svetim onda obilujemo rodovima Njegove prisutnosti u nama, a naročito obilujemo vjerom, vjernošću i vjerovanjem! Zato i piše: „...već se ispunjavajte Duhom Svetim. Iz dana u dan obnavljajte se Duhom u kojem mislite. Obucite se u bojnu opremu Božju..!“ I na kraju se želim osvrnuti na najlošiji mogući izbor; poluvjeran!/? Stanje zvano, ni gore ni dolje! To je najgore moguće

stanje. Imamo dan i mrak. Prijelazi iz mraka u dan i iz dana u mrak se nazivaju sumraci. Polu-vjera je sumrak vjere. Polu vjera nije rod Duha Svetoga! Mi u vjeri možemo biti jaki ili slabi, ali smo u vjeri. Slaba vjera nije polu-vjera niti se smije sa njom vezati. Polu-vjera je interesna odluka ne zamjeravanja ni nebu ni knezu ove zemlje! Ona pokušava zadovoljiti svoje interese u sadašnjosti i u budućnosti. To zasigurno nije poticaj od Boga, to nije sigurno rod njegovoga Svetoga Duha. Polu-vjernost je uvijek prisutna u temeljima svih razdora i sumnji. Ona je pokretač rastakanja jedinstva Tijela! Ona je gruda snijega koja se sve više i više pretvara u lavinu velikoga otpada! Polu vjera se razvija i održava uz pomoć sotone. Može biti popraćena svakovrsnim silnim djelima, varavim čudesnim znakovima, i svakovrsnim pokvarenim zavodjenjima. Namijenjena je onima koji propadaju za kaznu što nisu prihvatili ljubav prema istini da bi se spasili!

8. Krotost

„A plod – rod Svetoga Duha djelo je koje izvršava njegova prisutnost iz unutra su: ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrotu, vjernost, KROTOST...“ /Gal.5,22/

* * *

„Dođite k meni svi vi koji ste umorni i opterećeni, ja ću vas okrijepiti. Uzmite jaram moj na se, i učite od mene, jer sam KROTKA i ponizna srca. Tako ćete naći pokoj svojim dušama, jer jaram je moj sladak, a moje breme lako.“ /Mt.11,28-30/ Dođite k meni svi, uzmite jaram moj i učite od mene! Ja sam krotka i ponizna srca! Ja sam dobrodušan, vrlo blag i nemam u sebi nikakve vrste zlobe. Tako ćete naći pokoj ili spokojstvo i mir svojim dušama. Spokojstvo podrazumijeva

mir u vječnosti – naći ćete vječni mir. Isus je bio krotka i ponizna srca! Isus je bio pokoran volji svoga Oca, bio je poslušan i ponizan. Bio je skrušen, prožet osjećajem poniznosti i duhovno ponizan. Krotak kao janje; „Kao jagnje na klanje odvedoše ga; kao ovca nijema pred onima što je strižu, nije otvorio usta svojih.“ /Iz.53,7/ Potpuno se podčinio ljubavi Očevoj. Učite od mene! – tako je On govorio. Obucite se dakle kao Božji izabrani predstavnici, Njegovi izabranici koji su očišćeni i sveti i ljubljeni od samoga Boga. Obucite se u to duhovno ponašanje koje karakterizira blaga samilost i milosrđe, ljubazan osjećaj, skromno mišljenje o samome sebi, blagi način u odnosima, krotak i strpljiv duh. U neumorno strpljenje i snagu da možete podnositi što god da dođe. Ne gubite dobru volju. Sve to nazivamo krotošću, djelom koje izvršava prisutnost Svetog Duha u nama. „Obucite se, dakle, budući da ste izabranici Božji, sveti i ljubljeni, u milosrdnu srdačnost, dobrotu, poniznost, krotost i strpljivost.“ /Kol.3,12/ I ovdje se krotost spominje u smislu duhovne odjeće. Poniznost, krotost i strpljivost duhovno je ruho nanovo rođenih srca. Obucite se osjećajem sućuti, budite krotki. Obucite se osjećajem sažaljenja prema svima onima koji pate, budite krotka i ponizna duha. Krotost je u svim navedenim slučajevima rod ili plod Svetog Duha. Djelo je to potaknuto osjećanjem Svetoga Duha u nama. U kršćanskoj terminologiji jako puno se govori o milosti ali milosti u stvarnosti, u ljudskim srcima je sve manje. Sve manje je empatije, sve manje je sposobnosti razumijevanja drugih osoba. Nedostaju rodovi Svetoga Duha, u ovom slučaju, rod krotosti. Svatko je dovoljan samome sebi. Sve manje je duhovnog uživanja u tuđim dobrim emocionalnim stanjima. Sve je manje kršćana koji su sposobni uživati ili uroniti, prenijeti se ili razumjeti u nečiju situaciju bez obzira jeli ona radosti ili bol. Učite od mene! Ja sam krotka i ponizna srca! Ja mogu suosjećati s vašim slabostima i vašim radostima, jer sam iskusan u svemu kao i vi, samo što nisam pogriješio. Imam znanje i vještinu razumije-

vanja stečenu iskustvom. Bio sam u tijelu kao što ste i vi. Duh Sveti kojim je bio pomazan Isus Krist, i naše je pomazanje. Onaj koji je pomazao Njega u tijelu, po Njemu pomazuje i nas. Uljem nebeskim, Svetim Duhom i mi smo pomazani; „Ja Pavao, osobno, zaklinjem vas krotošću i blagošću Kristovom...“ /2.Kor.10,1/ I on svjedoči da je Krist krotak i blag, smiren i miroljubiv, dobrodušan i bez ikakve zloće u sebi. Rod Svetoga Duha – krotost djelo koje izvršava prisutnost Njegova unutar nas! Pored svih rodova već spomenutih, rod krotosti, rod vrlo velike blagosti i obzirnosti, empatije i razumijevanja. Krotost izražava našu duhovnu pažljivost i opreznost u odnosima prema Bogu, prema sebi i bližnjima svojim. Da bi smo bili kao On, krotka i ponizna srca, i da bi krotkost i poniznost bila i naša duhovna karakteristika ili narav, mora se nešto dogoditi sa nama. Moramo se, kao prvo, obratiti! Kada se obratimo onda se u nama dešava lomljenje naše tjelesne volje i pokoravanje Božjoj volji. Dešava se nešto slično kao i kad krotitelj divljih životinja ulaže sav svoj napor i znanje da priuči divlju životinju ili da je pripitomi u zajednicu sa čovjekom. Tako se i naša buntovna narav, i narav nevjere kroz obraćenje lomi i pripitomljava životu vjere u Krista. Svaki voćar ako želi uzgojiti plemenitu voćku, ili vinogradar odsijeca grančicu ili plemenku i kalemi je na novi korijen. Tako dobije ono što mi nazivamo kvalitetno, lijepo i dobro. Silaskom Svetoga Duha u naše živote, kroz naše ponovno rađanje po Duhu, rađaju se u nama novi rodovi koji su po naravi pitomi i blagi, mirni i bez ikakve zlobe u sebi, krotki i puni poniznog milosrđa. Silom Svetoga Duha čovjek se podlaže, ili podčinjava Božjoj vlasti. Vjernik – kršćanin se pokorava činjenicama iznesenim u Svetoj Božjoj Riječi kao istinama. Nanovo rođen čovjek postaje pokoran i blag, strpljiv i drag, pun ljubavi, radosti i mira. Iako govorimo posebno o svakom rodu, ali oni zajedno u nama čine cjelovit karakter Krista. Kao što je nemoguće ukrasti ili odvojiti neku od boja u duginom spektru koje vidimo izvijene na nebu, tako je ne-

moгуće vidjeti nas u Kristu i Krista u nama, a da nedostaje rod Svetoga Duha – krotost. Vaš nakit neka ne bude vanjski – umjetno spletena kosa, stavljanje zlatnoga nakita, oblačenje raskošnih haljina – nego skrivenost – srce obučeno u neraspadljiv nakit, krotak i miran duh – ono što je dragocjeno pred Bogom! /1.Pt.3,3-4/ Neraspadljiv nakit, ukrasni predmeti koje nosimo u srcima kao zlatne narukvice, naušnice ili ogrlice od rodova Svetoga Duha, krotak je i miran duh. Neki ljudi iz pojedinih vjerskih denominacija naučavaju apstinenciju ili uzdržavanje od vanjskog ukrašavanja. Rezultat je vrlo često neizvjestan, a počesto se dešava da vjernici nemaju ni vanjskog ni unutrašnjeg ukrasa. Nema zlata oko vrata, ali nema ni krotosti, ni blagosti, ni dobrote i mira u srcu. Puno puta me pitaju kako riješiti taj problem? Jednostavno, ukasite ili uresite svoja srca ukasima rodova Svetoga Duha, djelima koja izvršava Njegova prisutnost u nama, pa ćete biti lijepi i iznutra i izvana, sa zlatom i bez njega. „Blago krotkima jer će baštiniti zemlju!“ /Mt.5,5/ Blago onima koji su slomita i pripitomljena srca, jer će biti baštinicima zemlje. Psalmista David u psalmu piše: „Zemlju će posjedovati krotki, obilje mira oni će uživati!“ /Ps.37,11/ Ni umjetno spletena kosa, ni lijepe haljine, ni otmjena odijela ili kostimi, ni zlato ni dragulji, već blago izliveno odozgo, blago pospremljeno vjerom u Isusa. „Kad su dječaci odrasli, Ezav postane vješt lovac, čovjek pustare. Jakov je bio vrlo blag, čovjek krotak i boravio je u šatorima.“ /1.Moj.25,27/ Jakov, Izakov sin, bio je vrlo blag, miroljubiv i dobrodušan, koji je izražavao svoju dobroćudnost, blagost i krotost. Kao što stoji pisano: „Jakova sam ljubio, a Ezava nisam ljubio!“ /Rim.9,13/ Jakov mi omilje, a Ezav omrznu – govorio je Gospodin. Iako sam slušao mnoge kontroverzne propovijed o Jakovu, propovijedi koje iznose suprotna stajališta Božjemu, proturječna učenja i prijeporna mišljenja. I sam sam ponekad razmišljao i postavljao sebi pitanje kako je to Jakov moga biti mio Bogu. Ipak kada sam se i sam pokorio onome u čemu je i Jakov bio, krotkom i

mirnom srcu, razumio sam tu duhovnu istinu. I unatoč mnogih kontroverznih propovijedi ja sam poželio biti i ostati kao Jakov – mio Bogu. Ja sam poželio biti kao i Jakov, vrlo blag, miroljubiv i dobrodušan. Drugim riječima poželio sam biti kao onaj koji je rekao; učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca. Krotki i mirni ljudi su dragi ljudi. Nisu bogatstvo samome sebi, nego su bogatstvo svih vjernih. Onaj Duh po kojemu je Isus bio krotka i mirna srca, po istome i mi to možemo biti. Po rodu Svetoga Duha – krotosti koja je djelo same Njegove prisutnosti u nama. Krotost i mir srca odaju prisutnost Svetoga Duha u nama. Ako smo stanovi Božji i ako u nama prebiva Duh Isusa Krista, onda su i naši rodovi, rodovi Duha koji je u nama. Nažalost ako gledamo na krotost i mirnoću srca u ljudi koji u našim vremenima ispovijedaju vjeru u Krista, postavljamo opravdano ili možda neopravdano pitanje: zar je takao malo krotkih?

9. Uzdržljivost

„A plod – rod Svetoga Duha djelo je koje izvršava njegova prisutnost iz unutra su: ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrota, vjernost, krotost, UZDRŽLJIVOST.“
/Gal.5,22/

* * *

Evo još jednoga dragocjenog djela, koje izvršava Njegova prisutnost u nama, rod Svetoga Duha – uzdržljivost ili suzdržljivost, umjerenost ili samokontrola. Ovisno o prijevodu i izboru prevodioca. Sve navedene imenice imenuju jednu vrlo vrijednu i složenu osobinu vjernika – kršćana koji su ispunjeni Duhom Svetim. Svetost Duha Svetog i ovoj osobini Isusa Krista u nama i unutar nas daje vrlo jasnu sliku – biti kao On.

„Mjere i tezulje pripadaju Gospodinu; Njegovo su djelo i svi utezi!“ /Izr.6,11/ Uzdržljivost ili suzdržljivost, umjerenost ili samokontrola pripadaju mjeri Božjoj. To je plod ili rod Duha Svetog u nama. Uzdržljivost ili suzdržljivost, umjerenost ili samokontrola mjerene u odnosu na samoga sebe nisu nebeske vrijednosti. Ako se mjerimo i uspoređujemo sa drugim ljudima, opet nećemo dobiti pravu mjeru ili istinu o sebi. Ljubav ili samoljublje su vrlo jaki porivi tijela, tako se vrlo često susrećemo sa izrazitom ljubavlju prema samome sebi. I po onoj narodnoj; a sebe opet voli samo mene! Takav rod ne reprezentira Isusa Krista, Mesiju ili Pomazanika, već nas i našu osobnost. On pripada rodovima tijela. Uzdržljivost ili suzdržljivost, umjerenost ili samokontrola susreću se i u ovom svijetu. Pošto svijet ne može primiti Duha Istine, očigledno je da takve osobine ljudi u svijetu, ne pripadaju paleti rodova Svetog Duha. Kroz sve ove rodove do sada vidjeli smo da su oni djelo koje osobno izvršava prisutnost Svetoga Duha iznutra, iz naše nutrine. Zato smatramo da je pogubno ne ispitivati samoga sebe, sukladno pismu – jesmo li u vjeri? Pogubno je pri tome koristiti nesavršeno tijelo kao mjeru veličine, jer ćemo dobiti potpuno iskrivljenu sliku koja će nas odvlačiti u oholost ili u depresiju. Životni je put pravednih: „Kloni se zla, i tko pazi na svoju put, čuva život svoj.“ /Izr.16,17/ Sveti Duh je izliven u naša srca sa potpuno svetom zadaćom da proslavi Isusa u nama. Taj zadatak je kompleksan, složen i cjelokupan. Obuhvaća svu istinu tijela, duha i duše. kao što svemir ne čine samo najsajjnije zvijezde, tako ni naše duhovno kršćanstvo ne čine samo pojedini ugodni osjećaji. Uz rodove ljubavi, radosti, mira, strpljivosti, blagosti, dobrote, vjernosti i krotosti imamo i rod koji se je jako dobro očitovao u životu Isusa Krista, uzdržljivosti ili suzdržljivosti, umjerenosti ili samokontrole. Apstinencija, odvratanje ili suzdržavanje, suzdržljivost ili izbjegavanje, u duhovnom smislu označavaju odricanje od nekih vrsta nekorisnih zadovoljstava. „Koji na mjesto određene mu radosti podnese

križ ne mareći za sramotu.“ /Heb.12,2/ Apstinirati ili odvrćati samoga sebe od svih vrsta osjećaja i djelovanja što nas mogu učiniti ovisnima i ovisnicima – rod su Svetoga Duha. Svaka ovisnost koja ugrožava naš integritet, našu potpunost, našu besprijeekornost, čistoću naše duše, koja ne omogućuje, ne dopušta snagu slobodnog izbora, čini od nas ovisnike. Ovisnost koja ne dopušta izbor na relaciji; mogu ne mogu, moram ne moram, hoću neću, trebam ne trebam, želi od nas načiniti jednosmjernu ulicu – ovisnika! Ovisnik gotovo uvijek označava jednu vrstu ograničenja i ograničavanja. Upravo rod Svetoga Duha, djelo koje Duh Sveti izvršava svojom prisutnošću u nama – je uzdržljivost. Apstinencija ili uzdržljivost je naš slobodan duhovni izbor, ali potican i potpomognut i održavan po snazi Svetoga Duha. „Gospodin je Duh, a gdje je Duh Gospodnji, ondje je sloboda.“ /2.Kor.3,17/ Sloboda je mogućnost samostalnosti, mogućnost samostalnog i nezavisnog djelovanja. Sjetimo se priče ili svjedočanstva apostola Pavla: „Jadan ti sam ja čovjek! Tko će me izbaviti od ovoga smrtonosnoga tijela?“ /Rim.7,24/ Zašto je on ovako reagirao? Zato što je imao istinitu spoznaju o sebi da je htjeti dobro u njegovoj mogućnosti, ali nije i učiniti ga. Vidio je da se njegov um slaže sa svime što je dobro, sa Zakonom Božjim, ali nije razumio što čini, jer nije činio ono što je htio i ono što je vidio za dobro, nego je činio ono što je mrzio. Pitao se kao što se i mnogi od nas pitaju; tko sam uistinu ja, i tko to stanuje u nama? Naš se unutarnji čovjek slaže u veselju sa Božjim Zakonom, ali ono što vidimo u svojim udovima ne može nas veseliti. U realizaciji, ispunjeni u izvršenju vidimo kao što je i apostol Pavle vidio, drugi zakon koji se bori protiv zakona uma, te nas zarobljava, uzima nam slobodu u zakonu grijeha! Vidio je da to što čini kao što i mi vidimo, ne čini on nego grijeh koji stanuje u njemu ili u nama. /Rim.7/ I koliko god nam se sloboda činila velikom, sve dok nas Krist ne oslobodi, nismo slobodni. „Upoznat ćete istinu, a istina će vas osloboditi!“ /Iv.8,32/ Sve dok Isus ne izlije Očevo obećanje, nema

slobode, nema mogućnosti samoodređenja. Oslobođenje je stanje oprečno postojanju bilo kakve prisile, sve je slobodno! Ali sve ne koristi. Sve je dopušteno! Ali sve ne izgrađuje. /1.Kor.10,23/ Sve je dozvoljeno i slobodni smo da činimo što nam se sviđa; ali nije sve korisno ni za nas ni za našu okolinu. Nije sve prikladno ni dobro, a naročito korisno za izgradnju karaktera i za izgradnju zdravog duhovnog života. Zato i govorimo o slobodi u Kristu po Duhu. Zato i govorimo o rodovima Svetoga Duha u nama. Apstinencija ne znači gubljenje slobode. Ona više znači da se slobodno odlučujemo, ne za zakon grijeha, nego za zakon Krista, za Kraljevski zakon! Apstinencija kao rod Svetoga Duha je oslobođenje koje nam omogućuje da svoju slobodu dragovoljno predamo i podredimo višim interesima u našem svakodnevnom životu. Vjernik se oslanja na Boga, on je slobodan za to, i može da se uzdržava od svih ostalih oslanjanja. „Ja sam trs, vi ste mladice. Tko ostaje u meni i ja u njemu, rodi mnogo roda. Jer bez mene ne možete ništa učiniti.“ /Iv.15,5/ Tako želimo roditi mnogi rod, Bogu mio i narodu drag! Bez Svetoga Duha, Duha Isusa Krista, Duha koji izlazi iz Oca – to je nemoguće! Zato sa potpunim pouzdanjem postajemo ovisnici o Njemu, i apstiniramo i uzdržavamo se od svega onoga što bi nas moglo odvojiti od Njega. Uzdržljivost ili suzdržljivost, umjerenost ili samokontrola, djelo je koje izvršava Njegova prisutnost iznutra. I to je rod Svetoga Duha. To je moralna krijepost koja omogućuje vjerniku da se ravnomjerno i umjerenost, ili čak i pravedno služi dostupnim dobrima. Umjerenost kao rod Duha Svetoga daje nam slobodu da budemo normalni, potpuno normalni. Da ne živimo da bi jeli ili pili, nešto bili ili imali, već da jedemo i pijemo, imamo i jesmo jer duhovno živimo. Da bi duhovno živjeli, sve te krijeposti su nam potrebne, ali uvijek i uvijek u mjeri i veličini vjernosti Kristu. Umjeren čovjek izbjegava krajnosti! Uzdržljiv je u ponašanju i u izražavanju! Umjerenost po Svetom Duhu zapravo je svodenje svakog kršćanina na pravu mjeru. Nismo svi isti, i nisu nam

mjere iste, ali svatko od nas se može rodovima Svetoga Duha naći u pravoj mjeri u odnosu na Boga i u odnosu na samoga sebe. Rodovi Svetoga Duha služe, posredno ili neposredno, u izgradnji tijela, i donose nam mir klike do nas stoji, sa svima. „Neka vam riječ bude ljubazna, solju začinjena, da znate odgovoriti svakome kako treba!“ /Kol.4,6/ To umijeće naziva se suzdržljivošću i može se postići jedino solju, kroz nebesko osoljavanje po Svetom Duhu. Odricanje je slobodno i voljno odustajanje od nekih svojih prava. „Zašto radije nebi podnijeli krivicu, i bili uskraćeni u svom pravu? Zašto radije ne pretrpjeti nepravdu? Zašto radije ne pregorjeti štetu?“ /1.Kor.6,7/ Odricanje je voljna sloboda. Kao slobodni ljudi – „ali ne kao oni kojima je sloboda tek pokrivalo za zloću, već kao Božje sluge.“ /1.Pt.2,16./ Zato nam i trebaju rodovi Svetoga Duha, a osobito taj dragocjeni rod – uzdržljivost! Djelo koje izvršava prisutnost Svetoga Duha u nama. „Zbog toga uložite svu revnost, da sa svojom vjerom spojite poštenje, s poštenjem znanje, sa znanjem UZDRŽLJIVOST, sa uzdržljivošću postojanost, sa postojanošću pobožnost, pobožnošću bratsku ljubav, s bratskom ljubavi, ljubav uopće!“ /2.Pt.1,1-7/ Uložite svu revnost, ispunjavajte se uz dana u dan, tako da nam se može pružiti sve što je potrebno za ulazak u vječno kraljevstvo našega Gospodina, spasitelja Isusa Krista. Uložimo svu svoju revnost potpuno ozbiljno, i sve ozbiljnije u vlastitu korist, da bi se učvrstio naš poziv i očuvao naš izbor. Vježbanjem i znanjem razvijamo uzdržljivost. Vježba je uzastopno ponavljanje neke radnje ili nekog znanja da bi se u tome stekla izvjesna vještina, i održavala se. Vješt čovjek je onaj koji ima prakse i umije bolje, bolje poznaje i bolje razumije. Dobro izvježban kršćanin i vješt je duhovna osoba koja posjeduje istančane vještine u donošenju rodova Svetog Duha, djela koje izvršava sama Njegova prisutnost iznutra. „Nemojte se prilagođavati ovome svijetu! Naprotiv, preobličavajte se obnovom svoga uma, da možete uočavati što je volja Božja: što je dobro, ugodno i savršeno.“ /Rim.12,2/ Prisustvovao

sam jednom sporu među roditeljima. Otac kršćanin zahtijevao je od svoje kćeri da ne slijedi svoje trendove mladih nje-
ne generacije! Majka kršćanka usprotivila se tome: „Ne može
naše dijete biti drugačije! Ne može ono biti posebno! Ne mo-
že ono da odudara od svoga vremena i svoje generacije! Ne
možemo to zahtijevati od svoga djeteta!“ Teško se nositi sa
takvim situacijama, one nas često navode na radikalne isklju-
čivosti i krajnosti. Zato i govorimo o rodu umjerenosti, apsti-
nencije, suzdržljivosti ili samokontrole. Sveti Duh jedini je
kadar da nas održi suzdržane, da nam da mjeru umjerenosti i
silu i snagu za samokontrolu. „Nemojte ljubiti ni svijeta ni
onoga što je u svijetu! Ako tko ljubi svijet, u njemu nema
ljubavi Očeve!“ /1.Iv.2,15/ Nemojte ljubiti svijeta niti gajiti
bilo kakvog osjećaja za svijet ili stvari koje su u svijetu. To
ne izgleda lako ni kad se izgovara, a još teže izgleda kad se
živi u tom i takvom svijetu. „Preljubničke duše, zar ne znate
da je prijateljstvo prema svijetu, neprijateljstvo prema Bogu?
Dakle, tko god hoće da bude prijatelj svijetu, postaje neprija-
telj Bogu.“ /Jak.4,4/ Prijateljstvo sa svijetom uspoređuje se sa
nevjerom žene, koja ima nedopuštene ljubavne poslove, i krši
ženidbeni zavjet. Tako i Crkva, kao zaručnica Nebeskog Že-
nika, ako ima nedopuštenih ljubavnih poslova sa svijetom,
krši svoj zaručnički zavjet. Pod utjecajem rodova Svetoga
Duha, naročito umjerenosti ili suzdržanosti, mi živimo u
ovome svijetu, i ne možemo pobjeći iz njega, ali kao što piše
apostol Pavle: „A ja sam daleko do toga da se ičim ponosim,
osim križem Gospodina Isusa Krista, po kome je meni raza-
pet svijet i ja svijetu.“ /Gal.6,14/ Snaga križa je sila pobož-
nosti! Rod Svetoga Duha je uzdržljivost ili suzdržljivost, sna-
ga za biti u svijetu ali ne biti i djelom toga svijeta. Rod Sve-
toga Duha, umjerenost ili samokontrola – sila je za novi život
u starim prostorima i okolnostima. Staro prođe, novo nast!
Možemo imamo snage za sve u Kristu. Možemo biti umjereni
i uzdržljivi, apstinirati grijeh, jer nas je On osobno osposobio
za to po svome Duhu. Možemo se kontrolirati i biti suzdrža-

ni, bez obzira na okolnosti, jer nam On iz dana u dan ulijeva novu unutarnju snagu svog Svetog Duha. Možemo djelovati sasvim nezavisno od zakona grijeha, možemo se suprotstaviti tijelu, jer nas je Isus oslobodio za službu kraljevskom zakonu. Ovdje priča o rodovima Svetoga Duha ne prestaje, već nastavlja svoj tok u rijekama naših života. Iako je puno rečeno i napisano ipak ostaje, kao poslastica da je neizmjereno bogatstvo to imati u svome duhovnome životu. Slava Bogu za sve, pa i za rodove Svetoga Duha! Slava Bogu za ljubav po Duhu, za radost po Duhu, za mir po Duhu, za strpljivost po Duhu, za blagost po Duhu, za dobrotu po Duhu, za vjernost po Duhu, za krotkost po Duhu i za uzdržljivost po Duhu. Svi ovi rodovi su odsjaj slave Isusa Krista u nama, i otisak Njegove biti u našim životima. Oni čine lanac, a lanac čine karike. Snaga lanca je onolika kolika je snaga najslabije karike.

„Uistinu, ne vrijedi ni obrezanje ni ne obrezanje, već novi stvor.“ /Gal.6,15/

Gorljivi Duhom

„U revnosti budite neumorni! Budite GORLJIVI DUHOM! Gospodinu služite!“ Rim.12,11

* * *

Gdje je oganj danas narode Božji? Gdje su danas vjernici i zajednice zapaljene od Boga? Gdje su gorljivi u Duhu? Gdje su danas ognjene propovjedi i žarke molitve u savezu sa Svetim Duhom? Gdje je nestao žar gorljivosti naroda Božjega danas? Vanjska pobožnost bez sile!? Gdje se izgubila ta sila pobožnosti? Gdje su danas topli odnosi među braćom? Gdje je nestala nježnost, srdačnost, duhovna ljubaznost među sestrama? Gdje je vatra zajedništva u zajednicama? Zajednice se nazivaju zajednicama, a jesu li to one uistinu? Crkve se nazivaju crkvama a one to najčešće nisu! Djeca se nazivaju djecom Božjom, a nisu rođeni od Duha ni po Duhu. Mnogi se nazivaju dobrim vjernikom, ali gdje naći vjerna čovjeka? Što je to crkva posljednjega vremena, u posljednjim danima izgubila? Gdje je nestala njena golubica? Mogu li dobro izrežirani crkveni programi i tisuće i tisuće watta u zvučnicima zamijeniti plamene jezike odozgo? Mogu li dobro obrazovani i utrenirani propovjednici i dobro talentirani i uvježbani praćeci službenici zamijeniti ono što se izlilo u Kornelijevoj domu? Gdje je danas oganj sa Jeruzalemskih ulica, i oganj iz Kornelijeve doma? Gdje se u vremenu i prostoru izgubila sila života? Biblija nas upozorava da će doći vremena slična Noim i Lotovim? Bila su to vremena, nažalost, izlivanja Božje kazne. Vode su sve potopile, a oganj i sumpor sve su uništili! Gdje su vremena izlivanja milosti? Ima li danas istinske

milosti? Možemo li mi i danas računati na istu silu kao i sto dvadesetorica u gornjoj sobi? Možemo, možemo, ponavljam – možemo! Onaj koji je začeo dobro djelo među nama, kadar ga je i dovršiti. Sveti Duh koji je pokrenuo prvu Crkvu, biti će i u njenom uskrsnuću ili preobraženju. Sveti Duh koji je bio u početku, biti će i na posljetku. Zato nema mjesta za umor a naročito za malodušnost i za obeshrabrenje! Crkva je uvijek vjerovala, kakvo vrijeme takva i sila! I mi vjerujemo da Bog za posljednja vremena, za svoj sveti ostatak ima i adekvatnu silu. Zna onaj koji nas je pozvao što nam je potrebno da bi se poziv doveo do krajnosti odziva. Zato ohrabrujmo se, drhtavo i slabo, pognuto i uspravno, i živo i veselo! Ako ima samo još jedno zrno nebeskoga žara u nama, Bog može zapaliti veliku vatru! Mala šibica, a koliku šumu zapali! Ne odustajmo da budemo žarki i gorući Duhom. Sveti ostatke – budite žarki i gorući Duhom! Duhovnost Crkve se uvijek u povijest očitovala ognjem. Zapaljeni nebeskom vatrom, kršćani su se uvijek izražavali ogromnim zanosom i žarom za Isusa Krista. Pohodeni Svetim Duhom izražavali su svu bujnost svojih osjećaja, prema Kristu i svu uzbuđenost prema spoznaji Isusa Krista. Ugrijani nebeskom toplinom, kršćani su osobe toplih srca, toplih mjesta, toplih domova, uvijek spremni za utopljavanje potrebitih. Kršćani su topao kutak gdje se ta duhovna toplina prenosi sa onih koji su više ugrijani na one niže duhovne temperature. Nažalost, sve smo više svjedoci i sve smo svjesniji istina o kojima je Isus govorio prije gotovo dvije tisuće godina: „I mnogi će tada posrnuti u vjeri; izdavati će jedni druge i mrziti će se međusobno! Ustat će mnogi lažni proroci i mnoge će zavesti, razmahat će se bezakonje i ljubav će kod mnogih ohladnjeti. Ali tko ustraje do konca, biti će SPAŠEN.“ /Mt.24,10-12/ On je prerekao da će se bezakonje razmahati. I razmahalo se sa ciljem da ugasi svako sveto ognjište koje pokušava da još uvijek gori. On je prerekao da će ljubav kod mnogih ohladnjeti! I ohladnjela je sa ciljem da se svaki duhovni izvor topline dovede u stanje

pothlađenosti. Zato i srećemo veliku ravnodušnost u odnosima unutar Crkava. Umjesto žarke gorljivosti u Duhu sve su užareniji odnosi među ljudima. Ogovaranje, klevetanje, preziranje, i omalovažavanje postali su poticaji od zlih duhova sa nakanom da se ugase ognjišta u hramovima Božjim. Mnogi kršćani su iskusili da su njihove želje za gorljivošću u Duhu, i u svijetu i u crkvama, doživljavale tako silna protivljenja da su mnogi odustali. Mnogi, premoreni, klonuli duhom, oslabljeni i obeshrabreni – odustali su od želje da budu žarki i gorljivi Duhom. Neki su klonuli i upali u tugu, jednostavno im je dotužilo da bi bili gorljivi duhom. Nerazumijevanje religiozne okoline, pritisci i silna protivljenja uz stalne zvukove fanfara lažnih proroka, mnoge su slomili a mnoge lome! Samo Bog zna koliko ojađenih, klonulih, dotuženih i obeshrabrenih još tetura licem ove zemlje. Teologija se bavi teologijom! Crkva se bavi crkvenjaštvom! Vodstva se bave statusnim i egzistencijalnim pitanjima. Zborovi se bave svojim zborovanjem – vježbaju i vježbaju da budu vještiji i bolji. Nameće se pitanje – ima li još koga da misli na napuklu trsku, ili na stjen što jedva tinja? Bunyan je u svojoj knjizi „Put kršćanina“ zapisao jednu sličicu – ognjište koje jedan zaljeva vodom, a drugi dolijeva ulje na njega. Jedan želi da ugasi, a jedan želi da se oganj ne ugasi. „Evo sluge mojega koga podupirem, moga izabranika, miljenika duše moje. Na njega sam svoga Duha izlio, da donosi pravo narodima. On ne lomi napuklu trsku, niti gasi stjen što tinja.“ /Iz.42,1-3/ „Ovako kaže Gospodin, koji te stvorio, koji te od utrobe sazdao, i POMAŽE ti: „Ne boj se, Jakove, slugo moj, Ješurine koga sam izabrao. Jer na žednu ću zemlju vodu izliti, i po tlu sušnu potoke. Izlit ću Duh svoj na tvoje potomstvo, i blagoslov svoj na tvoja pokoljenja.““ /Iz.44,1-3/ „Jer, napuštena bit će palača... dok se na nas ne izlije Duh sa visina. Tada će pustinja postati voćnjak, a voćnjak se u šumu pretvoriti. U pustinji će se nastaniti pravo, i pravda će prebivati u voćnjaku.“ /Iz.32,14-16/ Kada je napokon došao Pedeseti dan, a svi bijahu skupljeni na istome

mjestu. Zora novoga dana donosila je zrake novoga ognja. Tad iznenada dođe neka buka s neba, kao da puše silan vjetar, pa ispuni svu kuću u kojoj su boravili. Sjetim se svoga pokojnoga oca, koji je svako jutro sjedio ispred peći i neumorno puhao da se vatra zapali. I Bog je sa neba zapuhao kao da puše silan vjetar. Bila je to najava velikoga ognja. I ukazaše im se jezici kao od plamena i razdijeliše se te na svakoga od njih siđe po jedan. Kako veličanstveno djelo. Bog je silinom svoga daha raspuhao oganj na svakoga od njih stotinu i dva-deset. Ilija je na Karmelu pripremio žrtvenik, položio je žrtvu na njega. Zapovjedio je da ga tri puta preliju sa četiri vrča vode. Voda je tekla oko žrtvenika i jarak se ispunio vodom. Kada je Ilija zavapio Bogu da siđe oganj, i da osvjedoči sav narod da je Gospodin jedini Bog, oganj Božji pade i proguta paljenicu i drva, kamenje i prašinu, a vodu u jarku isuši. I u gornjoj sobi desio se oganj, koji je progutao sve što je bilo staro, i nastalo je novo. Svi se oni napuniše Duha Svetog te počеше govoriti tuđim jezicima, kako ih je već Duh nadahnjivao da govore. /Dj.2,1-4/ „Ako je tko žedan, neka dođe k meni; i neka pije tko vjeruje u me. Kako veli Pismo: „Iz njegove će nutrine poteći potoci žive vode.“ To reče za Duha kojega su imali primiti oni koji vjeruju u Njega. Duh Sveti, naime ne bijaše još dat, jer Isus ne bi još uzvišen i proslavljen.“ /Iv.7,37-39/ Ali, čim je Gospodin Isus bio uzvišen Božjom desnicom, pošto je primio obećanog Duha Svetoga, IZ-LIO JE...! Soba se ispunila bukom kao kad puše silan vjetar, ognjeni jezici, jezici kao od plamena padali su na svakoga pojedinog od njih. Gledao sam šumu koja gori. Vjetar je raznosio plamene jezike, tako da se požar širio u smjeru vjetra. Ognjeni plamenovi, jaka svijetlost, srast za Krista zapalila je sve prisutne u gornjoj sobi. Oganj gorljivosti u Duhu počeo se širiti, potoci žive vode počeli su žuboriti ulicama Jeruzalema. Plamen je krenuo u pustinju! Pustinja je najednom postala voćnjakom, a voćnjak se pretvarao u šumu. Zapaljeni Svetim Duhom, oni koji ga uzvjerovaše, gorljivo u Duhu izgarali

su za Krista. Biti zahvaćen plamenom, izgarati i sagorijevati znači davati svjetlo i snažno svijetliti. Mala vatra vidi se daleko, a velika još i dalje. Plameni jezici koji su zapalili sve prisutne u gornjoj sobi, proširili su se u prostoru i vremenu, sve i do nas danas. Crkve danas i u današnjim vremenima imaju mnogo toga. Zgrade, klima uređaje, snažnu rasvjetu i ozvučenja, dobro obrazovane propovjednike, ali im fali oganj. Mnoge od crkava napravile su visoke ograde da oganj iz Jeruzalema ne pređe njihove zidine. Zato srećemo velike nedostatke nebeske vatre u Crkvi danas. Nedostaje topline koja nastaje u gorljivosti Duha. U mnogim crkvama, kao i u mrtvoj crkvi u Sardu, govore da su živi, a mrtvi su. Ipak imaš nekoliko osoba u Sardu – govori Gospodin – imaš žara u dubokome pepelu, koje nisu onečistile svojih haljina. Ako ima žara u našim srcima, dopustimo Bogu da ga raspiri. Puhanje silnoga vjetra rastjerat će pepeo, otkriti i ugrijati žar. Malo nebeskoga ulja i opet će vatra gorjeti. Kada nestane plamena, duhovnog oduševljena za Krista, u Duhu ushićenja spoznajom Isusa Krista, onda ostaje još neko vrijeme samo žar. Mnogi duhovni zanosi za Krista, nakon ognja imali su žara, ali ako se i žar zanemari, ognjište se gasi, djelo Gospodnje se raspada. Kada Bog zapali vatru mnogi vjerni izgaraju u žestini nebeskoga ognja, to smeta paklu i zlim duhovima! Uzavrelost i žestina slijeđenja Isusa Krista nailaze na uzavrelost i žestinu otpora i protivljenja! Nije uzalud apostol Ivan hrabrio vjernike: „Vi ste dječice od Boga; vi ste ih pobijedili, jer je veći onaj koji je u vama, nego onaj koji je u svijetu.“ /1.Iv.4,4/ Onaj koji živi u nama veći je i moćniji nego onaj koji je u svijetu. Zato imamo stalnu potrebu za ispunjavanje u Svetome Duhu. Zato želimo i molimo iz dana u dan da nas sam Bog ispunjava i oblači u tu silnu svoju opremu. Ugasiti vatru znači ugaziti ognjište. U svakoj crkvi gdje je neprijatelj uspio ugaziti vatru, ugasio je i ognjište. Pod ognjištem se često puta podrazumijeva porodica, zajednica ili družina onih koji vjeruju. Zato je Bog izlio i ne samo izlio nego i izljeva

od svoga Duha ne na mjeru. U Boga nam ne nedostaje obilje Duha, možemo ga imati u mjeri veličine vjere kojom vjerujemo Bogu. Sve se više očituje kriza nedostatka vjere po crkvama. Ona uzrokuje i vrlo krhko duhovno zdravstveno stanje vjerujućih. Mnogi od nas izgledaju kao promrzli i tako smo potrebiti Svetoga Duha kao ozebli sunca. Treba nam nebeske topline, treba nam Duha Svetoga, te unutrašnje sile i snage, da srce plamti a duša bukti ognjem Duha u službi Kristu. „Stavi me kao znak na srce, kao pečat na ruku svoju, jer LJUBAV je jaka kao smrt, a ljubomora tvrda kao grob. ŽAR JE NJEZIN ŽAR VATRE I PLAMENA GOSPODNJEG! Mnoge vode ne mogu ugaziti ljubav, niti je rijeke potopiti.“ /Pj. nad Pj. 8,6-7/ Žar je Božje ljubavi, žar vatre i plamena Gospodnjega. Sjedio sam u zajednici i razgovarao sa jednom mladom sestrom, bila je u dubokoj duhovnoj depresiji. Plakala je i stalno ponavljala: „Nemogu više! Ne mogu se više nositi sa licemjerstvom!“ Prestala je dolaziti u zajednicu, ognjište se ugasio, toplina je otišla iz njezine duhovne kuće. Udala se u svijet, i razvela. Danas živi sama... Ima li još pokoji žar u hrpi sivoga pepela – neznam. Tko će dati odgovor za tu dušu? Neznam! Ali znam tko može suhe kosti oživjeti. Znam tko može izvesti mrtve iz grobova, i reanimirati naše duhovne živote. Znam tko izljeva Duha Svetoga, znam tko je Krstitelj u Duhu i ognju. Znam tko može zapaliti vatru i tko ju može održati da gori. Znam tko može dati toplinu ognju znam jer mi to otkriva Riječ Njegova, a ja vjerom prihvaćam. Znam tko čini da sve staro prođe i da novo dođe. Znam – to čini Isus Krist izlivanjem i ispunjavanjem sa svojim Svetim Duhom. Ispraznimo svoje prazne sudove i dopustimo Kristu da On ulije u nas Očevo obećanje, gorljivost u Duhu u vremenima mraka! Gorljivost kad se suočavamo sa hlađenjem ljubavi, gorljivost u Duhu kada vidimo da su ljudi sve više i više ravnodušni i prema Bogu i prema onima koji sjede sa njima u crkvama. Ta ravnodušnost ide sve dok se interesi ne sukobe, a tada kratki spojevi izazivaju praskove i rušenje

sustava izgrađenih odnosa. Sagorjeli dijelovi, u vremenu i prostoru, ostaju samo kao blijede i bijedne uspomene da su i tu nekada tekli potoci žive vode. Mnoge to žalosti, a mnoge i zabrinjava. Ipak, nije vrijeme za zbrajanje poraza i pravljenja albuma slika izgubljenih bitaka. Vrijeme je da se prazni sudovi napune, vrijeme je da se voda pretvori u vino, vrijeme je da se narosimo kao što se prva Crkva narosila rose sa neba. Vrijeme je da se obnove ispucali zidovi peći i da se upali novi oganj. Bog će se brinuti da u tome uspijemo i da ustrajemo do kraja, jednom zapaljen od Duha, uvijek u gorljivosti Duha! Razlika između mudrih i ludih djevojaka ili djevice, i nije bila velika. Ljudski gledano – sve su bile djevojke ili djevice. Sve su imale lampe i uljanice. Problem je nastao kad se čuo glas da Ženik dolazi. I naizgled male razlike najednom su se pretvorile u velike. Jedne su ušle a jedne su ostale ispred vrata. Kao što pismo reče – sve su imale lampe i uljanice. Kada je Zaručnik došao, mudre su otkrile da ulja ima dostatno, a lude su otkrile da ulja ponestaje. Kako je ulja ponestajalo tako su se i lampe gasile. To danas vidimo i u mnogim crkvama. Kako ulja ponestaje, tako se gase i pojedinci i zajednice. Traženje krivaca postalo je pomodarstvo. Ali nalaženje istih i tuženje nad samim sobom i nad svojom sudbinom ništa neće promijeniti. Ali, zato traženje Isusa Krista koji prašta i zaboravlja i ispunjava u Duhu svome daje novi pogon, novi poticaj, novu silu, i novu snagu. Nepravde se ne možemo riješiti, dok smo u ovom tijelu, jednako kao što ne možemo i krivudave rijeke ispraviti. To bi bio za nas Sizifov posao, on je imao zadaću da odnese kamen na brdo. Kada ga je dogurao i pustio iz svojih ruku, kamen bi se skotrljao nazad. I tako u nedogled. Ali zato se mi možemo Duhom ispunjavati, Božja je volja za nas da budemo iznutra ispunjeni, a izvana obučeni u svu silinu Njegove moći. Da se možemo oduprijeti silama pakosti i tame. Za ohrabrenje evo još jedne Riječi Gospodnje: „Dakle ako vi premda ste zli, možete davati svojoj djeci dob-

re darove, koliko će više Otac nebeski dati Duha Svetoga onima koji ga mole.“ /Lk.11,13/

Branitelj

„Ja ću moliti Oca, i dat će vam drugog BRANITELJA, koji će ostati s vama zauvijek: Duha istine, kojega svijet ne može primiti, jer niti ga vidi niti ga poznaje. Vi ga poznajete jer boravi s vama, i jer će biti u vama.“ Iv.14,16-17

* * *

Noa, zemljoradnik, zasadio vinograd. Napio se vina i opio, pa se otkrio nasred šatora. Ham, praotac Kanaanaca, opazi oca gola pa to kaza dvojici svoje braće vani. Šem i Jafet uzmu ogrtač, obojica ga prebace sebi preko ramena pa njime, idući natraške, pokriju očevu golotinju. Lica im bijahu okrenuta na drugu stranu, tako da ne vidješe oca gola. /1 Moj.9,20-27/ Nisu htjeli ni vidjeti ni gledati očevu golotinju! Po očevom otrežnjenju, zbog djela kojega su učinili, Šem i Jafet su dobili veliki blagoslov od svoga oca Noe! Pokrili su očevu sramotu, pokrili su očevu golotinju, a otac ih je obilato blagoslovio! Dali pokriti ili razotkriti? Kada pokriti a kada razotkriti-duhovno je pitanje! U našem kršćanskom životu, često se susrećemo sa pojmovima iz prava i pravosuđa. Jedan od vrlo čestih pojmova koji se koristi u svezi s nama, a naročito protiv nas je optužba, razotkrivanje naših mana i nedostataka. Što je to u stvarnosti optužba? U pravnom smislu, svaka optužba je bacanje krivice na nekoga ili javno razotkrivanje nečijih mana i nedostataka. Tužiocu koriste optužbe kao sredstvo kojima nas okrivljuju za nešto što smo učinili. Okrivljuju nas čak i za nešto što i nismo učinili. To nazivamo izmišljotinama sa zlim nakanama ili namjera! U Evanđeljima u odnosu na Isusa to često srećemo. U ovozemaljskom pravosuđu op-

tužba je postupak kojim se opisuje i razotkriva naše ili nečije djelo pred sudcem, a koje je po svojoj naravi kažnjivo. Svaka optužba i podnositelj tužbe traže kaznu za onoga tko je prekršaj počinio. Kazna na prvi pogled izgleda kao legitiman zahtjev za pravdom koja podrazumijeva i pravičnu kaznu, koja se najčešće iskazuje kao zahtjev za eliminacijom, lišavanjem slobode ili uklanjanjem iz javnog života, ili čak likvidacijom-uništenjem i usmrćivanjem onoga koga se optužuje. Primjer Isusa Krista! Tužitelji ili tužiteljstvo istražuju i sačinjavaju tužbeni zahtjev i iznose ga pred sud! Veliko vijeće, farizeji, poglavari narodni i njihove pristaše napravili su tužbeni zahtjev i predali ga Pilatu. U pravnoj definiciji pojma tužitelj stoji – to je onaj koji tuži, to je onaj koji podnosi sve prikupljene dokazne materijale sudu. To je onaj koji se žali na naše postupke, koji razotkriva našu golotinju, naš grijeh, naše mane ili naše nedostatke. On to čini u osobno ime i u osobnom uvjerenju, ili u ime nekoga drugoga koji nije zadovoljan sa nama. Makar nam se to čini nevjerovatnim, ali iskustva nam govore da smo i mi u našim crkvama ili zajednicama često predmetima optužbi i djelovanjima tužitelja. Najčešće naši tužitelji se koriste Biblijom kao zakonodavnim aktom, tražeći i nalazeći unutar Biblije pravnu podršku za sastavljanje što bolje i efikasnije tužbe. Biblija im služi kao opravdanje za ono što rade i kao pravna podloga za ono za što podnose tužbu. Neki optuživači ili tužitelji prave i pismene bilješke takozvane – predstavke ili pismene podneske o svim našim nepravilnostima i prekršajima. Osobno sam doživio da mi je jedan član unutar zajednice jednom rekao da sve pismeno bilježi što sam pogriješio ili krivo učinio! Istina je da nas pomno prate, pa i bilježe sve što uočavaju o nama ili u nama ili na nama, a da se to protivi nekoj Biblijskoj zakonodavnoj formi. Ono što je najinteresantnije, ovozemaljski tužitelji i optuživači, uvijek to čine pod izlikom njihove velike brige za očuvanje stanja nebeskog pravnog poretka ili u obrani Kraljevstva nebeskog! Žrtve nisu bitne, cilj opravdava sredstva. Nije bit-

no dali je to po volji i samog Gospodina. Oni se povode svojom velikom revnošću za očuvanjem Zakona i njegovih pravednih zahtijeva. Nadahnuće za takve postupke nalaze u duhu koji ih indoktrinira i daje poticaje i uvjerava ih da oni to što čine, čine u najboljoj namjeri i sa najboljom svrhom. Apostol Pavle je bio tipičan primjer te revnosti! Sam svjedoči da je upravo on, vođen tom revnošću žestoko progonio Crkvu. Zato u Riječi Božjoj i piše da ne vjerujemo svakom duhu, jer nisu svi od Boga! „Ljubljeni, nemojte vjerovati svakom duhu, već duhove podvrgnite kušnji da vidite jesu li od Boga, jer su se pojavili mnogi lažni proroci u svijetu.“ /1.Iv.4,1/ Po crkvama i zajednicama oni djelu po principu; zavadi - podijeli pa zavlada i imaj ih u rukama! Naročito je teško stanje danas jer živimo u posljednjim satima posljednjih vremena. Tehnološka dostignuća omogućuju brzo kolanje raznih informacija i njihovo sabiranje do vrlo visokih koncentracija. I da ne znamo, zajednicama kolaju mnoge naše zadužnice, a takozvani vjernici – optuživači, kritičari i tužitelji, međusobno ih razmjenjuju, dopunjuju i usavršavaju. Koriste ih da bi diskreditirali našu vjeru i ljubav u Krista i sve svete. Nije im teško telefonirati, pisati, pričati ili koristi bilo koji drugi medij prijenosa informacije! Važno im je potkopavati vaš rad ili vaš duhovni utjecaj. To što Kristovo Tijelo stradava, ne zabrinjava njih, štoviše, to smatraju izlijevanjem Božje pravde! Postoje i takozvani cehovi tužitelja, onih koji se udružuju i međusobno ispomažu u što boljem obavljanju istražnih radnji i što boljoj predstavi, pismenom podnesku ili usmenom razotkrivanju. U svakoj crkvi imaju svoje ogranke! Tužbe i raznovrsna optuživanja, nažalost, prisutna su i među nama. „Nadalje, MOLITE braćo, za nas da Gospodnja riječ nastavi trčati i proslavljati se kao i kod vas, i da se mi oslobodimo od pokvarenih i ZLIH LJUD; svi, naime NEMAJU VJERU!“ /2.Sol.3,1-2/ To je bila istina, to je i ostala istina. „Svi će vas mrziti zbog moga imena!“ /Lk.21,17/ Još je na veću žalost što takve vrste optuživanja uspijevaju mnoge i duhovno i fizički

slomiti, eliminirati, pa čak i u duhovnom smislu likvidirati. Koliko je ljudi zbog takvih radnji napustilo put Božji? Unatoč poznatoj Biblijskoj istini: „On je poništio dokument tužitelju što zapovjedi okretaše protiv nas. On ih je uklonio, on ih je pribio na križ.“ /Kol.2,14/ Isus Krist koji je bio na posebnoj meti tužitelja i optuživača, izbrisao je svu našu zadužnicu koja je svojom odredbom bila nama protivna. Uklonio ju je prikovavši je na križ. I čujem glas na nebu silan: „Sada nastaje spasenje i snaga i kraljevstvo našega Gospodina i vlast Pomazanika njegova, jer zbačen je tužitelj braće naše koji ih je dan i noć optuživao pred Bogom našim.“ /Otk.12,10/ Zbačen bi tužitelj braće naše, koji ih je dan i noć optuživao! Zbačen bi tužitelj Isusa Krista i Njegovih sljedbenika! Zbačen bi tužitelj koji je neprestano rovao i kopao protiv Crkve Boga živoga! Gle, on čini ovo ili ono, to nije po Bibliji? Gle, on je ovakav i onakav, a piše da treba biti takav! Nema ljubavi Božje! Nema straha Božjega! Na meti tužitelja koji tuže braću su najčešće sluge Božje; pastiri, učitelji i vjerni svjedoci! Oni su omraženi u đavoljim očima! Njih se najžešće napada da bi se slomili, jer njihovim obaranjem đavo najviše dobiva. Udariš pastira i ovce će se razbježati. Predmetom žustrih napada uvijek je i sveti ostatak! „A i svi koji hoće pobožno živjeti u Kristu Isusu bit će proganjani!“ /2.Tim.3,12/ Njihovo poimanje pobožnosti je potpuno iskrivljeno i ne duhovno, štoviše, oni sebe smatraju žrtvama! Ako se krivnja ne može naći u svetome Ostatku, ne libe da napadaju i članove njihovih obitelji. Napadaju sve njihove postupke pa makar poneki od njih još i nisu predali svoje živote Kristu! Traže se i lažni svjedoci! Montiraju se procesi samo da se slomi, prvo sluga – pa djelo Božje. Da se slomi služba Božja i da se slomi zajedništvo s Bogom. Za žrtve nitko od njih ne mari i nitko ne snosi i ne osjeća odgovornost. Đavao i njegove sluge u toj službi rade neumorno. Puno je optužbi i lažno montiranih – izmišljotina. Kao što su i Gospodina vrebali, ne bi li našli kakav dovoljno valjani dokaz za svoje tužilačke namjere. Jednako

tako čine i nama danas! Vidi se sve ono za što se može optužiti. Čuje se sve ono što može poduprijeti tužbu i tužitelja. Ne mogu shvatiti da dan i noć mnogi između nas stoje na vratima Božjim, zajedno sa sotonom - punih ruku predstavki, punih usta protivljenja i punih srca gorčine i nezadovoljstva, i da viču: „Smakni ga! Smakni ga!“ Ne mogu shvatiti da ljudi ne razumiju, unatoč svoj svojoj tvrdnji pismo - znanstva i poznavanja Boga, da su optužbe i tužiteljstva i podnesci protiv naroda Božjega, osobine, karakteri i službe zlih demonskih duhova! Oni mrze sve što je Kristovo, jer mrze samoga Isusa Krista! Od kako sam se obratio, često sam nazočio vrlo žučnim raspravama! Od mene se tražilo da se svrstam na jednu od strana u postupku. Kako da se svrstam na ičiju stranu kad sam se već potpuno opredijelio za Isusa Krista. U svemu tome što su oni činili ja nisam vidio ništa što bi proslavljalo Isusa! „Tako neka plati Gospodin tužiteljima mojim – koji zlo govore protiv duše moje. A ti, o Gospodine, radi imena svojega zauzmi se za me, spasi me jer je dobrostiva ljubav tvoja!“ /Ps.109,21/ Pisao je psalmista David. Pisao je da ga progone kao skakavca, ruglom ga obasipaju, klimaju glavama kad ga vide. Pisao je David i o Sinu Božjemu. Poklicali su pred Njim i izrugivali mu se, pljuvali su na Njega, uzimali su trsku i njome ga udarali. Kada je bio na križu, prolaznici su ga grdili, mašući glavama. Ismijavali su Njegova svjedočanstva. „On se uzdao u Boga, neka ga sad oslobodi ako mu je uistinu po volji!“ Među prolaznicima bili su glavari svećenički, književnici, pismoznanci i starješine narodne. Svi su ga tužili, okrivljavali, tražili su njegovu eliminaciju i likvidaciju: „Raspni ga! Neka se razapne!“ Pošto ga izbičevaše, Pilat ga je predao da ga razapnu. Jesmo li svjesni koju zlu moć ima tužiteljstvo i koju zlu moć posjeduju paklene sile optuživanja? Jesmo li svjesni da je i Danijel bio optužen? Kako su Joba tješili njegovi tješitelji – optužujući ga! Kako su Mojsija, Aron i Mirijam optuživali? Zar su tužbe, optužbe i mnoge podnesene predstavke djela koja čini Duh Isusa Krista koji je

svet i istinit? Zar možemo vjerovati da su optuživači i tužitelji duhovni ljudi? „Preostanu li u njoj samo tri čovjeka: Noa, Danijel i Job, ti će se spasiti svojom pravednošću – riječ je Gospodina Boga.“ /Ez.14,14/ Iako su bili pravedni, bili su predmetima žestokih tužbi i optuživanja. Dolaskom Isusa Krista i Njegovim utjelovljenjem, čovjek Isus Krist je bio jedini potpuno pravedan – bez grijeha. Nikada ni u čemu On nije sagriješio. Uzeo je u svome savršenom tijelu sve grijeha čovječanstva i iznio na drvo križa. Svojom smrću izbrisao je zadužnicu koja je po svojim odredbama bila protivna svakom čovjeku. Uklonio ju je prikovavši je na križ. Kada je uklonio zadužnicu omogućio je vjerom u Njega – spasenje svima onima koji ga vjerom primiše! Nema grijeha u onih koji priznaju svoju krivnju, čiji je grijeh u Isusu raspet na drvetu križa. Nema tužbe i optuživanja naspram onih čiju krivnju je u cijelosti primio i u svome tijelu iznio Isus Krist, Sin Božji. Zato je nerazumljivo čemu onda tolike zlonamjerne optužbe i djelovanja zlih duhova kritizerstva. Čemu toliki broj takozvanih vjernika u toj tako paklenoj službi? Kad ponestane Duh slavljenja i obožavanja dolaze zli duhovi optuživanja i kritiziranja! Njima ništa i nitko ne valja! Duhovni pojam, pojam koji se sreće pod uplivom i utjecajem Duha Božjega je; tužiti – žalosno vapiti. Ali tužiti kao tugovati, osjećati tugu, patiti i žaliti za nekim. Koliki svakodnevno sa zemlje odlaze onih koji nisu spašeni? Sveti, posvećenjem koje ostvaruje Duh Sveti, pobožni i vjerni sljedbenici Isusa Krista često tuže, ali tugom za dušama koje ginu. „Jeruzaleme, Jeruzaleme, što ubijaš proroke i kamenuješ one koji su ti poslani! Koliko puta htjedoh skupiti tvoju djecu kao što kvočka skuplja svoje piliće pod krila, ali vi ne htjedoste.“ /Mt.23,37/ Tužio je Isus nad Jeruzalemom. Nije ga optuživao iako je znao za posljedice neposlušnosti. Tužio je, jer je znao koja je plaća za takve postupke. Za nas, u Svetome Duhu, djelo Isusa Krista je blagoslov. On je uzeo u svome tijelu na sebe svu našu krivicu i iznio je u svome tijelu na drvo križa. On nas nije

tužio. On je za nama tužio, i namjesto određene mu radosti, umro za nas. Nije pisao predstavke i podnosio ih Ocu, nego ih je izbrisao i precrtao svojom moćnom krvlju u svome lomljenome tijelu! Sve što je bilo nama protivno. Uklonio je zadužnicu prikovavši je na križ. Obrisao je rukopis predstavke snagom krvi svoje, obrisao je našu zadužnicu, pismeni podnesak svih tužbi i optuživanja protiv nas. On ju je jednostavno stavio na stranu, bacio u jezero zaborava. Izvadio ju je iz optužnih zahtjeva i potpuno nas iskupio postavši umjesto nas proklet. U Njegovoj smrti umrla je i stavljena van svake važnosti, onesposobljena je svaka tužba protiv nas. „Tko će podići tužbu protiv izabranika Božjih? Bog koji ih opravdava? Tko će ih osuditi? Isus Krist koji je umro – još bolje, koji je uskrsnuo – koji je s desne strane Bogu i koji posreduje za nas?“ /Rim.8,33-34/ Opravdati znači ukloniti svaku vrstu sumnje ili optužbe sa nekoga! Opravdati znači dokazati da je netko neosnovano optuživan, oklevetan ili preziran! Onaj koji opravdava uvijek navodi razloge za takav svoj postupak. On u istini obrazlaže razloge takvog svoga postupanja. On iznosi istinite dokaze naše nevinosti! Ja sam položio svoj život za vas! Naša nevinost je u vjeri u Isusa Krista koji je umro za nas! On zato i posreduje za nas na nebu, a na zemlju je poslao Branitelja koji će ostati s nama zauvijek da posreduje za nas – da nas brani i da nas zastupa! Sveti Duh istine nas pravda, odnosno, dokazuje našu pravednost i našu nevinost, brani nas od prigovora lažne braće. Sveti Duh zna istinu, zna da smo prigrlili vjeru u Krista i postigli ispravno stanje pred Bogom. Duha istine koji zna što je istina, koji nas u istini brani i zagovara, i u istinu uvodi. Gospodin Isus je znao i pozna žestinu našega protivnika. Znao je kolike optužbe će podići protiv nas sam sotona, i kolike podneske protiv nas će pred Boga iznositi mnogi sluge sotone. Zato nam je poklonio drugoga, drugoga ali iste vrste – Branitelja, odvjetnika, pomoćnika i tješitelja. Puno se sigurnije možemo osjećati kad u mnogim optužbama imamo pored sebe i u sebi Branitelja, tako moć-

noga i tako silnoga kao što je Sveti Duh. Sama prisutnost Duha Svetoga u nama, Njegova svetost i istina, tolika su snaga obrane, da jedva naš razum to dokučuje. Tako sigurno se osjećamo kad je On sa nama! Mirno možemo spavati, imamo mir u svakome danu, mir uma i mir srca, jer imamo Branitelja koji nadilazi svaki naš razum i čuva srca naša i misli naše. U Kristu Isusu. Branitelj nam pomaže da umjesto da se bavimo tužbama, optuživanjima i podnescima neprijatelja, mi se bavimo s onim što je čestito, što je dično, što je pravedno, što je nevino, što je ljubazno, što je na dobru glas. I sve što je kreporno i hvale vrijedno to je po Duhu Svetom, po Duhu istine, po Branitelju sadržaj naših misli. Svjesni smo da ne možemo promijeniti tužitelja i njegovu tužiteljsku narav. Ne možemo promijeniti optuživače i mnoge njegove sluge, ali možemo sebe čuvati čistima. Unatoč toga što često pogrešujemo, znamo da nas krv Njegova Sina, Isusa čisti od svakoga grijeha. Ne tvrdimo da grijeha nemamo, jer bi time sebe varali i u nama ne bi bilo istine. Ne tvrdimo da ne pogrešujemo jer kada bi to tvrdili Boga bi pravili lašcem i Njegove Riječi ne bi bilo u nama. Ali ako priznajemo svoje grijeha, ispovijedamo ih, kajemo se za njih - znamo, jer nam to Sveti Duh istine – Branitelj otkriva: Vjeran je On i pravedan, oprostiti će i prašta grijeha, očistiti će nas i čisti nas od svake naše nepravednosti! Poticanjem Svetog Duha istine, Branitelja koristimo nebeski blagoslov koji nam je podaren vjerom u Isusa Krista: I dat ću vam drugog ZASTUPNIKA, BRANITELA – Duha istine! Branitelj je naš zakoniti ZASTUPNIK! Zastupnik, u pravnom smislu, je osoba koja zastupa i brani naše interese! „Dječice moja – piše apostol Ivan – ovo vam pišem da ne počinite grijeha. Ali ako tko i počinu grijeh, imamo zastupnika i branitelja kod Oca; Isusa Krista posrednika. On je žrtva pomirnice za naše grijeha; ne samo za naše nego za grijeha svega svijeta.“ /1.Iv.2,1-2/ Imamo Zastupnika na nebu, a imamo zastupnika i Branitelja na zemlji! Na nebu je to Isus Krist – Pravednik, a na zemlji je to Sveti Duh istine! O, ka-

kav veliki privilegij imamo! Neki prevodioci koriste i druge nazive za Svetoga Duha kao; ZAGOVORNIK, ZASTUPNIK, ADVOKAT, BRANITELJ, POMOČNIK pa i TJEŠITELJ! Znam i vjerujem da je On to sve zajedno – zasigurno! Advokat, poznata nam riječ iz našeg ovozemaljskog pravosuđa. Dolazi od latinske riječi „advocare“ a koja se prevodi kao prizvati ili dozvati, pozivati ili zvati upomoć. Advokat je osoba koja štiti od neprijateljskih napada. On nas zastupa u pravnom smislu kod suda. On nas zastupa, brani, opravdava i štiti od svakovrsne opasnosti po našu dušu i naše spasenje! Kad nam je potrebna braniteljska ili zastupnička usluga, pomoć koja nam treba olakšati stanje i položaj, imamo poslanog sa neba POMOČNIKA, službenu osobu odozgo, odvjetnika - Duha Svetoga, koji je za nas, uz nas i uvijek sa nama! On je zato i poslan, i darivan! Njegova duhovna zadaća je da nas zastupa i brani, da nam pomaže i da nas jača, osposobljava i oprema svime potrebitim za održanje. Mi trebamo pomoć, mi pozivamo u pomoć a On je došao i nastanio se u nama, i pomaže nam i posreduje za nas. Pogrešujemo, a On nam osvjetljava put vjere! On nam otkriva Istinu – Isusa Krista, Pomazanika, Mesije! Naš blagoslov je da možemo svakodnevno svoje haljine prati u krvi Jagnjetovoj, tako da dobijemo pravo na stablo života i da možemo ući u sveti grad na vrata. Uz pomoć Branitelja, Zastupnika – Svetoga Duha, želimo postati dio glasa golemog mnoštva, glasa kao šum velikih voda, kao prasak jakih gromova; „Aleluja! Jer se domognu kraljevstva Gospodin naš Bog svemogućí. Veselimo se, kličimo od veselja i zahvaljijmo Bogu, jer dođe Jagnjetova svadba. Njegova se Zaručnica opremila; dano joj je da bude obučena u blistav, čisti lan! Lan zapravo označuje pravedna djela svetih. /Otk.19,6-8/ Kako pobjedonosno zvuče ove riječi nakon svih optužbi tužiteljstva i kritika vječitih kritičara? Kako pobjedonosno zvuče riječi da je Sveti Duh uvijek sa nama, sa istinitom i poštenom namjerom. Tko se na kraju smije, zaista, najslade se smije!

Svjedok spasenja

„Sam Duh Sveti svjedoči zajedno s našim duhom da smo djeca Božja!“ /Rim.8,16/

* * *

Imamo li mi to svjedočanstvo u sebi? Dali je istina da Duh Sveti su-svjedoči s našim duhom ili duhom vjernika uopće? Dali Duh Sveti dosita svjedoči našem duhu: „ti si dijete Božje“? „A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u Njegovo ime, i koji nisu rođeni ni od krvi ni od volje tjelesne, ni od volje muževljeve, nego od Boga.“ /Iv.1,12-13/ Prema Isusovim riječima: što je rođeno od tijela, tijelo je; što je rođeno od Duha Svetoga, duh je. Ne čudi se što ti rekoh: treba da se odozgo rodite. Vjetar puše gdje god hoće. Čuješ mu šum, ali ne znaš ni odakle dolazi ni kamo ide. Tako je sa svakim tko je rođen od Duha Svetog. /Iv.3,6-8/ Onaj koji je rođen odozgo – riječi su Isusove – ima i svjedočanstvo odozgo! Po Svetom Duhu ima su-svjedočanstvo da je dijete Božje. Sve što je rođeno živo – živi! Za kršćanskog života, kao i svakog drugog života, čovjek može lakše ili teže da oboli. Ponekad može doživjeti kraći ili trajni invaliditet. Najgore što može da mu se dogodi je smrt. Ako umre kao nanovo rođeno dijete od Boga – ima život, ima vječni život! Ako umre duhovno, i otpadne od Boga, iako živi po tijelu, pri tjelesnoj smrti propada zauvijek. Biblija je puna raznovrsnih obećanja, ali i mnogobrojnih upozorenja, u njoj možemo naći mnoge ukore kao i mnoga ohrabrenja. Samo jedan život imamo i on je za nas jedinstven i neponovljiv. To ga čini vrijednim i još dostojanstvenijim. Što

ćemo učiniti sa njime – u našim je rukama. Kraj je posljedica našeg krivog ili pravoga izbora. Koliko god nam se to svidjelo ili ne svidjelo, šansu za promašaj i popravak nemamo! Zato sigurnost spasenja ne smijemo i ne možemo graditi na jeftinim Biblijskim obećanjima velike besplatne milosti! Čuvar ili Branitelj od toga je Sveti Duh istine. On je Duh istinit, i njegovo svjedočanstvo je istinito i vjerodostojno, zato i njegovo svjedočanstvo našem duhu da smo djeca Božja – ako to i jesmo, je potpuno vjerodostojno! Tradicije nekih teologija, sigurnost spasenja temelje na savršenoj ljubavi, jednom spašen zauvijek spašen, životu iznad poznatoga grijeha, a naročito tu teoriju promiče metodistička tradicija. Neke tradicije temelje sigurnost spasenja na temeljima izbora ili predestinacije. O toj sigurnosti spasenja, sa sigurnošću se može govoriti tek na kraju – nakon ovozemaljskog života. Tu tradicionalnu teologiju promiče reformirana tradicija. Tradicija o sigurnosti spasenja zapadne ili latinske crkvene teologije nijeće mogućnost sigurnosti u ovome životu, ali samim članstvom ili pripadnošću njenim redovima omogućuje sigurnost spasenja svima. Ako se i ne uspiju zadovoljiti svi pozitivni zahtjevi njenih sakramenata, postoji među stanje – čistilište ili purgatorij. Molitvom i obredima pomaže se svima onima koji su u čistilištu – purgatoriju da što prije izađu i nastane se u svoje vječne odaje. Sličnu tradiciju teologije gaji i istočna ili ortodokсна crkva. Iz toga proizlazi da je pitanje sigurnosti spasenja više denominacionalno pitanje nego što je to pitanje isitne. Ostaje sumorna stvarnost, na kraju svi će znati sve! Sveto Pismo nam svjedoči da je Duh Sveti su-svjedok s našim duhom da smo djeca Božja. Duh Sveti ima svetu zadaću da su-svjedoči s našim duhom: „istina je, ti si dijete Božje! Istina je, ti si dijete Boga živoga!“ Zaista, zaista kažem ti ... Isus je govorio Nikodemu! Doslovno značenje tih riječi – zaista – je kao i amen! Potječe od korijena „biti pouzdan, biti siguran“! Isus time potvrđuje važnost svoga govora o nanovo rođenju odozgo – o rođenju po Duhu Svetom. On tim riječima – zais-

ta, zaista – potvrđuje svu duhovnu istinitost svojih izjava. Biti rođen od vode i Svetog Duha! U to vrijeme, rabini su u svojim učenjima koristili pojam vode za muško sjeme. „Jer ste ponovo rođeni, ne iz raspadljiva, nego iz neraspadljiva sjemena: riječju živoga i vječnoga Boga.“ /1.Pt.1.22/ Postavlja se opravdano pitanje, koliko su po pitanju sigurnosti našega spasenja važna naša mišljenja, mišljenja naših denominacija, ili naši vjerski interesi u odnosu na stvarnost istine u Bogu? Koliko je važno pitanje spasenja duše u odnosu na sve ostalo? Normalno je, ako je Bog kreator i ostvaritelj našeg spasenja, zašto onda On ne bi imao pravo biti i su-svjedok toga. I umjesto da dopustimo Bogu, da oslušujemo što to Duh Sveti svjedoči našem duhu, ima li uopće ikakvoga glasa sa neba ili odozgo, ili smo još uvijek u mrkom mraku i muku? Duh Sveti, po kojemu smo nanovo rođeni, zar ne bi naše nanovorodstvo trebao osobno i svjedočiti? Zar njegovo svjedočanstvo nije i najveće svjedočanstvo kojem uistinu možemo vjerovati da smo djeca Božja. Ako je nazočio našem porađanju, zašto ne bi bio i svjedokom da smo primili vlast da postanemo djeca Božja zbog vjere u Isusovo ime. Ako smo rođeni ni od krvi ni od volje tjelesne, ni od volje muževlje, nego od Boga po Duhu njegovom, zašto ne bi dali pravo da upravo taj Duh svjedoči našem duhu, da smo ono što i jesmo. „Strahote i grozote se zbivaju na ovoj zemlji; proroci laž proriču, a svećenici poučavaju na svoju ruku. A mojem narodu to omilje! Ali što ćete raditi na kraju?“ /Jer.5,30-31/ Jedna naša stara poslovice kaže: nikada nije bilo da već nekako nije bilo! Nikada neće biti da već nekako neće biti? Zar da na toj osnovi čekamo kraj? Zar je to sigurnost kojoj ćemo povjeriti svu svoju neizvjesnost? A nama to omilje? Narodu omilje učenje na svoju ruku, prorokovanje po mjeri uha slušaoca. Tko se nanovo ne rodi ne može ući u kraljevstvo Božje! Ja osobno hoću ući u kraljevstvo Božje, pa sam zato u ostalome i vjernik. Ja hoću ući u kraljevstvo Božje, ne po svom uvjerenju, ili uvjeravanju različitih profila oko mene. Ja hoću ući u kraljev-

stvo Božje po su-svjedočanstvu Svetoga Duha, kao dijete Božje. Ako želim ući i ako želim da Duh Sveti bude su-svjedok s mojim duhom da sam dijete Božje, onda je logično da hoću i da moram učiniti sve što je potrebno za ostvarenje toga cilja. Da bih postigao taj cilj imam na raspolaganju vjeru u Isusa Krista, Sveto Pismo, kao Riječ živoga Boga i Svetoga Duha. Duh Sveti je taj koji uvodi u svu istinu, podučava i podsjeća na sve što je Isus govorio. Duh Sveti je svjedok da smo našli taj put i da hodamo po tome putu, On je pomoćnik da u tome ustrajemo do svršetka. On prisustvuje našem rođenju, našem posvećenju, našem uskrsenju ili preobraženju i na kraju našem proslavljenju. Evanđelje po Ivanu jednostavno se usredotočuje na osobu i djelovanje Svetoga Duha. Ono opisuje doba pravednosti kao doba djelovanja Božjega Duha ili doba Božjega Duha na djelu u svima nama koji prigrismo vjeru u Isusa Krista. „Zato sam vam rekao – nadoda on – da nitko ne može doći k meni ako mu Otac nije dao dara!“ /Iv.6,65/ I dosta je istina da nitko ne može doći k Isus ako mu Otac nije dao dar. Dar je obećan! Dar je Očevo obećanje, obećanje Svetog Duha po uzvišenju Isusa Krista. Sveti Duh je na našu radost osoba potpunog otkrivenja radosne vijesti – evanđelja, po Isusu Kristu. On otkriva istinu da je Isus jedini put k životu s Bogom! Naša vjera je jedino sredstvo kojim taj put možemo prihvatiti. Pojam „vjere“ i „vjerovanja“ ima spoznajne i osjećajne dijelove, ali prvenstveno im je naglasak na voljnome dijelu. Ono nije usredotočeno na vjernikovu vrijednost ili vršenju nekih od dijela, nego na njegov voljni odgovor na Božje zahtjeve i obećanja u Isusu Kristu. Sveti Duh ima zadaću da nas potakne, osvjedoči i prosvijetli u odnosu na naše viđenje stanja u kojemu jesmo i zahtijeva i obećanja koja nam Bog daje u Isusu Kristu. Ako smo voljni prihvatiti i vjerovati da smo grješni i da je to pitanje jedino rješivo i riješeno u Isusu Kristu, tada ćemo vjerom prihvatiti spasenje. „Da milošću ste spašeni – po vjeri. To ne dolazi od vas; to je dar Božji! To ne dolazi od dijela, da se tko ne bi hvalisao.“

/Ef.2,8-9/ Spasenje ne egzistira u nama samo na razini imaginacije, Sveti Duh svjedoči našem duhu istinitost toga stanja, tako da je naše spasenje – naše živo duhovno stanje. Ono živi i mi ga doživljavamo spoznajom i emotivno. Ako imamo Kristovoga Duha, ako Božji Duh stanuje u nama – mi smo Kristovi! I taj Božji Duh nam svjedoči tu istinu. On je karakter ili narav Krista u nama. Po njemu mi smo odsjaj slave Kristove i otisak biti Njegove. Unutarnje svjedočanstvo Svetoga Duha u nama, manifestira se u vidno osjećajnosti i primjenjivoj spoznaji. Znamo da često pogrešujemo /Jak.3,2/ mi osjećamo svaku svoju pogrešku i kao djeca Božja imamo snagu da je priznajemo i da se zbog nje kajemo. Imamo emotivnu spoznaju da nas krv Isusa Krista čisti od svakoga grijeha. To se događa u našim srcima kao produkcija suživota. Duh Sveti u nama i mi u Njemu! Čežnja da budemo kao Krist je naš stalni poticaj koji je duboko u nama potican svetošću Svetoga Duha. Duh je svet! I zato ga i nazivamo Svetim Duhom. Isus je svet, i mi živimo da budemo sveti kao što je On. Tu mjeru i tu veličinu postižemo samo u bliskom odnosu i suradnji sa Svetim Duhom. Naš integritet, naše stanje potpunosti i cjelovitosti, nikada se u prisutnosti Svetog Duha ne dovodi u pitanje. Dapače, tamo gdje je Duh tamo je i sloboda. Prisutnost Svetog Duha u nama nikada nas funkcionalno ne ograničava. Uvijek – mi možemo i ne moramo! I to je savršenstvo Božje u nama! To je apsolutna pravda, možemo ali pod htjenjem i djelovanjem Svetog Duha – ne moramo. Jer mi pod vodstvom Duha Svetog na osnovi vjere očekujemo nadu opravdana. /Gal,5,5/ Pod vodstvom Svetog Duha mi imamo živ nad. Za tu slobodu i za taj nad Krist nas je oslobodio. Po Isusu Kristu k toj slobodi smo pozvani, samo ta sloboda ne smije da bude pobuda tijelu za tjelesna djela ili rodove tijela. Život u Duhu nas drži živima i snažnima, i osposobljava nas da ne udovoljavamo požudama tijela. Po Duhu Svetom požude usmrćujemo i razne poticaje tijela odbijamo. Tijelo žudi protiv Duha, a Duh protiv tijela, to se dvoje među-

sobno protiviti. Ako pustimo Svetom Duhu da nas vodi, neće nad nadvladati tijelo niti njegova djela. Poticaji kojima smo poticani na sliku Krista ne dolaze od tijela. Svjedočanstvo istinito je svjedočanstvo Duha Svetoga da smo djeca Božja i to jesmo. Da jesmo i to Duh Božji svjedoči našem duhu. Kako Duh Sveti govori – često nam se nameće pitanje? Mnogi me pitaju kako to iskustvo iskusiti? Mnogi ne vjeruju da Duh Sveti uistinu su-svjedoči s našim duhom da smo djeca Božja. Odgovaram vrlo jednostavnim odgovorom: kao kad smo zaljubljeni i neizmjerljivo volimo. Tko nam kaže da smo zaljubljeni? Tko nam kaže da neizmjerljivo volimo? Od koga možemo čuti taj glas, i tko to može su-svjedočiti našem duhu? Reći ćemo – naše srce, i naša djela koja činimo prema voljenoj osobi. To je govor srca ili glas iz srca. O kako to razumijemo i kako se tome ne čudimo, a nije nam jasno i čudno nam zvuči kada čitamo da Duh Sveti su-svjedoči s našim duhom da smo djeca Božja. Da smo zaljubljeni u to nas je lako uvjeriti! Da smo djeca Božja, i u to nas nije teško uvjeriti! Ja nikada nisam čuo ništa više od glasa iz srca do govora moga srca i vidljivog svjedočanstva u potpunoj predanosti i podređenosti životu ljubavi iz srca. Crkve i zajednice imaju svoje modele uvjeravanja svojih sljedbenika u sigurnost spasenja. Ako crkve to imaju, zašto ne bismo i mi vjerovali da je Božji model, da osobno po Svetom Duhu su-svjedoči našem duhu da smo djeca Božja, najispraniji model. Vidljivi znaci toga svjedočanstva u nama je naša potpuna predanost volji Božjoj. Pobuda tijela i njegovo buntovno držanje samo nas još više osvjedočuje o istinitosti su-svjedočanstva koje nam daje Duh Sveti. Tijelo se stalno bori da tu nebesku odoru odbaci, ali srce uživa u njoj, za nas je jedno od najvažnijih pitanja; jesmo li uistinu djeca Božja. Nama odgovor na to pitanje je vrlo važan, pogotovo ako znamo da sam Duh Božji svjedoči s našim duhom da smo djeca Božja. Ako nemamo to svjedočanstvo, a što onda zapravo imamo? Jednoga dana posjetio me jedan mladi bračni par. Imali su veliki problem. Puno su

polagali na vanjski oblik pobožnosti, držali su se razno raznih zakonodavnih okvira. U tome im je svesrdno pomagao jedan propovjednik iz Amerike. Nakon svega, oni su došli k meni i ona je počela jako plakati. Ubrzo sam saznao u čemu je problem: „Ja neznam jesam li spašena?“, vanjski oblik pobožnosti joj nije davao nikakvo svjedočanstvo sigurnosti spasenja. Citati iz Biblije kojim su je hranili također nisu davali nikakve vidljive rezultate. I molitve koje su se za nju molile izgledale su kao neuslišane. Mi možemo biti obraćeni crkvi, vodstvu, ili nekom organizacionom obliku. Mi možemo biti sljedbenici bilo kojeg kršćanskog pravca na ovoj zemlji, ali ne možemo oduzeti suverenitet Duhu Svetom. Duh Sveti ili Duh istine, On je jedini svjedok, On je jedini istiniti svjedok da smo djeca Božja. On jedini može osvjedočiti naš duh, ako smo rođeni od njega, ako smo vođeni njime i ako imamo njega po vjeri u Krista – da smo uistinu djeca Božja. Ako smo istinski sljedbenici Isusa Krista, koji su se odrekli sebe i koji se svakodnevno odriču sebe, koji su uzeli svoj križ i neumorno slijede Isusa Krista – onda možemo računati na nebesku potporu i na poticaj odozgo, koji čini Njegov dar, i Njegovo obećanje – Božji Duh Sveti. Ako znamo da smo se obratili, moramo znati da to stanje moramo i održavati. U sportu je poznati da je teško postići prvo mjesto, a još teže ga je održati, zato nam je Bog i podario Svetog Duha da su-svjedoči našem duhu da smo djeca Božja, jer to je za nas vrlo važno. Ako smo djeca Božja, Bog je s nama, On je u nama, i mi smo u Njemu. Kao djeca Božja imamo pravo na potpunu sigurnost u potpuno spasenje kod Njegovoga dolaska, kod pojave Njegovoga sjaja i Njegove slave. Kada smo zaljubljeni, zar nije lijepo imati to svjedočanstvo u sebi, kada smo djeca Božja, zar nije lijepo imati sigurnost spasenja. Sigurnost spasenja nas čini sretnima i moćnima. To je zadovoljstvo koje ne može nitko drugi proizvesti u nama do Sveti Duh istine. Kako je veliko zadovoljstvo svakome od nas kada nam Duh Sveti, Duh Božji, Duh istine su-svjedoči da je u nama, da smo mi

prebivališče Njegovo i da smo djeca Božja. Kakav uzvišeni privilegij!

Učitelj

„A branitelj, Duh Sveti, kojega će Otac poslati zbog mene, NAUČITI ĆE VAS SVE I SJETITI VAS SVEGA ŠTO VAM REKOH“ /Iv.14,26/

* * *

Kada čitamo Bibliju susrećemo se sa istinama na koje trebamo temeljito paziti, naročito u posljednjim danima. Temeljiti je i pažljivije nego ikad prije, da ne bi na bilo koji način bili odvučeni od njih i da nam one ne bi izmakle. Slično ne znači i isto! Zamjensko ne znači i originalno! Njima se sam Gospodin objavio, a svjedoci – apostoli – učenici, potvrdili su nam i pokazali, da je sve što je On govorio a što su oni čuli, stvarno i istinito. Prva crkva je bila uspostavljena na tim doktrinalnim temeljima i oni su bili vrlo postojani u apostolskoj nauci koja se bazirala na onome što su oni osobno slušali i čuli iz usta samog Gospodina. Oni su bili postojani u nauci Isusa Krista! Sveti Duh je bio učitelj koji je imao zadaću da ih poduči i prosvijetli u svim istinama kojima ih je Isus osobno podučavao. Duh istine ih je uveo u svu istinu Evanđelja! Oni su je pronosili pod njegovim pomazanjem i bili su vjerni i duhovni svjedoci njene istinitosti. Njihova doktrina je bila uistinu sva ukupnost stavova, načela i teorija kojima ih je sam Isus naučavao. Kad je Sveti Duh sišao na njih oni su jedno-dušno iznosili tu nauku. Prožeti istim mislima i istim osjećajima, jednoglasno su promovirali istinu Radosne vijesti. Doktrinalnost im je bila usko vezana uz duhovnost. Načelnik ili Glava Crkve, uz Drugoga ali iste vrste, uz Svetoga Duha istine, vodila je i vodi narod Božji jednim i jedinim putem do

cilja vjere, do krajnjeg spasenja duše! Vjerni svjedoci, ispunjeni Duhom istine i naukom Kristovim – su učitelji! Oni ne uče svoju istinu, tvoju istinu ili našu istinu! Oni ne zlopotrebljavaju Bibliju za isticanje svojih razumijevanja i svojih tumačenja. Oni ne uče doktrine svojih denominacija ili doktrine koje njihovi učenici žele slušati! Oni su učitelji istina Božjih! Kako nam nedostaju takvi učitelji? Učitelji koji će nas podučavati duhovnim istinama Riječi Božje koje neće biti opterećene osobnim i denominacijskim interesima! Kako nam nedostaju učitelji koji će nam na racionalan i logičan način prenijeti Biblijske istine. Koji će u potpunoj objektivnosti i neutralnosti iskazati volju Božju, u pomazanju Svetoga Duha, za određeno vrijeme, za određena mjesta i ljude, i za određene prilike i neprilike! Učitelji koji će nam u svom naučavanju pokazivati svu istinitost i ozbiljnost Riječi Božje! Učitelji koji će u svojim vlastitim primjerima iskazivati svoje duboko poštovanje prema istinama Riječi Božje – da se ne bi grdila Riječ! Da Riječ Božja ne bude izvrgnuta prijekoru i nepovjerenju. Nedostaju nam učitelji pomazanja. Učitelji ispunjeni Svetim Duhom! Pomazani učitelji naučeni odozgo - istinitom naukom! Talentirani ljudi – čiji talenti ili vrsnoće su darovi Krista, natopljeni odozgo. Važno je znati da je Sveti Duh najvažniji čimbenik razumijevanja i tumačenja Riječi Božje! Misterij - tako različitog shvaćanja i tumačenja upravo leži u tajni ispunjenja i vođenja Svetim Duhom! Sama istinitost nekih iskaza ne garantira i njihovu duhovnu pozadinu. Ljudi mogu iznositi svoja mišljenja ili svoje stavove potkrepjujući ih izvjesnim stihovima. Oni mogu biti u pravu! Ljudi mogu iskazivati svoja uvjerenja i svoja vjerovanja uz pomoć nekih segmenata iz Svetoga Pisma. I to može izgledati sasvim ispravno! Njihovo razumijevanje i njihovo tumačenje može imati neke vrijednosti kao i tjelovježbe! Pismo je Riječ Božja kojom Bog govori našim srcima i našim umovima po svome Svetome Duhu. Biblija je zbornik objave Božje koju On koristi da bi objavio sebe i svoju volju. Njegova objava i

očitovanje Njegove volje uvijek je u ingerenciji Svetoga Duha a u suglasju sa Pismom. Isus je znao za Očevu volju ali je sukladno Pismu i Pomazanju sve činijo u punini vremena, drugim riječima rečeno, kad je Otac rekao - SADA! Mnogi lažni su izašli i mnoge su zaveli, zavode i još će ih zavesti! Kako netko može govoriti istinu bez Svetoga Duha istine? Istina sama po sebe ne donosi mnogo. Sotona je govorio neke od Biblijskih istina Gospodinu pa ih ovaj nije prihvatao zdravo za gotovo! Crkva je kroz povijest stalno bombardirana izvjesnim istinama nepouzdanog podrijetla, koje zbog nedostatka Svetoga Duha istine i njegove autorizacije nisu mogle niti smjele biti prihvaćene! Tko bi ih prihvatio, izložio bi se stranputici i gubitku vjerodostojnosti! Najteže nam je odgovoriti na pitanje; ako se na zemlji razilazimo – hoćemo li se na nebu sastati? Naše istine imaju zadaću da nas uvjere u ispravnost našeg stanja u sadašnjosti i u budućnosti. Često puta to izgleda kao račun bez krčmara! Malo ljudi razmišlja što će biti na kraju? Puno ljudi znaju što Bog misli, što Bog želi, što Bog zapovijeda. Kad otvore Bibliju oni u njoj to sve vide! Kad uzmemo ogledalo u njemu možemo sebe ogledati. Kad uzmemo Bibliju u njoj vidimo istinu o Bogu i istinu o sebi u odnosu na Boga. Duh Sveti uvijek ima zadaću da nas po Riječi Božjoj dovodi u ispravno stanje sa Bogom. Ja sam ispravan, nije moj zaključak nego svjedočanstvo Boga po Svetome Duhu u nama! Propovjednika ima, izvjesnih uspjeha ima, ali je sve manje onih koji vjeruju? I nitko se ne pita što je uzrok tome? Dali ljudi neće da vjeruju ili ljudi nemaju čemu da vjeruju? Koliko mogu lažni učitelji biti uvjerljivi ili samo nevjernike učvršćuju u njihovoj nevjeri a ono malo vjernika smućuju i odvođe na stranputice? Zašto imamo tako veliko otpadanje od vjere? Gdje su učitelji posvećenja i istine? Gdje su učitelji svetoga potresanja srca? „A kada dođe on, Duh Istine, uvest će vas u svu istinu. On neće govoriti sam od sebe, već će vam govoriti što čuje i objaviti vam buduće.“ /Iv.16,13/ Duh Sveti je Duh istine, učitelj istine i pos-

lan je da nas nauči istini Božjoj! Da nas podučí svemu što je čuo i da nam objavi buduće. Sotona je otac laži i krvnik ljudski od početka. Kao što je Bog izvor istine, tako su sotona, njegovi anđeli i njegovi zlodusi izvori neistina, zavodańja i laži. Bog govori i svjedoči apsolutnu i potpunu istinu po Duhu Istine, a sotona kada iznosi laž – iznosi svoje! Prvenstveno neistinu ili poluistinu, ili istinu sa zlom namjerom, ili istinu iz sistema rekla – kazala, čula, mislila ili izmislila. Čisto i potpuno istinito je područje Božjeg djelovanja i djelo Njegovog Duha istine. Duh Sveti je jedini autorizirani, od Boga poslan, Bogom dan učitelj i apsolutan u smislu uvođenja u svu istinu. Duh istine je Duh istine gdje se istina koristi u značenju pouzdanosti i u smislu istinitosti. Njemu se može, treba i mora vjerovati! A kada dođe on Duh istine, uvest će vas u svu istinu, što ne upućuje na potpunu istinu na svakom području (fizika, matematika, kemija...) nego samo u području duhovne istine i istine o Isusu Kristu i Njegovu učenju. To ne znači da Duh Sveti nema potpuni uvid i u ostale istine. Zadaća Svetog Duha istine je da govori što čuje od Isusa i objavljuje buduće. Njegova je zadaća da nas uči i nauči, prosvjetljuje i urazumljuje, da nas vodi i uvodi u svu, za naše spasenje, potrebitu istinu! On je određen da vodi na jedinstven, jednodušan, nadahnut i autoritativan način sljedbenike Isusa Krista. To se može razumijevati kao djelom Duha – prosvjetitelja ili onoga koji prosvjetljuje razume i srca svih nas koji odlučismo prigrliti vjeru u Isusa Krista. Koji smo odlučili ustrajati do kraja! U samim početcima Djela apostolskih naglašena je uloga Svetog Duha istine. Tu naglašenost možemo pratiti kroz cijela Evandelja i poslanice. Ono što dominira na početku djela apostolskih je Pedesetnica ili dan Duha, grčki – Pentekost. Pedesetnicu ne možemo prihvatiti kao početak rada Svetog Duha, nego ju prihvaćamo kao pokretanje novoga poglavlja ili novoga doba, doba Duha Svetog. Duh Sveti istine je bio i prije Pentekosta, i obavljao je vrlo važne zadaće, kao što će biti i poslije Pentekosta. Onaj koji je

uskrisio Isusa uskrisit će i nas! Isus Krist je krstitelj u Svetom Duhu, a samo krštenje nije početak već jedno novo duhovno poglavlje vjernika. Samarija je primila evanđelje ali još Duh Sveti nije bio izliven na njih! Duh Sveti je činio iz vana na nutrinu, a po ispunjenju njegovo djelovanje je bilo iz nutrine prema van! Sa dolaskom Svetog Duha službe vjernika su postale učinkovitije, zajedništva i zajednice kompaktnije i temeljitije. Nauk je postao vrlo bitan. Upravo je Bog izlivanjem Svetoga Duha istine osigurao istinu i istinitost svoga učenja. Mišljenja, razumijevanja i tumačenja mogu biti na različite načine formirana. Jedino vjernici po Svetome Duhu istine mogu biti sigurni u ispravnost svoga vjerovanja. Duh istine je garant istinitosti objavljene Riječi Božje. Duhom prosvijetljeno razumijevanje iz unutra i posvećeno življenje izvana - su nebeska baština. Najčešći raskorak se događa na relaciji odnosa nutrina – vanjština. Danas su crkve i vjerske zajednice preopterećene velikim razlikama dogmatske prirode. Smjesa učenja judeizma, kršćanstva i svjetske filozofije o vanjštini i nutrini toliko je komplicirana da jedino neprijatelj kršćanstva profitira! Malo tko se pita, a zašto je to tako? Sve se crkve i vjerske zajednice, unatoč tih razlika, predstavljaju kao jedinstvene i jedine institucije istine, kao da pravo na istinu pripada samo njima. One imaju svoje duhovne vođe, svoja materijala i nematerijalna dobra, svoju sljedbu i sljedbenike svoje istine! Malo se u tome šarolikom prokršćanskom svijetu može vidjeti Božje istine kao: „Nastojite sačuvati jedinstvo Duha, povezani mirom. Jedno tijelo i jedan Duh! Kao što ste svojim pozivom pozvani samo k jednoj nadi; jedan Gospodin, jedna vjera i jedno krštenje; jedan Bog i Otac sviju koji je nad svima, koji djeluje po svima i u svima stanuje.“ /Ef.4,3-6/ Iz iznesenoga je evidentno – jedinstvo kroz jednodušnost! Jedinstvo Tijela i Duha! Jedinstvo proizvedeno učiteljem - Svetim Duhom istine. Jedinstvo kao produkt učiteljskog djelovanja Duha Svetog Istine unutar Tijela Isusa Krista - unutar nas. Jedinstvo koje priželjkujemo, i sa

svom ozbiljnošću, u istinskoj Crkvi, čuvamo i održavamo snagom po Svetom Duhu istine – produkt je Njega koji stanuje u nama. Mir unutar Tijela – koji je rod Duha Svetog, postoji ako postoji jedna nauka, jedno Tijelo i jedan Duh! Koje je to Tijelo i koji je to Duh? Nažalost, svi ga prisvajaju i pripisuju sebi! Biblija govori o Tijelu Isusa Krista, kojemu je osobno On Glava i o Svetome Duhu istine koji izlazi od Oca! To ne bi smjeli ni zaboraviti ni zanemariti. U crkvama ili zajednicama susrećemo vjernike koji javno ili tajno, polujavno ili polu-tajno, prakticiraju i žive čak i u svijetu magije. Magija je duhovno područje mraka. U jezičnoj definiciji, magija je bavljenjem tajanstvenim natprirodnim pojavama. Crkvu i njene relikvije - predmete osobnog ili vjerskog štovanja, koriste u svojim magičnim kultovima. Duh magije je duh mraka, duh sotone! Moći i sile koje se u tim slučajevima manifestiraju su izvorno demonske. I sada se postavlja opravdano pitanje kako je moguće jedinstvo takvih nazovivjernika i vjernika koji po svojoj prirodi pripadaju pozivu onih koji su ga primili odozgo. Jedan Bog i Otac svih nas koji je iznad svega, jedan Gospodin i Gospodar nad svim, koji prožima sve i živi u svima nama. Dali je to uistinu istina? Dali je to uopće moguće? Dali je On uistinu Otac svih nas, a mi svi djeca Njegova? Dali je on Otac i onih koji se bave i prakticiraju u svojim životima razne oblike magije! Ako je On Otac koji prožima sve i živi u svima nama? Ako je to istina, a tko smo onda mi i tko to nas prožima i tko to stanuje u nama? Što je onda istina? „Ne znate li da ste hram Božji i da Duh Božji prebiva u nama?“ /1.Kor.1,16/ Mi bismo to trebali biti i znati! Mi bismo se po tome trebali razlikovati! Ako uistinu Duh Božji prebiva u nama, što onda mi imamo sa magijom? Ako Duh Božji prebiva u nama, i ako ima svoje trajno prebivalište, zar ne bismo trebali biti Božji hram, i kao pojedinac i kao zajednica? Božji hram je mjesto Božjega prebivanja ili Božje prebivalište. Mjesto gdje se Bog objavljuje i otkriva. Ako je Sveti Duh istine u nama kao u svojoj kući, zar

i mi, ispunjeni osobom Duha, u duhovnom smislu, ne bi trebali biti kod kuće, u trajnom prebivalištu u Kristu. On u nama i mi u Njemu. U Njemu sva zgrada čvrsto povezana raste u sveti hram u Gospodinu, u Njemu ste i vi zajedno sazđani za stan Božji u Duhu. /Ef.2,21-22/ Ako smo stan, zar nas ne zanima tko u nama stanuje? Ako smo hram, zar nas ne zanima čije smo prebivalište? U Isusu Kristu, u zajednici sa Njime i u zajednici jedan sa drugim, mi se ugrađujemo u građevinu da bi stvorili i bili određeno prebivalište Božje u Duhu. Nastamba Božja u Duhu! Stambena jedinica u kojoj je učitelj - Duh Sveti kod kuće. Svoj u svome i svoj na svome! Sveti hram, posvećeno svetište i sveto mjesto za svetu Gospodnju prisutnost. To nije samo načelna istina oko koje će kružiti koje kakve istine. Ta istina je temeljna istina i na njoj se izgrađuju ostale istine. U teoriji više - manje to se podrazumijeva, ali u praktičnom smislu u našoj svakodnevnicu, ta istina je utopija gdje „u“ znači ne, a „topos“ znači mjesto, dakle mjesto kojega nema. Ispada da je pravo kršćanstvo, biblijsko kršćanstvo ili kršćanstvo utemeljeno na istinama učitelja Duha istine - puka fantazija, neostvariva mašta ili želja takve vrste koja se nikako ne može ostvariti. A kada dođe On Duh istine, uvest će vas u svu istinu. Naučiti će vas sve i sjetiti vas svega što vam rekođ. Dali je to zamišljeni otok gdje je ostvaren socijalistički poredak u djelu engleskog mislioca 16-tog stoljeća, gospodina Tome Moresa. Njegov otok se nazivano – The Island of Utopia! Kako nazvati otok stvarnosti, hram svetosti, hram Duha Svetoga, istinskog kršćanina, istinskog sljedbenika Isusa Krista? Nikako drugačije nego djetetom Božjim! „Prije svega ovo znajte niti jedno proročanstvo sadržano u Pismu nije stvar samovoljnoga tumačenja, jer nikada jedno proročanstvo nije došlo od ljudskoga htjenja nego su ljudi govorili od Boga, potaknuti od Duh Svetim.“ /2.Pt.1,20-21/ Duh Sveti je objavljivao istinu, učio i uvodio kršćane u svu istinu, On je to činio do danas, On to čini i danas i činit će do punine vremena. Biblijska proročanstva nisu predmeti

osobnog tumačenja ili razumijevanja, razrješivanja ili riješena. Nisu to predmeti nastali zato što je neki čovjek želio da tako bude. Ona se nikad ne zbivaju po ljudskim porivima, nego uvijek i uvijek su sveti Božji ljudi govorili pomazani i naučeni od Boga. Bog ih je poticao, pokretao, gonio i davao što će govoriti i učiti po Svetom Duhu. Duh istine uvodio ih je u svu istinu, učio ih je sve i sjetio ih je svega što je koristilo njima i njihovim slušaocima. Duh Sveti je učitelj! „Vi istražujete pisma u kojima mislite da imate život vječni. Upravo ona svjedoče za me.“ /Iv.5,39/ Dali su oni mogli razumjeti o čemu im je Isus govorio? Oni jesu istraživali pisma ali na svoju ruku, na svoju ruku su ga i razumijevali i tumačili. Zato i nisu prepoznali Isusa kao Mesiju! Zato i danas mnogi ne prepoznaju istinu o Isusu kao osnovnu poruku evanđelja! Tada je živio u Jeruzalemu čovjek imenom Šimun. Bio je pravedan i pobožan i očekivao je utjehu Izraelovu. Imao je božansko nadahnuće, njemu je Duh Sveti objavio da neće vidjeti smrti dok ne vidi Mesiju Gospodnjega. „Potaknut od Duha Svetog Dođe u hram. Upravo kad su roditelji nosili djeteta Isusa da izvrše na njemu propis Zakona. Uze ga na ruke, dade hvalu Bogu i reče: „Sad možeš, Gospodine, otpustiti slugu svojega da prema riječi tvojoj ide u miru, jer mi oči vidješe spasenje tvoje koje si pripremio pred licem svih naroda, svjetlo da rasvijetli pogane i slavu naroda Izraelovog.“ Njegov otac i njegova majka divili su se ovome što se govorilo o njemu.“ /Lk.2,25-33/ Tko je bio učitelj čovjeku po imenu Šimun? Tko ga je nadahnuo i podučio? Riječ kaže da je to bio Duh Sveti. Njemu je Duh Sveti prosvijetlio razum i srce i otkrio objavu Isusa! Potaknut od Duha Svetog dođe u hram točno kada su Josip i Marija donosili Isusa. Po objavi Svetog Duha istine, on je u Isusu vidio Spasitelja, svjetlo istinito, svjetlo koje rasvijetljuje svakog čovjeka, svjetlo da rasvijetli pogane i slavu naroda Izraelovog. Zato to nije čudo, kako je to mogao primiti čovjek imenom Šimun? Mogao je, jer je u očima Božjim bio pravedan i pobožan, i očekivao je onoga

koga su proroci nadahnjivali. Imao je učitelja odozgo, imao je božansko nadahnuće i bio je čovjek učen i vođen Duhom Svetim. Duh Sveti ga je uveo u istinu o Isusu. On nije govorio sam od sebe, već ono što je čuo i objavio je buduće. On je služio Bogu u istini i Bog Istinit ga je pohodio! Mi bismo se danas mogli pridružiti proroku Jeremiji koji kaže: „Strahote i grozote zbivaju se u ovoj zemlji, proroci laž proriču, a svećenici podučavaju na svoju ruku, a mom narodu to omilje! Ali što će raditi na kraju?“ /Jer.5,30-31/ Zašto bi se trebali pridružiti proroku Jeremiji? Zato, jer smo zabrinuti onim što vidimo da se zbiva na zemlji. Nesta vjernih! Svećenici, svaki na svoju ruku tumače istine Božje! Proroci prorokuju laž. Mir se nudi a mira nema! Unatoč velikoj progresiji širenja kršćanstva, sve upitnija je njegova pozadina, njegova duhovnost? Sve upitnije je tko je vodi i na čijoj istini se bazira. Napredovanje i razvoj ne prate i duhovno - kvalitetne moralne promjene. Ono što se dešavalo nakon neposrednog izliza Svetog Duha, današnjem kršćanstvu izgleda kao opsesija. Prva zajednica sljedbenika Isusa Krista bila je obuzeta Svetim Duhom istine. Njihova srca bila su zauzeta samo za istinu Krista. Njihovo tumačenje i razumijevanje rezultiralo je: oni su bili postojani u apostolskoj nauci, zajedničkom životu, lomljenju kruha i u molitvama. Svi koji prigriše vjeru držahu se zajedno. Hvalili su Boga i zato uživali naklonost svega naroda. Kakvo je to bilo čudo. Bilo je to djelo Duha Svetog. Jedinstvo Duha nauk je Božje prisutnosti. Nakon pokušaja prevare Ananije i Safire, veliki strah je spopao svu crkvu i sve koji su to čuli. Kada je sotona zaposjeo Ananijino srce da je pokušao slagati Duhu Svetom i završio smrću, strah Božji spopao je svakoga. Gdje je prožetost strahom od Boga danas? Danas se slobodno možemo opomenuti proroka Malahije: „Sin častio oca, a sluga gospodara. Ali ako sam ja Otac gdje je čast moja, ako sam Gospodar gdje je strah od mene?“ /Mal.1,6/ Više se ljudi boje vlastodržaca i moćnika ove zemlje nego Boga, ponestaje straha Božjega! Pro-dahnuti Božjim strahom postali

su velika manjina. Nema učitelja nema ni znanja! Strah od Boga početak je mudrosti! Duh Sveti je onaj koji oživljava, on je onaj koji vraća u život i budi u novi život. On uči sve o čemu je Isus govorio. Po njemu čovjek postaje živ, živi – u životu je. Možemo ga vidjeti punog života, punoga duhovno-ga svjetla koje gori živo. Naučeni od Svetoga Duha, gorljivo služimo Kristu! Tijelo ne vrijedi ništa. Ljudsko umovanje ne dovodi daleko. Riječi koje nam je Isus obznanio su duh i život. Zato je i apostol Petar dao ovakvo svjedočanstvo: „Gospodine komu ćemo otići? Ti imaš riječi vječnoga života!“ /Iv.6,68/ Tu se već vidi Duh Sveti na djelu. Tu se vidi kako Duh Sveti uvodi Petra u istinu: „Ti si Krist, sin Boga živoga.“ – bio je to odgovor Šimuna Petra na Isusovo pitanje: Za koga ga oni drže? Za takav odgovor Isus mu kaže: „Blago tebi Šimine sine Jonin, jer tebi to ne objavi tijelo i krv nego Otac nebeski.“ /Iv.16,13-17/ Petar je prepoznao Isusa kao Sina Božjeg. Duh koji je tada bio sa njima to mu je otkrio. Kada su ga vidjeli kako hoda po vodi i uđe u lađicu, padoše preda nj ničice govoreći: „Ti si uistinu Sin Božji!“ Na to će mu Natanel: „Učitelju ti si Sin Božji! Ti si kralj Izraelov!“ /Iv.1,49/ I zli duhovi su vikali da je Isus uistinu Sin Božji, a danas, nažalost, mnoge teološke škole vode rasprave o tome. Mnogi umni, al ne i duhovni, iznose svoje stavove na svoju ruku. I nauk o spasenju ima svoje varijacije, vrste i podvrste. Kako, ako je jedan Bog i jedna vjera i jedan put i jedna istina? I nauk o Svetom Duhu ima mnoge različitosti. Učenja o Svetom Duhu u mnogih su rezultirali rascjepima i razlazima. Mi vjerujemo –moramo zamijeniti istinom – nas je Sveti Duh istine naučio da bismo izbjegli - ista vjera, ali različita vjerovanja? Lako je isključiti Duha Svetoga da nas više ne uči svemu što je Isus rekao, ali kako izbjeći brodolom vjere? Bez Svetog Duha u sadržaju i karakteru učenja, dobivamo religiozne oblike vanjskog oblika pobožnosti. Pobožnost bez sile. Mnogima je, nažalost, važnije uvjeriti sebe i one oko sebe, nego imati nebesko svjedočanstvo da smo učenici Isusa Kris-

ta i naučeni od Duha Svetog. Ako držimo Riječ i ako smo u riječi, sigurno je da će nas i Duh Sveti iznutra uvjeravati da smo i djeca Božja. Zato i govorimo o Duhu Svetom u nama. Našu nauku, naša učenja valja pro-duhoviti učenjem i naukom Svetog Duha. Da bi nas Sveti Duh učio moramo biti njegovom kućom, to nije samo mišljenje to je život i življenje. To je stav srca svih onih koji su rođeni od Duha, kršteni u Duhu i svakodnevno se ispunjavaju u Svetom Duhu. Kako možemo biti zahvalni Isusu Kristu i Ocu nebeskom, jer nam je poradi Isusa poslao učitelja, Duha Svetog - Duha istine koji nas uči i naučava, uvodi u svu istinu i sjeća nas svega što je Isus govorio. Kako smo zahvalni Bogu jer Duh ne govori sam od sebe već uči, svjedoči i govori što čuje i objavljuje nam buduće. Kada sve ovo promotrimo dolazimo do jedinstvenog zaključka iskazanog kroz jedno pitanje: „Kuda ćemo od tebe, kad su u tebe riječi vječnoga života? Kuda ćemo od tebe kada nam je radi tebe poslan Sveti Duh istine? O kako nam treba učitelj!

Duh molitve

„A na dom Davidov i na Jeruzalemce izlit ću Duh milosni i MOLITVENI. I gledat će na onoga koga su proboli; naricat će nad njim kao nad jedincem, gorko ga oplakivati kao privenca.“ /Zah.12,10/

* * *

Nakon večernjega molitvenoga časa, prišla mi je jedna vrlo stara i draga sestra jedva se kretala, ali je nekako došla do mene i tiho mi rekla: „Dragi brate, zajednici nedostaje molitvenoga Duha!“ Nikada nisam zaboravio te riječi. Zajednici nedostaje duh molitve! Rekla je to sestra koja je bila veliki molilac, imala je molitvenoga Duha i dar proroštva. Vidjela je da unatoč mnogim izgovorenim molitvama te večeri – nešto nedostaje. Vidjela je da nedostaje duh milosni i duh molitveni. „Kad uze knjigu, četiri Bića padoše pred Janjetom zajedno sa dvadeset i četiri Starca, od kojih je svaki držao citru i zlatne čaše pune kada, a to su MOLITVE SVETIH.“ /Otk.5,8/ To su molitve svetih koje je posvetio Posvetitelj – Isus Krist, posvećenjem koje ostvaruje Duh Sveti. To su molitve iskazivane u molitvenom Duhu! Kroz pokoravanje Isusu Kristu i poštropljenje Njegovom krvi. U jezičnoj definiciji molitva je duhovna radnja vjernika koju oni čine u molitvenom Duhu ili uz pomoć i suradnju sa Svetim Duhom. „Vi se, ljubljani, naprotiv uzdižite i izgrađujte na temeljima svoje presvete vjere; molite uz SURADNJU Duha Svetog!“ /Jud.1,20/ U kršćanskoj terminologiji molitva se definira kao razgovor s Bogom. Bog je Duh i razgovor se obavlja u molitvenom Duhu! Ponekad se molitva naziva duhovnim disanjem

vjernika, gdje vjernik kad sluša Riječ Božju – udiše, a kad moli – izdiše. U Svetome Duhu prima i u molitvenom Duhu daje! Moliti, kao glagol, definira se kao izravno obraćanje nekome sa izvjesnom molbom ili zamolbom. U našem slučaju, znači obraćati se Bogu. Onaj koji podnosi molitvu ili molbu, naziva se moliocem. U duhovnom smislu molitvom nazivamo razgovorom u Duhu osoba koje se međusobno krajnje uvažavaju. To je po mojem mišljenju najljepša definicija molitve. To uvažavanje i ta uvaženost se ne baziraju na religijskoj pripadnosti, na ustaljenoj tradiciji ili običajima koje određene grupacije vjernika imaju. Molitva je obraćanje onome koji ljubi od onoga koji njega ljubi! Bog ljubi čovjeka, i tko ljubi od Boga je, jer je Bog ljubav. Odgovor na molitvu molioca je odgovor onoga – Boga koji je na zahtjev ljubavi odgovorio ljubavlju. Ljubav je u temeljima naših molitvenih života! Molitvu bi mogli jednostavno definirati kao ljubavni razgovor osoba koje se neizmjerljivo ljube. Ta molitvena ljubavna veza se sa moliočeve strane izgrađuje zajedništvom i jedinstvom u Duhu sa osobom kojoj se moli – Kristom. „A tko se združi s Gospodinom, s njim je jedan duh!“ /1.Kor.6,17/ Združiti se s nekim do te mjere da se i duhovno poistovjećujete je stvarno zajedništvo. Tako zajedništvo ju sebi nosi iskrenu vjeru, potpuno pouzdanje i povjerenje, bez kojeg molitve nisu autentične. Onoga koga molimo moramo ljubiti i imati potpuno povjerenje u Njega! Moramo u Duhu Svetom prihvatiti da je molitva naša najljepša i najdragocjenija duhovna radnja. Kako je dragocjeno imati molitvenog Duha i moliti u jedinstvu s Duhom ili uz suradnju sa Svetim Duhom. Ako molitvu sagledavamo kroz dobro sročene i lijepo izrečene riječi, to zovemo religijom. Religija uvijek nastoji sa dobro sročanim i lijepo iskazanim riječima udobrovoljiti onoga koga se moli. Prevladava princip; koga je za molit, nije ga dobro srditi! Ako mislimo i umišljamo si, naročito kao kršćani, Boga očarati načinom molitve vremenom i izborom posebnih riječi i množinom ili brojem izgovorenih riječi – morat ću vas

razočarati, to neće proći! „Kada se molite, ne budite kao licemjeri koji se vole UPADNO moliti u sinagogama – zajednicama i na raskršćima da ih vide ljudi. Zaista, kažem vam, već su primili svoju plaću. „A ti kad moliš, uđi u svoju sobu, tajnu kljet, zatvori vrata te se pomoli Ocu svom u TAJNOSTI, pa će ti platiti Otac tvoj koji vidi u tajnosti. Kada se molite, ne izgovarajte isprazne riječi kao pogani, koji umišljaju da će biti uslišani zbog svoga nabranjanja. Nemojte ih, dakle oponašati. Jer i prije nego ga zamolite, zna Otac vaš što vam je potrebno!“ /Mt.6,5-8/ Ne smijemo zaboraviti svoje tajne kljete! Upadnost u stavu, načinu ili izričaju nasuprot su skrovitom govoru srca! Mnogobrojne izgovorene isprazne riječi i umišljanja da ćemo zbog ustrajnog nabranjanja biti od Boga uslišani – pripadaju religioznim molitvenim formama ljudi koji nemaju pravu spoznaju Boga. Oni ne razumiju usporedbu koju je Gospodin Isus iznio učenicima kako uvijek treba moliti i nikada ne klonuti. /Lk.18,1/ Kako uvijek moliti? Kako moliti a ne izgovarati mnogobrojne riječ koje nam u tome momentu dođu na pamet. Neki su mi postavljali pitanje: „Kako možeš provesti sate i sate na molitvi i što ti cijelo vrijeme imaš za govoriti Bogu?“ Već sam rekao da je molitva djelo Svetog Duha, molitvenog Duha, koje se izvršava samom prisutnošću Svetog Duha u nama. Mnogo puta mi ne znamo što da molimo, ni kako treba da molimo ali pod pomazanjem Duha molitve mi imamo otkrivenje i objavu. Zato je Isus molio i izmilio drugoga ali iste vrste, Očevo obećanje, da bi smo imali u molitvi pomoć odozgo kroz molitvenog Duha! Duh Sveti zna da u skladu sa voljom Božjom posreduje za nas. On pozna volju Božju. On zna stanja naših srca i daje nam duhovne poticaje, osposobljava nas i obučava kako, koliko i zašto moliti. Duh molitve je naša nutarnja snaga da možemo moliti bez prestanka. Duh Sveti je naša nutarnja jakost da možemo razmišljati o Bogu i Njegovoj Riječi na svim svojim putovima. Nitko ne može odgovoriti na Božji standard koji On zahtjeva od nas preko molitve bez izliveno-

ga molitvenog Duha. Tako sa punom slobodom možemo ustvrditi gdje je duhovna molitva tu je i Duh Sveti. Ako nema duhovnih molitava i molitvenim Duhom ispunjenih molioaca, nema ni Duha Svetog. Zato i govorimo i pišemo o Svetome Duhu u nama! „Dok ga je slušao sav narod, on reče svojim učenicima: „Čuvajte se književnika koji vole šetnje u dugim haljinama, kojima su dragi pozdravi na javnim mjestima pročelja u sinagogama, prva mjesta na gozbama! Oni izjedaju dobra udovička, dok tobože mole duge molitve. Oni će biti strože suđeni!“ /Lk.20,45-47/ Koliko su vrijedile pred Bogom njihove tobože duge molitve. Uvijek i uvijek iznova se sjetim Samuelovog iskustva. Dok je tražio koga da od Jišajevih sinova pomaže za novoga kralja morao je učiti i naučiti vrlo važnu lekciju: „Ali Gospodin reče Samuelu: „Ne gledaj na njegovu vanjštinu ni na njegov visoki stas, jer ja sam ga odbacio. Bog ne gleda kao čovjek: čovjek gleda na oči, a Gospodin gleda što je u srcu!““ /1.Sam.16,7/ Čovjek gleda kao čovjek na oči, na stas, na izričaj i sam poseže da se predstavi u svjetlu onoga što je sa ljudske strane gledanja i promatranja prihvatljivo. Ipak ono što je istina, Bog gleda u srce i gleda na ono što je u čovjekovu srcu. „Neznate li da ste hram Božji i da Duh Božji prebiva u vama?“ /1.Kor.3,16/ Mi smo prebivalište Božje u Duhu! Voljom Duha Božjeg kroz Riječ Božju – iskazana je volja Božja. Sveti Duh i Riječ Božja su uvijek povezani, i ono što je Bog sastavio, tko se usuđuje od nas da rastavi? Kad se puno govor i piše o Svetom Duhu, pogled se skreće sa Njega i širom se otvaraju vrata obmanama i zabludama. Molitva u Duhu, molitva pod pomazanjem molitvenog Duha uvijek je i uvijek u skladu sa Riječju iz Pisma. Nikada Sveti Duh ne želi biti netko ili nešto što nije sukladno Riječi Boga živoga. Kad Sveti Duh djeluje, On uvijek to čini po Riječi. Ja to slikovito doživljavam kao putovanje sa vlakom, uđem u vagon nađem kupe i sjednem na svoje mjesto. Drugim riječima rečeno, uđem vjerom u Isusa Krista, Pomazani-ka. Prigrlivši vjeru u Isusa Krista ušao sam u vagon u kojemu

ima za mene i kupe i sjedala. Vagon se počinje kretati, naprijed je moćna mašina – lokomotiva koja pokreće cijelu kompoziciju. Taj snažni pokretač je Duh Sveti. On uvijek i uvijek pokreće vagon u kojima su milošću Božjom smješteni sljedbenici Isusa Krista. Ono što čini prijevoz vlakom specifičnim je pruga. Ona je sastavljena od čvrstog temelja, nosećih praga i pružnih tračnica. To je nježna slika Biblije, riječ na temeljima apostola, po glavama i vrstama knjiga, u vagonu - vjerom u Krista, i u stalnom pogonu od Svetog Duha. I tako putujemo kroz noć i kroz dan, po zimi i po ljetu, u proljeće i u jesen, kroz oluje i nevolje, sve do cilja našega puta, do cilja naše vjere – spasenja duše! Kad sjednem na svoje mjesto u kupeu, stanje moje volje dolazi u funkciju. Sve što bih radio van ovoga vlaka ostavljam i zaboravljam. Vrlo malo tjelesnih interesa ostaje sa mnom. Kad smo u tom stanju, obično nam je vrlo malo potrebno da se pozna krajnja volja Božja za nas. Iskušenje da se izađe iz vlaka da se siđe i da se promjeni i vlak i ciljana stanica mogu nas povremeno snalaziti. I to se nažalost, dešava. Nije nenormalno i nije neuobičajeno. Ali molitva uz suradnju sa Svetim Duhom, molitva u jedinstvu sa Duhom ili molitva pod pomazanjem Duha molitve, molitva je po Riječi iz Pisma i u tim okolnostima naša je pomoć. Svaka molitva pod uplivom molitvenog Duha u službi je proslavljanja Isusa Krista. Tako i naše putovanje, naša ustrajnost i naša nepokolebljivost proslavlja Isusa Krista na našem putovanju do cilja vjere. „Kada uđe u Hram počne izgoniti prodavače: „Stoji pisano – reče im – kuća moja neka kuća molitve bude, a vi je pretvoriste u razbojničku špilju!“ /Luk.19,46-49/ Kuća moja, zajednica naroda Božjeg – neka bude kuća molitve! On je ušao u Hram u Jeruzalemu ali on je ušao i u hram – u naša srca! U Njemu čitava građevina, svi mi, sklopljena je, vezana i spojena kroz skladno tijelo kojemu je Isus glava. I ono se podiže i izgrađuje, raste i povećava se u sveti hram u Gospodinu, posvećeno svetište – posvećenjem koje ostvaruje Duh Sveti. Taj hram Božji, uvijek moramo znati, smo mi – posve-

ćeni, sveti za Gospodnju prisutnost. Naše srce je šator sastanka Boga i nas! U Isusu Kristu i u zajednici jedan s drugim mi se ugrađujemo kao živo kamenje u tu duhovnu građevinu da bi se izgradilo određeno sveto prebivalište Božje, stan Božji u Svetom Duhu. Ta izgradnja traje i kroz molitvu u Duhu ili molitvu uz suradnju sa Duhom Svetim. Molitvenim Duhom i molitvom se hram održava čistim, molitvenim Duhom i molitvom se hram održava u opstojnosti. „A mi ćemo se u potpunosti posvetiti molitvi i službi propovijedanja.“ /Dj.6,4/ To su učinili apostoli! Danas susrećemo puno razno raznih apostola i mnogo, vrlo mnogo službenika u crkvenim službama. To su privlačna i slavna zvanja. To nisu samo umijeća govorničtva nego i mjesta vrućih molitava u molitvenom Duhu! Nažalost, zanemarena je molitva i izgubio se molitveni Duh - zato i imamo sve više i više suhoparnog intelektualizma, propovjedi i služenja u Riječi bez Duha i duhovnosti. „Kada su bili pušten na slobodu, Petar i Ivan vrata se k svojim te im saopće sve što su im rekli glavari svećenički i starješine. Kad to čuju jednodušno podigoše glas k Bogu...“ /Dj.4,23-24/ Molili su da im Gospodin podari snagu da ponovno posve neustrašivo navješćuju Riječ Njegovu. Pismo kaže da dok su molili, potreslo se mjesto na kojem bijahu skupljeni. Svi se napuniše Duha Svetoga te neustrašivo počеше navješćivati Riječ Božju. /Dj.4,31/ Dakle, za daljnju vožnju do cilja vjere bila je potrebna nova sila. Sveti Duh je za vrijeme njihove molitve ponovno ispunio njihova srca, i oni su potaknuti tom snagom ponovno neustrašivo svjedočili Krista. O kad bi se barem i nama otvorile duhovne oči da uvidimo duhovne principe Božje – molitveni Duh, ispunjavanje Duhom, snažno i vjerodostojno svjedočanstvo. Ako na svijetu postoji i jedan čovjek koji bi trebao biti ispunjen vjerom, onda je to čovjek molitve u Duhu. To je čovjek ispunjen Duhom molitve. Kako možemo zamisliti molitvu bez vjere, ili kako biti ispunjeni u Svetom Duhu a ne imati vjeru? „Ali neka ište s vjerom, bez ikakva sumnjanja, jer je onaj koji sumnja sličan morskome valov-

lju koje vjetar podiže i tamo-amo goni. Takav čovjek neka ne misli da će što primiti od Gospodina!“ /Jak.1,6-7/ Nevjera je prirodni karakter paloga čovjeka. Obraćen, nanovo rođen – rođen po Duhu, čovjek ima Kristovu nebesku prirodu, vjeruje i ima vjeru u Boga! „Zato vam kažem: „Što god moleći pitate, vjerujte da ste to već primili i biti će vam!“ /Mk.11,24/ Ako što možeš...? – reče mu Isus... – sve je moguće onomu koji vjeruje! /Mk.9,23/ Dali je bilo moguće Isusu da ozdravi padavičava? Odgovor je: da! Dali je moguće Isusu premještati gore? Odgovor je: da! Pod utjecajem Božjim od koga dolazi i htjenje i djelovanje, Mojsije je podigao ruku sa štapom iznad mora i more se počelo razdjeljivati i razdijelilo se. Razdjeljivalo se i razdijelilo onoliko koliko je bilo potrebno da sav narod prijeđe. Bilo je to htjenje od Boga i djelovanje od Boga. Bog je poveo narod i Bog je učinio da narod prijeđe i preko te naizgled nepremostive prepreke. Danas mnogi te riječi dovode do apsurdna. Netko odluči da vjerom ispremješta sve kontinente?! Dali je taj poticaj od Boga? Dali je to htjenje i djelovanje Božje? Sa potpunom sigurnošću ćemo reći – nije. Nije to izraz volje Božje po Duhu Svetom obznanjene ili objavljene. Takva molitva i u takvim slučajevima može biti samo izraz želje i htjenja čovjekovog tijela. Duhovni molioци i duhovni činovi uvijek i uvijek su u službi izvršavanja volje Božje. Njegova uzvišena volja je uvijek i uvijek cilj molitvenim Duhom ispunjenih ljudi. Kada je Bog pokazao nebeski model šatora Mojsiju u kojemu će On prebivati; „Gospodin reče Mojsiju; „Pozvao sam, gledaj, po imenu Besalela, sina Urijina, od korijena Hurova iz plemena Judina. Napunio sam ga Duhom Božjim, koji mu je dao umješnost, razumijevanje i sposobnost za svakovrsne poslove da zamišlja nacрте za radove od zlata, srebra i tuča, za rezanje dragulja, za umetanje, za rezbarenje u drvu i poslove svakakve.“ /2.Moj.31,1-5/ Gospodin Bog je osposobio svim vrsnoćama Besalela po svom Duhu, i to je garantiralo da će izvršenje biti besprijekorno. I doista tako je i bilo. U prilog tome svjedoči i apostol Pavle:

„Imam snage za sve u Kristu koji me osposobljava. Spreman sam na sve i dorastao za bilo što u Njemu, jer On mi ulijeva unutrašnju snagu, to jest, sasvim sam nezavisan kad sam u Kristovom obilju!“ /Fil.4,13/ Nezavisnost o sebi i o svojoj ljudskoj prirodi, kao i o bilo kojem čovjeku ili bilo kojoj okolnosti uvijek je uvjetovana ispunjenjem snagom Svetoga Duha. Sveti Duh je taj koji daje unutrašnju snagu i osposobljava da se u cijelosti vrši i izvršava volja Gospodnja. Pišući svome sinu u vjeri, Timoteju, apostol Pavle kaže: „Ti dakle – sine moj – budi jak, iznutra ojačan u milosti i duhovnom blagoslovu koji se jedino može naći u Kristu Isusu!“ /2.Tim.2,1/ Jošua i Kaleb su bili ljudi drugoga duha. Njih okolnosti nisu uznemiravale kao sve ostale, jer su pod poticajom Svetog Duha gledali na moć i snagu koja je bila sa njima u osobi Gospodina Boga. Ana, Samuelova majka – dugo se molila pred Gospodinom, a Eli Veliki svećenik, motrio je njezina usta. Ana govoraše u srcu; samo se usne njezine micahu, a glas joj se nije čuo, zato je Eli pomislio da je pijana. /1.Sam.1,8-16/ no, ona nije bila pijana od ovozemaljskih opijata već je njeno srce govorilo voljom Božjom. Vjerujem da je bila pomazana Duhom molitve. Danas se mnogi spore o načinima molitve, jedni su za glasnu a drugi za tihu ili gotovo nečujnu molitvu! Jedni su za molitvu na koljenima, dok su drugi za molitvu na ležajevima! Ja bih se usudio reći da uistinu ne vrijedi ni glasna ni tiha molitva, kao ni hodajuća, ili molitva sa ležaja već jedino ona u pomazanju Svetog Duha. Zato bih savjetovao svima da prvo traže molitvenog Duha a onda da se brinu o ostalim formama i oblicima molitve. Molitva molitvenog Duha, pomazana molitva je molitva koja govori o izvršenju volje Božje. Ona govori nama i svima oko nas o našem stanju pred Bogom ili o našem stanju u očima Božjim. Ona otkriva naš odnos sa Bogom već smo govorili o ljubavnom odnosu onih koji se ljube. Preko proroka Zaharije Bog govori: „Ne silom niti snagom, već Duhom mojim!“ /Zah.4,6/ Ako ustrajemo u svojoj sili ili u svojoj snazi vrlo

lako se možemo naći u poziciji u kojoj su se našli narodi Izraela: „Kada na molitvu ruke širite ja od vas oči odvrćam. Molitve samo množite, a ja vas ne slušam!“ /Iz.1,15/ Mi možemo usnama svojima izgovarati što želimo ili što nam na um padne. Ali Bog gleda na naša srca, i na ono što je u njima. Naše misli ne moraju biti Božje misli! Naši putovi ne moraju biti Božji putovi! Sam Bog svjedoči da kao što je nebo iznad zemlje, tako su i putovi Njegovi iznad naših – ljudskih putova, i misli Njegove – iznad naših misli. Moramo priznati da usklađivanje i misli i putova dolazi odozgo po Svetom Duhu. Budi volja tvoja, kako na nebu, tako i na zemlji. U nama, u tim zemaljskim sudovima! To je dio opće poznate molitve kojom nas je Isus podučio. Uočavati volju Božju i moliti u Njegovom suglasju djelo je Svetog Duha u nama. To djelovanje Svetog Duha se ne očituje samo u snazi duhovne molitve, nego i u snazi života pod vodstvom Duha Svetog. Ojačani iznutra, osnaženi u nutarnjem čovjeku mi život u ovom tijelu provodimo u vjeri u Sina Božjeg. Ako pripadamo Kristu Isusu, razapeli smo svoja tijela s njegovim strastima i požudama. Ako imamo život po Duhu, slijedimo Duha. Ne težimo za taštom slavom! Usmrćujemo sve ono što je u našim tijelima zemaljsko i odbacujemo od sebe sve tjelesno, jer smo svukli staroga čovjeka s njegovim djelima i obukli novoga po Svetom Duhu. Novoga koji se uvijek obnavlja za stanje prave spoznaje prema slici svoga Stvoritelja. Tada ništa više nije važno već samo Krist, koji je sve i u svemu. Čitao sam mnoge knjige o molitvama i naučio iz njih mnogo. Važnost molitve je uvijek bila isticana, ali moji osjećaji i uma i srca su nailazili na probleme. Za mene je molitva bila čežnja za nebom, često bih podizao ruke da ga dokučim. Uvijek bi se našao iznova i iznova na početku; nebo visoko, zemlja pretvrda, a na zemlji pre-žestoko! Jednoga dana, kao i Jakov: „I usni Jakov san: ljestve stoje na zemlji a vrhom do neba dopiru, i anđeli Božji po njima se penju i silaze, i uza nj je Gospodin te mu govori: ja sam Gospodin Bog tvoga praoca Abrahama i

Bog Izakov. Dobro znaj: ja sam s tobom; čuvat ću te kamo god pođeš i neću te ostaviti dok ne izvršim što sam ti obećao!“ /1.Moj,28/ Osjetio sam da mi nedostaju ljestve po kojima ću se uspeti sve do neba, shvatio sam u duhu da je Isus sve učinio da se mogu uspinjati, opremio me i osposobio i spustio je ljestve. Tvrdim sa puninom vjere to je jedini put – istina i život koji vodi do neba. Imamo ljestve – molitvenog Duha! Sa svakovrsnom prošnjom i motivom, molimo u jedinstvu s Duhom, u svakoj prigodi i k tome bdijmo sa svom ustrajnošću i svakovrsnom molitvom i za sve svete. /Ef.6,18/ Imamo ljestve po kojima možemo iznijeti sve svoje potrebe Bogu prošnjom i molitvom i sve to u zahvalnosti. Svjesni da smo bliže kraju nego ijedna generacija ispred nas, budimo umjereni i trijezni da se možemo posvetiti molitvi posvećenja koje ostvaruje Sveti Duh. U posvećenu i molitvi za razno razne potrebe, molit ćemo: Duh i zaručnica vele; dođi. /Okt.22,17/ Znamo da On uskoro dolazi i sa sobom donosi plaću da plati svakome prema njegovu djelu. Bdižite i molite da ne padnete u napast! Duh je spreman ali je tijelo slabo! /Mt.26,41/ Bila je molitva Isusa Krista upućena učenicima u vremenima Njegove najsirovije borbe u Getsemaniji. I na kraju ponovno se sjetim svoje drage sestre koja je sada kod Gospodina: „Dragi brate, u zajednici nedostaje molitvenog Duha!“

Svetost

„Budući da ste poslušna djeca, ne oblikujte se prema negdašnjim strastima – strastima iz vremena neznanja, već kao što je SVET onaj koji vas je pozvao, postanite i sami sveti u svemu življenju, jer stoji pisani: „Budite sveti, jer sam ja svet!““
/1.Pt.1,14-15/

„Petar, apostol Isusa Krista, izabranim putnicima, rasijanim među poganima Ponta, Glacije, Kapodicije, Azije i Bitinije, izabranim po predznanju Boga Oca za: POSVEĆENJE KOJE OSTVARUJE DUH SVETI, da se pokore Isus Kristu i budu pošćkropļeni njegovom krvi. Milost vam i mir u obilju!“
/1.Pt.1,1-2/

* * *

Svetost i posvećenje je izraz Božje namjene za izabrani narod Božji. Sam Bog po svojoj prirodi je svet, i u svom svetom karakteru odvojen je od sve tvorevine. Takav Bog je stvorio čovjeka, ali je čovjek padom u grijeh, narušio svetost zajedništva, načinio je racionalnu i moralnu razvalinu između sebe i tako svetoga Boga. Kroz Isusa Krista po Svetom Duhu Bog opet poziva k sebi čovjeka da se vrati i obnovi zajedništvo svetosti. Ponekad nam to zvuči paradoksalno ali je istinito. Naša svetost je potpuno moguća jer smo vjerom u Isusa postavljeni u ispravno stanje pred Bogom. Postigli smo takozvanu poziciju svetost. Kristova svetost nam je podarena. Postali smo sveti jer nas je sam Posvetitelj Isus posvetio. Pozici-

ona svetost postignuta je djelom Isusovog otkupljenja od stanja u kojemu smo se nalazili i darivanja Njegove vlastite svetosti. Kada nam je podario takozvanu pozicionu svetost u sebi pred svojim Ocem, izlio je na nas svoga Duha, koji svojom prisutnošću u nama čini da živimo sveto. Duh Sveti nas posvećuje u našim umovima i u našim srcima. Život koji provodimo u ovom tijelu provodimo vjerom u Isusa Krista a Svetim Duhom se posvećujemo odnosno odvajamo od svega neposvećenoga. Po vjeri u Isusa Krista svukli smo staroga čovjeka i obukli se u novoga na sliku Njegovu. Obukli smo jedno novo duhovno biće koje se nalazi neprestano u duhovnom postupku obnavljanja i posvećenja koje ostvaruje Duh Sveti. Neprestano se naš novi čovjek obnavlja i preinačuje u puniju i savršeniju sliku Isusa Krista. Kroz pravu spoznaju i stalno posvećenje taj novi čovjek sve više i više dolazi do stanja sukladnoga volji Božjoj. Kada pokušavamo svetost definirati u našem jeziku, svetost je definirana kao stanje bezgrješnosti i moralne čistoće, savršenosti i bez mane. U duhovnom smislu to su kršćanske duhovne osobine koje se izriču i prepoznaju u fizici našega tijela. Pojmovi kao; savršen, ili bez mane, ili bez nedostatka ili stanje bezgrešnosti, često nam puta izgledaju kao nemoguće i nedokučive misije. Ipak svetost je kršćanski cilj duhovnog nebeskog zvanja i moguće stanje u Kristu Isusu. Za razliku od jezične definicije duhovna definicija definira svetost kao odvajanje, izdvajanje, odbacivanje i odstupanje od svega što nije sveto u Božjim očima. Tu svetost i to posvećenje ostvaruje Duh Sveti, on je svet i njegova aktivnost u nama je uvijek u smjeru svetosti, odnosno uklanjanja grijehu i svim produktima grijeha. Kada bi svetost promatrali samo kao jedan oblik perfekcije i vezali je uz misterij vjere i doslovno i dosljedno provođenje njenih zahtjeva u realnosti života, dobili bi smo nerealnu sliku stvarnosti. „Ako je korijen svet, svete su i grane!“ /Rim.11,16/ Sam ovaj stih otkriva uzročno posljedičnu vezu između vjernika i Boga kroz poveznicu zvanu vjera. Korijen je svet i grane su

svete jer njihovo posvećenje obezbjeđuje i ostvaruje Duh Sveti. Ako odustajemo od ovih duhovnih principa svetosti, onda ćemo se vjerojatno naći u različitim virovima i vrtlozima koje proizvode vjere samom svojom pojavnošću kroz svoje razne vjerske aktivnosti, u nastojanju postizanja besprijeekornosti, perfekcije, ili jednom riječju rečeno – svetosti. Nažalost svjedoci smo da mnogim vjerskim sljedbama i njihovim uvjerenjima svetost je cilj, a one same po sebi preuzimaju ulogu vodiča koji daje upute kako dosegnuti i postići taj cilj. Tako visoki cilj zahtjeva i visoko postavljene standarde. Mnoge vjerske zajednice to rješavaju tako što ustrojavaju različite oblike asketizma. Strogim načinom života, uz odricanje od svakog tjelesnog uživanja želi se postići uzvišeno stanje duha – svetosti. Strogo kontroliranim i navođenim životom po ustrojenim propisima vjere, vježbaju se vrline obuzdavanja požuda i pohlepa, uz stalnu težnju moralne savršenosti. Vjerska težnja je jasna – moralna usavršenost kroz pokoru, isposništvo i trpljenje. Ti asketski načini postizavanja svetosti nisu samo prakticirani u kršćanstvu već ih prakticiraju i mnoge druge ne kršćanske vjerske sljedbe. Ono što je žalosno u cijeloj toj priči je isključivanje posvetitelja Isusa Krista, i isključivanje Duha Svetoga kojim se posvećenje ostvaruje. Istina je da uredno držanje određenih odredbi i propisa uz trpljenje tijela kroz razne oblike pokore, isposništva i trpljenja, daju izvjesne oblike posebnosti ali ne daju pobjedu krvlju Isusa Krista stečenu nad grjehovnim zakonima čovjekovoj prirodi. Često puta se izabranim vjernicima nameće perfekcionizam kao stanje ispravnosti pred Bogom. Perfekcionista teže ka savršenosti koja drži da je svrha moralnog djelovanja postignuće savršenstva. Mane izražavane kao nedostaci, pogreške, ili prekršaji izvjesnih vjerskih normi, uspostavljenih raznim propisima i zakonodavnim okvirima, moraju se potrti kao neispravnosti u moralnim procesima djelovanja ka savršenosti. To potiranje nesavršenoga provocira perfekciju i osnažuje osjećaje moralne čistoće. Nažalost

opet moramo konstatirati da i taj oblik posvećenja zaobilazi istinu da je Isus posvetitelj, i da život posvećenja u nama ostvaruje Njegov Duh. Propovijedi i razna učenja puna su savjeta kako osposobiti osobne ličnosti da budu bezgrješne, neporočne, nepogrešive ili bezgrešne u odnosu na poroke tijela. Poroci su nedostaci ili mane u ponašanju zbog pale prirode tijela. To su slabosti karaktera zbog djelovanja grjevnog zakona koje često produciraju neželjene projekcije čovjekove osobnosti – kriminalno ili nemoralno ponašanje. Nažalost i tu moramo konstatirati da mnogi propovjednici i njihove propovjedi, mnogi učitelji i njihova učenja ne usmjeravaju na Isusa kao posvetitelja, od Boga poslana i na Duha Svetoga kao onoga koji u nama ostvaruje posvećenje. Dapače, svoje propovjedi i učenja usmjeravaju na ljudsku snagu. „Ne svojom snagom ni svojom silom, nego Duhom mojim – govori Gospodin.“ „Uistinu je dolikovalo onome od koga je i radi koga je sve, kada je htio privesti k slavi mnoge sinove, da patnjama učini savršenim vođu njihova spasenja. Jer svi i Posvetitelj i posvećeni - imaju jednoga Oca. Zbog toga se ne stidi zvati ih braćom.“ /Heb.2,10-11/ Bog radi kojega je sve i komu sve duguje opstanak, usavršio je preteču našega spasenja – Isusa Krista, stradanjem u tijelu, u smrti na drvetu križa. I ne samo Isus, onaj koji posvećuje i čini ljude svetima, Riječ kaže, nego i oni koji se posvećuju od Njega svi su od jednoga Oca. A s obzirom na svoju božansku prirodu po Duhu Svetosti, u snazi, po Duhu posvetitelju, bio je javno označen za Božjega Sina u sili, na izrazit, pobjedonosan i čudesan način. Jaganjac Božji koji uzima grijehove svijeta, smrću i uskrsnućem iz mrtvih postaje našim Gospodinom, Mesijom i Pomazanikom – Kristom. Pomazanik koji pomazuje! I upravo u tim riječima Sveto pismo objašnjava svetost Božju i svetost onih koji prigrliše vjeru u Krista, Sina Božjega. Biblija najbolje objašnjava poziciju ili stečenu svetost po vjeri i svetost koja se ostvaruje izlivanjem Svetoga Duha koji tu svetost ostvaruje. Dakle, vjerom u Isusa Krista primamo u baštinu svetost. A

primanjem Svetoga Duha dobivamo silu i snagu kako tu svetost održavati i u njoj rasti na sliku Isusa Krista. U Starome zavjetu imamo izraženu težnju Božju da Njegov narod bude svet. Nemojte sami sebe poganiti, ne prljajte se da ne postanete nečisti. Ta ja – Gospodin – Bog sam vaš! Posvećujte se da sveti budete jer svet sam ja! Ja sam Gospodin Bog; izveo sam vas iz zemlje egipatske da vam budem Bog. Budite dakle sveti, jer ja sam svet! /4.Moj.11,43-45/ To je bila odredba Božja sa svrhom da se Njegov narod ne opoganjuje, da se razlikuje nečisto od čistoga. Da se čisto ne prlja doticanjem nečistoga. U Novom zavjetu se ta misao ponavlja. Njeno ponavljanje je uvjetovano svetošću Božjom. Bog je uvijek svet, i On osobno inzistira na našem posvećenju i našoj svetosti. Zbog Njegove svetosti, nikada ništa nečisto ne može opstati u Njegovoj blizini. Nikada ništa nečisto neće ući u Kraljevstvo Njegovo! Zato je On izveo svoj narod iz zemlje Egipatske kao što je i nas istrgnuo iz vlasti tame, i prenio u Kraljevstvo svoga ljubljenoga Sina u kome imamo otkupljenje i oproštenje grijeha. Kol.1,13-14. Ne budite s nevjernicima pod jednim te istim jarmom! Ne stvarajte saveza s njima! Što ima nepravednost s bezakonjem? Što li je zajedničko svjetlu i tami? Što ima zajedničko – ispravan život i ispravno stanje pred Bogom – sa bezbožnošću i bezakonjem? Mi smo hram živoga Boga! Kao što reče Bog; „Stanovat ću u njima i među njima biti. Hodat ću s njima i među njima. Ja ću biti njihov Bog a oni će biti moj narod. /2.Kor.6,16/ Od Izraelaca je tražio da mu sagrade svetište, sveto prebivalište da može boraviti među njima. On je posvetio šator sastanka i žrtvenik, posvetio je Arona i njegove sinove da mu služe kao svećenici. On se nastanio među njima da bi bio njihov Bog, i da bi oni upoznali daje On uistinu Bog njihov. Koji ih je izbavio iz zemlje Egipatske. Zar i mi nismo hramovi Njegovi? Zar u nama ne stanuje i ne prebiva po Duhu Svetom? Da bi i mi znali da je On Bog naš, Bog našega spasenja i izbavljenja. Bog naše sadašnjosti i budućnosti! Među izraelcima je posta-

vio svoje prebivalište, među njima je hodio i bio im je Bog, a oni su bili Njegov narod. Izveo ih je iz zelje egipatske, a više ne budu roblje. Polomio je palice njihovih jarmova da bi mogao učiniti da hode uspravno. Izveo ih je iz zemlje nevjerničke, da bi ih odvojio i posvetio sebi. Odlazite, odlazite, iziđite odatle, ne dotičite ništa nečisto! Izađite iz njihove sredine! Očistite se vi koji nosite posuđe Gospodnje! Iz.52,11 To odvajanje nije bilo vezano samo za zemlju Egipatsku, nego se nastavilo i u odnosu na sve zemlje neznabožačke. Zemljani sudovi koju su nosili nebesko blago, morali su uvijek biti odvojeni ili izdvojeni, posvećeni ili sveti. Iako se svetost u našim vremenima i u našim jezicima definira kao moralna čistoća, ili bezgrješnost, biti bez mane ili čak savršen. I u vremenima Izraela ona je imala isti smisao. Već kao što je svet onaj koji vas je pozvao, postanite i sami sveti u svemu življenju, jer stoji pisano: budite sveti jer sam ja svet! Uvijek je to bio izazov moralne duhovne osobine, koja se trebala izricati u našem svakodnevnom življenju. Taj izraz često zvuči kao nemoguće umijeće mogućega! Za tijelo nemoguće, a za Boga moguće! Biti bez mane ili savršen, bez nedostataka ili bezgrješan, posvećen ili svet, za nas znači biti kao ON! Već kao što je svet onaj – On – koji vas je pozvao, svetost je cilj duhovnoga zvanja i poziva. Svetost je postignuće koje je Bog u Isusu Kristu ostvario za nas i stalno održavanje toga duhovnog stanja po Svetom Duhu koji ostvaruje naše posvećenje. U vjerskom smislu te perfekcije su usko vezane uz misterij vjere u Boga. I dosljedno provođenje Njegove Riječi u svakodnevnoj realnosti života. To je čista praktična primjena: ako je korijen svet, svete su i grane! Sveti smo i mi jer nam je Krist darovao svoju svetost. Poziv na svetost je poziv da živimo sveto zbog prisutnosti Svetog Duha u nama. Novozavjetni vjernici su sveti, izdvojeni za ekskluzivnu Božju namjenu, sveti su jer je to Očeva volja, a produkt Kristovoga djela. Sveti su zbog stalne prisutnosti Svetog Duha. S pravom možemo reći da Tijelo Isusa Krista – Crkva svetost obnaša

kao obiteljsku odluku. To je djelo prisutnosti Svetoga Duha u nama, to je djelo koje čini sama Njegova nazočnost u nama. U savezu sa svima (misli se na stvarnu Crkvu) težite za spašenjem i posvećenjem bez kojega nitko neće vidjeti Gospodina. Heb. 12,14. Svetost podrazumijeva vladanje kako dolikuje slugama Gospodnjima. Posvećenje i svetost je obzirna prema svemu a što bi moglo dovesti da bi se grdila Riječ Božja. Onaj koji se osjeća svetim opravdava svako povjerenje koje mu je povjereno kroz Isusa i po izliću Duha Svetog. U svijetu, pa makar se on nazivao i kršćanskim, ima mnogo buntovnika, m brbljavaca i zavodnika. Ima mnogo onih koji tvrde da poznaju Boga, a djelima ga niječu. Za takve kažemo da su im tvrdnje bez duhovnog pokrića. Oni ne misle da su okaljani i nevjernici, buntovna i ni za kakvo dobro djelo sposobna stvorenja. Mi moramo i sebe i druge učiti sa onim što se slaže sa zdravom naukom, da se kršćani moraju uvijek podučavati da se posvećuju, da se posvećuju djelima ljubavi gdje god se za to ukaže potreba. Da ne bi ostali bez ploda, roda Duha Svetog. Sama prisutnost Svetog Duha u nama izvršava posvećenje i svetost, tako dragocjenu u očima Božjim, a tako mnogocijeno jer proslavlja osobu Isusa Krista. I na kraju, potpuno nam je jasno da je namjera Božja, za Crkvu da Duh Sveti bude u njoj. Crkva je pozvana svetim pozvanjem da bude Sveta i pravedna pred Njim u ljubavi, i u Božjim očima posmatrana je kao takva. Sve njene službe kao službe Riječi, učenja, odgoja i discipline, krštenje, večera Gospodnja, molitveni dom, prikupljanje materijalnih sredstava i svaki drugi doprinos u izgradnji Tijela moraju biti nakvašeni svetošću. Svaka služba i svaki pojedinac pod pomazanjem i posvećenjem koje ostvaruje Duh Sveti postavlja sebi jedno pitanje; što bi učinio Isus? spoznaja što bi On učinio omogućuje da Crkva po sebi i po svojoj funkciji čini volju Kristovu i da je sveta jer ju je On posvetio i podario joj silu moćnu silu Svetog Duha za posvećenje. Veličanstvena je priča o Duhu u nama ali je valja u Duhu iščitati, u istom Du-

hu vjerovati i u istome Duhu sprovesti u život. Ako nas Kristov Duh vodi, uistinu smo Kristovi. Amen.

Sveti Duh i nevjesta – Crkva, pravi kršćani, govore: „Dođi! I neka onaj koji čuje kaže; dođi!“ I neka svaki koji je žedan, koji je bolno svjestan svoje potrebe ovih stvari kojima se duša može osvježiti, poduprti i ojačati, i tko god želi ozbiljno da to učini, neka dođe i uzme i pije i prisvoji vodu života zabadava.